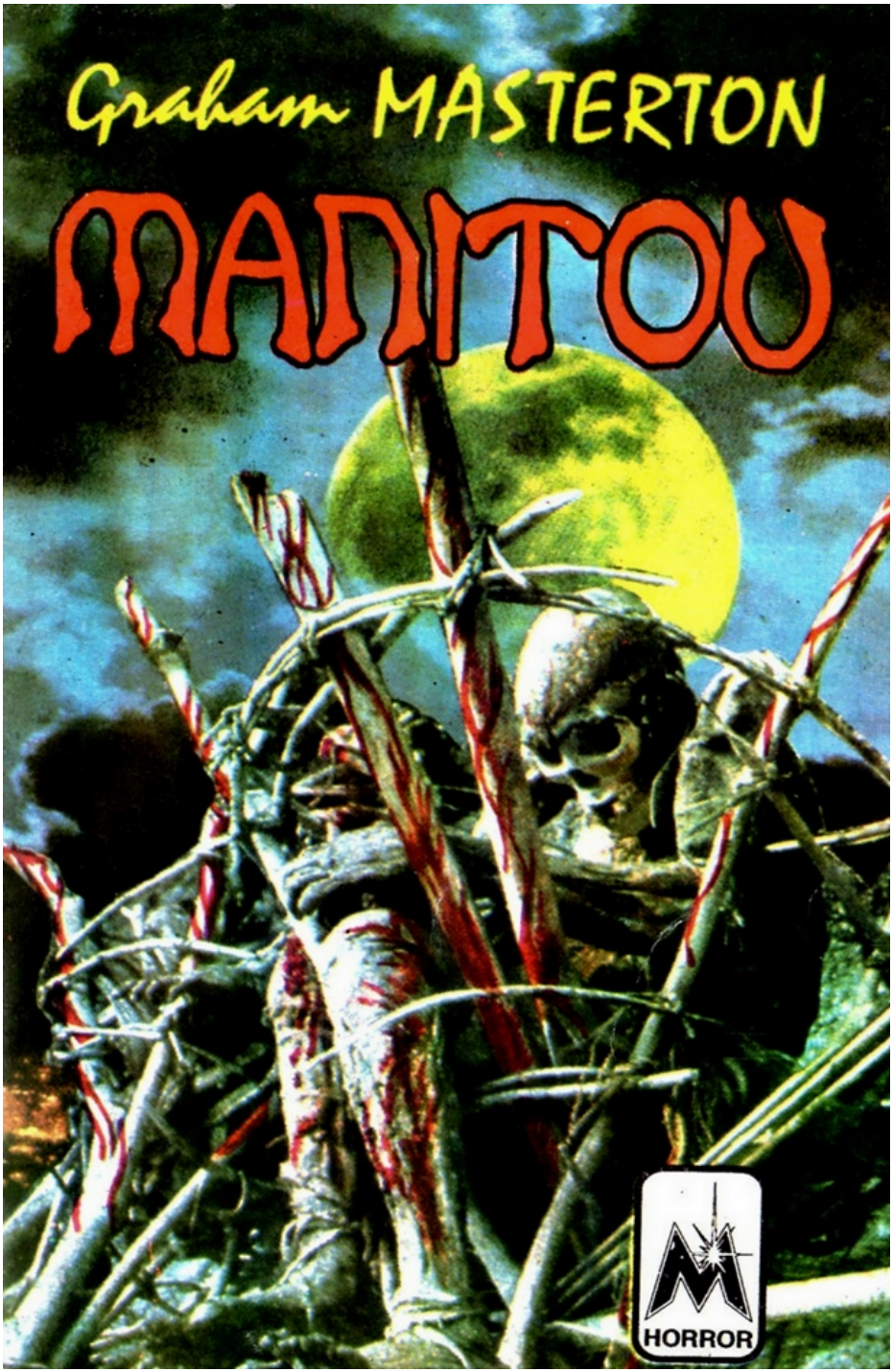
Graham MASTERTON
MANITOU
HORROR

Graham Masterton

Manitou

Titlul original: „The Manitou”.

Traducere de
Florin Mircea Tudor şi Veronica Tudor

Manitou, modernizarea mitului

Dezvoltat cu precădere în Statele Unite şi Anglia unde timp de mai mult de 150 de ani a constituit – la început prin nuvelă, apoi prin roman – o componentă vitală a acestor literaturi, genul horror (pentru amănunte a se consulta prefaţa noastră la **Djin,** Ed. Multistar, 1992) îşi are unul din reprezentanţii de marcă în persoana lui Graham Masterton, primul scriitor occidental important al genului publicat în România.

Fascinat de tot ce este terifiant şi straniu, acest „tip fermecător, spiritual şi rafinat" cum îl caracterizează criticul american Bernhardt J. Hurwood, născut în 1946 în Edinburgh, îşi începe ucenicia într-ale scrisului încă de la frageda vârstă de 14 ani, aşternând pe hârtie, spre amuzamentul prietenilor săi, un voluminos roman cu vampiri ce însuma aproape 500 de pagini. După ce a lucrat ca simplu reporter, apoi ca şef adjunct al revistei *Myfair* şi ca redactor-şef al *Penthouse*-ului, Masterton se reîntoarce în 1975 la genul de literatură care-i „curgea" prin vine, publicând **Manitou.** De atunci, Masterton devine un adevărat fenomen de sub pana căruia au prins viaţă personajele a mai mult de 30 de romane. Autorul **Djin**-ului este unul din primii scriitori ai noului val ce va îndepărta definitiv genul de tradiţia instaurată cu ani în urmă de Dennis Wheatley (1897-1977), autorul a peste 60 de volume printre care sunt de menţionat: **To The Devill – A Daughter, The Devill Rides Out, Gateway To Hell, The Satanist, The Devill And All His Works.**

Alternând romanele de o mare desfăşurare epică **(Solitaire**/Solitarul, **Headlines**/Cap de afiş, **Lords of The Air/** Seniorii aerului, **Empress**/ Împărăteasa, **Maiden Voyage/** Inaugurarea) cu thriller-ele de excepţie **(Plague**/Ciuma, **Faniine**/Foametea, **Ikon, Condor, Sacrifice**/Sacrificiul, **The Sweetnian Curve**/Ţintă la întâmplare) şi horror-urile dătătoare de fiori, acest „Rege al Răului" – în concepţia revistei *Le Figaro* – îşi consolidează pe zi ce trece locul bine definit în galeria scriitorilor contemporani, atât sub pseudonimul Thomas Luke **(The Hell Candidate**/Candidatul iadului, **The Hairloom**/Moştenirea, **Phobia**/ Fobie – o novelizare – cum spun americanii – a filmului cu acelaşi titlu lansat pe ecrane în 1980 de John Huston) cât şi sub propriul nume: **Picture of Evil**/Întruchiparea răului (în Anglia), intitulată **Family Portrait**/ Portret de familie în S.U.A., **Death Trance**/Transa Morţii, **Ritual**/Ritualul (cunoscut ca **Feast**/Ospăţul în S.U.A.), **Night Warriors/**Războinicii nopţii, **Night Plague**/Ciuma nopţii, **Death Dream/**Visul morţii – a treia aventură a războinicilor nopţii, confruntaţi de această dată cu un demon ce obişnuieşte să-şi sfâşie cu ghearele victimele adormite,

Walkers/Plimbăreţii, **The Wells of Hell**/Fântânile iadului – Satana este readus la viaţă de ploile care au inundat o serie de peşteri subterane aflate sub orăşelul New Milford, **Mirror**/Oglinda, **Prey**/Prada, **Tengu** etc. – alte amănunte în prefaţa la **Djin.** În ultimul timp, Masterton, bazându-se pe temele şi personajele trilogiei **Night Warriors – Night Plague — Death Dream,** serie o nouă serie de aventuri pentru *Northstar*, o revistă americană de benzi desenate.

Temele preferate ale acestui succesor al lui Edgar Poe şi Howard P. Lovecraft, câştigător al Premiului special *Edgar* decernat pentru **Charnel House** de *Misleiy Writers of America* şi al Medaliei de bronz acordată de *West Coast Review of Books* pentru **Tengu** – paradoxal mult mai cunoscut în străinătate, decât la el acasă – împing literatura horror spre limitele absolute ale credibilităţii şi terifiantului, în punctele ei esenţiale: paradoxul hidos al unei fiinţe umane, al existenţei unei minţi geniale în interiorul unui corp care nu-i nimic altceva decât „un simplu amestec de măruntaie". Adesea imitat („m-am obişnuit cu ideea de a fi inventat aproape orice direcţie semnificativă existentă în genul horror în ultimii douăzeci de ani; nu mă supăr că alţii mă imită – dimpotrivă, sunt flatat"), Masterton rămâne totuşi de neconfundat.

Deşi englez, acţiunea majorităţii romanelor sale se petrece în America, poate pentru că acolo receptarea povestirilor horror este cu totul alta decât în alte ţări. În Statele Unite o astfel de povestire este „serioasă, importantă şi necesară nu numai pentru acei oameni care citesc pentru a gândi, dar şi pentru acei ce citesc pentru a simţi" (Stephen King, Introducere la **The Arbor House Treasury of Horror And the Supernatural,** 1981).

Schiţând acţiunea şi atmosfera din **Manitou,** a dorit (după cum mărturiseşte în interviul cu Stanley Wiater, inclus în volumul acestuia **Dark Dreamers: Conversations With The Masters of Horror,** Avon, 1990, p. 128) să evadeze din formele gotice şi tradiţionale ale povestirilor horror. De aceea o astfel de povestire ale cărei rădăcini erau înfipte adânc în istorie, avea mai mulţi sorţi de succes dacă se întâmpla în Lumea Nouă decât în destul de convenţionalul Albion. Conform ideilor lui Howard P. Lovecraft (1890-1937), marele inovator al genului din creaţia căruia Masterton foloseşte adesea câte un motto pentru multe din romanele sale, atmosfera este cel mai important lucru, avându-se în vedere faptul că unul din criteriile de bază ale autenticităţii este „nu ţeserea intrigii, ci crearea unei senzaţii date" **(Supernatural Horror in Literature,** Dover, 1973). De altfel, ca şi creatorul Miturilor Cthulhu, Graham Masterton foloseşte adesea ca punct de plecare străvechi religii şi mitologii pline de monştri şi demoni care de care mai

înfricoşători. Aici rezidă punctul său forte – ancorarea fanteziei într-o erudiţie mitică şi antropologică: precolumbiană **(The Pariah**/Paria, 1983 – Mictantecutli, cumplitul zeu nahuatl al morţii, al cărui schelet fusese furat cu sute de ani în urmă de pe insula Tenochtitlan, revine la viaţă de sub apele reci ce scaldă ţărmurile Massachusetts-ului pentru a devora un întreg oraş), nordică **(The Hymn**/Imnul, în Anglia, **The Burning**/ Mistuirea, în S.U.A., 1991 – descoperirea unei opere necunoscute a lui Richard Wagner este indestructibil legată de existenţa unui străvechi cântec funerar scandinav, ale cărui stihuri runice rostite în cadrul unor autosacrificii „prin ardere" conferă imortalitate), islamică **(The Djinn**/ Djin, 1977, Ed. Multisar, 1992 – Cei patruzeci de hoţi Ai Vieţii, maleficul Spirit aflat odinioară la ordinele lui Ali Baba, revine la viaţă din amfora în care dormise o mie de ani hotărât să se răzbune, paradoxal, pe cel care-l va elibera), egipteană **(The Sphinx**/Sfinxul, 1978 – o specie stranie de leoaice femei, descendente ale străvechii secte Ubashi, adoratoare a sângerosului Bast – zeul-leu – bântuie străzile Washington-ului), semitică **(Black Angel**/Îngerul negru, în Anglia, **Master of Lies**/Masca morţii, în S.U.A., 1992 – un gigant purtând o hidoasă mască cu coarne – simbolul evreiesc al puterii – se dedă la o serie de sângeroase crime rituale în San Francisco-ul zilelor noastre pentru a-l readuce la viaţă pe Belial, zeu palestinian arhaic, stăpân al lumii subterane), sau indiană **(Charnel House**/Osuarul, 1978 – a se vedea anexa; şi bineînţeles **Manitou,** 1975, **Revenge of the Manitou**/ Răzbunarea lui Manitou, 1979, **Night of the Manitou**/Noaptea lui Manitou, 1991, reeditată sub titlurile **All Shadow's Day**/Ziua umbrelor şi **Burial**/Înmormântarea). Astfel romanele sale capătă acea structură solidă ce adesea lipseşte acestui gen literar.

După cum singur mărturiseşte, motivul apariţiei vechilor demoni într-o „ambianţă" mitologică este faptul că „în trecut ei i-au îngrozit cu adevărat pe adepţii diferitelor culte" **(Dark Dreamers,** p. 128). Este interesant de pus în evidenţă spaimele care odată insuflate cititorilor, îi determinau pe aceştia să-i considere extrem de înfricoşători: acelea de a fi „vizitaţi" de morţi deveniţi zombi sau vârcolaci **(The Pariah),** de a fi târâţi spre tărâmul de dincolo de către fecioare stranii **(Night Plague, The Pariah),** de a fi violaţi în timpul nopţii sau zilei de creaturi dezgustătoare **(Night Warriors, Djin).**

Ceea ce ne înspăimântă la scriitorul englez nu este oroarea explicită folosită adeseori de un James Herbert **(The Rats**/Şobolanii, **Lair**/ Bârlogul, **Domain**/Domeniul, **The Dark**/Întunericul), un Dean R. Koontz **(Midnight/** Miezul nopţii, **Phantoms**/Fantome) sau un Clive Barker **(Books of Blood**/Cărţile sângelui) pentru că se ştie că frica scade

proporţional cu descrierea „cinematografică" a groazei. Este mult mai uşor să înfăţişezi o decapitare, de exemplu, decât să redai teroarea pe care o simţi faţă de un criminal sadic pe care tocmai îl observi dându-ţi târcoale casei. Poate de aceea foarte puţine sunt romanele horror scrise la persoana întâi – precum **Djin** sau trilogia **Manitou** – dar în aceste cazuri groaza şi anxietatea pe care o resimte personajul principal (în cazul nostru, Harry Erskine) se transmite asupra celor pe care-i îndrăgeşte (Anna Modena, Marjorie Graves şi profesorul Qualt în **Djin,** Karen Tandy, Singing Rock în **Manitou,** Neil şi Toby Fenner în **Revenge of the Manitou).**

Scris în numai două săptămâni, **Manitou** este unul din romanele care introduc cel mai bine cititorul în universul atât de fascinant şi terifiant imaginat de „copilul teribil" al horror-ului contemporan *(Fear Magazine).* El reactualizează una din problemele încă nerezolvate ale Americii: duşmănia şi ura – punctul de plecare al unor acţiuni mai mult sau mai puţin sângeroase – dintre indieni, vechii băştinaşi ai Lumii Noi – şi oamenii albi, cuceritorii, Wasichas-ii („cei care iau totul") cum îi numeau odinioară membrii tribului Sioux, cei care ca şi fraţii lor din tribul Wampanoag au fost masacraţi cu extremă cruzime de urmaşii coloniştilor debarcaţi în 1620 pe coasta Massachusetts-ului. Ouamis, teribilul vraci cunoscut de indienii Wampanoag sub numele de Misquamacus – ale cărui puteri supranaturale sunt atât de mari încât îi permit reîncarnarea în trecut sau în viitor – este decis să scalde în sânge străzile New York-lui, fostul New Amsterdam, locul „teleportării" sale iniţiale – pentru a răzbuna distrugerea tribului său cu trei sute de ani în urmă. Ce deosebire între indienii ieşiţi de sub pana lui Fenimore Cooper sau Karl May şi Misquamacus! Fiinţă malefică prin excelenţă, acesta foloseşte corpul unei tinere fete pentru a duce la îndeplinire prima parte a planului său. Dar „naşterea" nu se produce normal, ci printr-o tumoare situată pe ceafă, tumoare ce creşte văzând cu ochii pe măsură ce puterile fetei scad tot mai mult, „noul născut" secătuindu-i cu repeziciune plăpândul ei corp. Întâmplarea ar putea părea senzaţională dacă – aşa cum Bernhardt J. Hurwood menţionează în prefaţa unei ediţii americane – acum câţiva ani un copil japonez de 15 ani nu ar fi prezentat pe piept o tumoare care, spre uluirea doctorilor, s-a dovedit a fi de fapt un fetus uman. Prin magie – încununată de succes de obicei prin credinţa vrăjitorului în eficacitatea tehnicilor sale – descântece, cuvinte rostite în şoaptă într-o anumită ordine şi cu o anumită intonaţie, Misquamacus invocă, din străfundurile timpului, prezenţa unor monştri şi demoni care de care mai hidoşi (Şopârla-Arborilor, Bestia-Stelară) ca un preludiu pentru apariţia

Marelui Bătrân sau a Marelui Devorator, echivalentul Satanei din religia creştină, eternul duşman al lui Gitche Manitou, Marele Spirit, zeul suprem al amerindienilor, menţionat şi de cunoscutul poet Henry W. Longfellow în **The Song of Hiawata**/Cântarea lui Hiawata, 1855. Nimeni nu poate rezista energiei astrale concentrată asupra spitalului în care se zbate între viaţă şi moarte Karen Tandy, noua „mamă" al celui mai teribil vraci din câţi au existat vreodată. Şi totuşi cineva trebuie să-i reziste, eventual să-l şi învingă. Dar cine – sau ce? Vechile descântece ale indienilor rostite de vraciul modern care este Singing Rock, sau tehnologia de ultimă oră reprezentată de armamentul comando-ului antiterorist al locotenentului Marino, de virusurile doctorului Winsome sau de computerul Unitrak, unul din cele mai puternice de pe coasta estică a Statelor Unite? Toate se vor confrunta cu Misquamacus, a cărui putere este atât de mare, încât doar prin simpla invocare a unor spirite, acestea capătă existenţă şi forţă fizică.

Combinând diverse elemente obişnuite, chiar familiare, cu o atmosferă plină de tensiune aproape palpabilă şi cu un suspans neprevăzut, **Manitou** acţionează asupra cititorului exact ca un drog ce-i invadează lent creierul, făcându-l să sufere de adevărate coşmaruri.

În timp ce Ira Levin **(Rosemary's Baby),** David Seltzer **(The Omen),** Joseph Howard **(Omen 2: Damien)** sau Gordon McGill **(Omen 3-5, The Final Conflict, Armageddon 2000, The Abomination)** ne prezintă înfricoşătorul rezultat al unirii unei muritoare cu Diavolul, în timp ce William Peter Blatty **(The Exorcist, Legion)** pune în evidenţă titanica confruntare dintre Bine şi Rău, dintre puterea lui Lucifer şi cea a crucii, romanul lui Masterton combină toate aceste elemente cu unul supranatural: ameninţarea inteligentă ce aproape anihilează puterea lui Dumnezeu şi cuceririle ştiinţei contemporane, ameninţare care va deveni şi mai pregnantă în decursul următoarelor reîncarnări ale vraciului.

Romanul pe care-l prezentăm acum în traducere românească a fost ecranizat în 1978 de William Girdler cu Tony Curtis şi Susan Strasberg în rolurile principale, beneficiind de o serie de efecte speciale – gen *Războiul Stelelor* – extrem de spectaculoase şi îmbinate cu o doză bine proporţionată de umor şi groază.

Graham Masterton rămâne un geniu în a descoperi noi şi terifiante dimensiuni în lumea macabrului şi misteriosului, în a aduce la lumină acele întunecate şi necunoscute teritorii în care doar diavolii şi vrăjitoarele sunt „jucării" pentru copii.

Florin Mircea Tudor

„Fiind întrebat cum arată Demonul, străvechiul făcător-de-minuni Misquamacus îşi acoperi faţa astfel încât doar ochii i se mai vedeau, după care dădu o Informaţie Circumspectă şi foarte ciudată, spunând că uneori era scund şi solid ca o Mare Broască Ţestoasă de mărimea multor Marmote, alteori uriaş şi nebulos, Fără-de-Formă, dar cu o faţă născătoare de Şerpi."

H.P. Lovecraft

Preludiu

Telefonul bâzâi. Fără a-şi ridica privirea, doctorul Hughes întinse mâna de-a curmezişul biroului în căutarea lui. Mâna bâjbâi printre foi de hârtie, călimări, ziare vechi de-o săptămână şi ambalaje mototolite de sandvişuri. Găsi receptorul şi-l ridică.

Îl duse la ureche. Doctorul avea faţa ascuţită şi iritată, ca o veveriţă care încearcă să-şi ascundă nucile.

— *Hughes? Aici McEvoy.*

— Alo? Îmi pare rău, doctore McEvoy, sunt foarte ocupat.

— *N-aveam de gând să te întrerup din muncă, doctore Hughes, dar am aici jos o pacientă a cărei stare ar trebui să te intereseze…*

Hughes pufni şi-şi scoase ochelarii.

— Ce fel de stare? Ascultă, doctore McEvoy, e foarte amabil din partea dumitale că te-ai gândit la mine, dar am de rezolvat un munte de hârtii şi nu pot…

McEvoy nu se lăsă:

— *Cred totuşi că te va interesa, doctore Hughes. Te preocupă tumorile, nu-i aşa? Ei bine, avem aici o tumoare care le pune capac la toate.*

— Ce-i aşa de deosebit la ea?

— *Este situată în spatele gâtului. Pacienta este de rasă albă, douăzeci şi trei de ani, fără antecedente tumorale, nici benigne şi nici maligne.*

— Şi?

— *Tumoarea se mişcă,* spuse doctorul McEvoy. *Se mişcă cu adevărat, de parcă sub piele s-ar afla ceva viu.*

Jack Hughes mâzgălea flori cu pixul. Se încruntă un moment, apoi spuse:

— Radiografia?

— *Vom avea rezultatul în douăzeci de minute.*

— Ceva deosebit la palpare?

— *Ca orice altă tumoare. Cu excepţia faptului că se foieşte.*

— Aţi încercat o puncţie? Poate-i o infecţie.

— *Aştept mai întâi rezultatul radiografiei.*

Hughes muşcă gânditor un capăt al pixului, mintea sa căutând, prin paginile tuturor cărţilor medicale pe care le absorbise, un caz asemănător sau un precedent, sau ceva măcar vag legat de ideea unei tumori mişcătoare. Poate că era obosit, dar nu reuşea să plaseze această idee nicăieri.

— *Doctore Hughes?*

— Da, sunt aici. Ascultă, cât e ceasul?

— *Trei şi zece.*

— Bine, doctore McEvoy. Cobor.

Puse telefonul jos şi se lăsă pe spate în scaun, frecându-şi ochii. Era Ziua Sfântului Valentin[1] şi afară în New York temperatura scăzuse la paisprezece grade[2], iar străzile erau acoperite cu un strat de şase inci[3] de zăpadă. Cerul era metalic, întunecat, iar maşinile se târau cu un zgomot înăbuşit. De la etajul optsprezece al Spitalului „Sisters of Jerusalem", oraşul avea un aspect straniu şi luminos pe care nu-l mai văzuse până atunci. Parcă am fi pe lună, gândi Jack Hughes. Sau la sfârşitul lumii. Sau în epoca glacială.

Sistemul de încălzire fiind defect, rămăsese cu paltonul pe el. Stătea acolo sub lumina lămpii de birou, un tânăr epuizat de treizeci şi trei de ani, cu nasul ascuţit ca un bisturiu şi o claie de păr castaniu închis. Părea mai degrabă un mecanic auto adolescent, decât un expert naţional în tumori maligne.

Uşa cabinetului său se deschise şi o doamnă plinuţă cu părul alb, cu ochelarii cu ramă roşie ridicaţi pe vârful capului, intră aducând un dosar şi o ceaşcă de cafea.

— Încă un pic de hârţogăraie, domnule doctor. Şi m-am gândit că v-ar place să vă încălziţi cu ceva.

— Mulţumesc, Mary. Deschise dosarul şi pufni mai tare. Ai văzut materialul ăsta, Dumnezeule? Se presupune că sunt specialist, nu conţopist! Ascultă, ia-l înapoi şi pasează-i-l doctorului Ridgeway. Lui *îi plac* hârtiile. Mai mult decât practica în sine.

Mary dădu din umeri.

— Doctorul Ridgeway *l-a trimis* la dumneavoastră.

Doctorul Hughes se ridică. Cu paltonul pe el arăta ca Charlie Chaplin în *The Gold Rush*[4]. Flutură dosarul cu exasperare, răsturnând singurul său răvaş de Sf. Valentin, despre care era convins că-i fusese trimis de mama sa.

— Of… bine. Am să mă uit prin el mai târziu. Acum cobor să-l văd pe doctorul McEvoy. Are o pacientă pe care vrea să o consult.

— Întârziaţi mult, domnule doctor? întrebă Mary. Aveţi o întâlnire la patru treizeci.

Jack Hughes o privi obosit, ca şi cum s-ar fi întrebat cine este.

— Mult? Nu, nu cred. Doar atât cât va fi nevoie.

Ieşi din cabinet în coridorul luminat de becurile de neon. „Sisters of Jerusalem" era un spital particular, scump şi care nu mirosea niciodată a ceva atât de funcţional cum ar fi acidul fenic sau cloroformul.

Coridoarele aveau covoare pluşate groase, roşii, iar în fiecare colţ se găseau flori proaspete. Semăna mai mult cu genul de hotel unde directori executivi de vârstă mijlocie îşi duc secretarele pentru un week-end de păcat.

Doctorul Hughes chemă un lift şi coborî spre etajul cincisprezece. Se privi în oglinda liftului şi fu de părere că arăta mai bolnav decât unii dintre pacienţii săi. Poate că-şi va lua o vacanţă. Mamei sale i-a plăcut întotdeauna Florida; sau ar putea-o vizita pe sora lui la San Diego…

Trecu prin două rânduri de uşi batante şi intră în cabinetul doctorului McEvoy. Acesta era un bărbat scund, solid, ale cărui halate albe erau totdeauna prea strâmte subraţ. Părea un hamburger în halat. Avea faţa mare ca o lună, pistruiată, şi un nas mare de irlandez. Pe vremuri jucase fotbal în echipa spitalului, până când îşi fracturase rotula la un atac violent. În prezent mergea şchiopătând puţin cam teatral.

— Mă bucur că ai coborât, zâmbi el. Cazul este într-adevăr foarte deosebit, iar dumneata eşti cel mai mare expert mondial.

— Câtuşi de puţin, replică celălalt. Dar îţi mulţumesc pentru compliment.

McEvoy îşi băgă degetul în ureche şi-l răsuci cu multă atenţie şi grijă.

— Radiografiile vor fi aici în cinci sau zece minute. Până atunci nu ştiu ce-aş mai putea face.

— Poţi să-mi arăţi pacienta? întrebă doctorul Hughes.

— Desigur. E în sala de aşteptare. În locul dumitale mi-aş scoate paltonul; fata ar putea crede că te-am adus de pe stradă.

Doctorul Hughes îşi agăţă în cuier paltonul negru, inform, şi-şi urmă confratele în sala de aşteptare puternic luminată. Se găseau acolo fotolii, reviste, flori şi un acvariu cu peşti exotici viu coloraţi. Printre jaluzele se zărea strălucirea ciudată, metalică a zăpezii de după-amiază.

Într-un colţ al sălii, citind un exemplar din *Sunset,* se afla o fată brunetă, subţire, cu o faţă oarecum pătrată, delicată – aduce cu un drăcuşor, gândi Hughes. Purta o rochie cafenie simplă, ce conferea obrajilor ei un aspect livid. Singurul indiciu de nervozitate era scrumiera plină cu mucuri şi norul de fum plutind prin aer.

— Domnişoară Tandy, spuse doctorul McEvoy, acesta este doctorul Hughes. Expert în cazurile de genul dumneavoastră. Ar vrea să vă examineze rapid şi să vă pună câteva întrebări.

Domnişoara Tandy dădu revista deoparte şi zâmbi.

— Desigur, rosti ea cu un accent clar de New England[5].

Familie bună, remarcă în gând Hughes. Nu era nevoie să ghicească

dacă era bogată sau nu. N-ai fi solicitat tratament la Spitalul „Sisters of Jerusalem” dacă n-ai fi avut mai mulţi bani decât ai fi putut căra.

— Aplecaţi-vă, o rugă doctorul Hughes. Domnişoara Tandy îşi îndoi spatele şi medicul îi ridică părul de pe ceafă.

Exact în scobitura acesteia se afla o umflătură rotundă, netedă, de forma şi mărimea unui presse-papier de sticlă. Doctorul Hughes îşi plimbă degetele peste ea; părea să aibă textura normală a unei excrescenţe fibroase, benigne.

— De când o aveţi? întrebă el.

— De două sau trei zile, răspunse domnişoara Tandy. M-am programat la consult de îndată ce a început să crească. Mi-era teamă să nu fie… ştiţi, cancer sau ceva asemănător.

Hughes îl privi pe McEvoy şi se încruntă.

— De două sau trei *zile?* Sunteţi sigură?

— Precis. Azi este vineri, nu-i aşa? Ei bine, am simţit-o prima dată când m-am trezit marţi dimineaţă.

Doctorul Hughes strânse uşor tumoarea între degete. Era compactă, dură, dar nu se simţea nici o mişcare.

— Vă doare? întrebă el.

— Simt un fel de furnicături, nimic altceva.

Doctorul Hughes dădu drumul părului domnişoarei Tandy şi-i spuse să se ridice. Îşi trase un fotoliu, scoase un petic de hârtie din buzunar şi începu să facă însemnări în timp ce-i punea întrebări.

— Cât de mare era tumoarea când aţi observat-o prima dată?

— Foarte mică. Cam cât un bob de fasole – aşa cred.

— A crescut în permanenţă, sau doar în anumite perioade?

— Se pare că numai noaptea. Adică… dimineaţa când mă trezesc, este mai mare.

Jack Hughes trase o şerpuire detaliată pe bucata de hârtie.

— Puteţi s-o simţiţi de obicei? Vreau să spun, acum o puteţi simţi?

— Nu e mai rău decât oricare alt fel de umflătură. Uneori însă am senzaţia că se *răsuceşte.*

Ochii fetei erau negri şi în ei se desluşea mai multă teamă decât se simţea în voce.

— Ştiţi, spuse ea rar. E ca atunci când cineva încearcă să se aşeze confortabil în pat. Cunoaşteţi cum – te răsuceşti pe toate părţile, apoi stai liniştit.

— Cât de des se întâmplă acest lucru?

Fata păru îngrijorată. Sesizase nedumerirea doctorului Hughes şi asta o îngrijora.

— Nu ştiu; poate că de patru-cinci ori pe zi.

Doctorul Hughes mai făcu câteva însemnări şi-şi muşcă buzele.

— Domnişoară Tandy, aţi remarcat vreo modificare a stării dumneavoastră generale de sănătate în ultimele zile, de când aveţi această tumoare?

— Doar un pic de oboseală. Cred că nu dorm prea bine noaptea. Dar n-am pierdut în greutate sau ceva asemănător.

— Hmm. Doctorul Hughes mai scrise ceva, apoi îşi privi un timp însemnările. Cât de mult fumaţi?

— De obicei doar jumătate de pachet pe zi. Nu sunt o mare fumătoare. Acum însă sunt un pic nervoasă.

Doctorul McEvoy spuse:

— Nu de mult şi-a făcut o radiografie pulmonară. Fişa ei de sănătate este foarte bună.

— Domnişoară Tandy, se interesă doctorul Hughes, locuiţi singură? Şi unde?

— Stau la mătuşa mea pe strada 82. Lucrez ca secretară la o companie de discuri. Am vrut să-mi găsesc un apartament, dar părinţii mei s-au gândit că e bine să locuiesc un timp cu mătuşa. Are şaizeci şi doi de ani. Este o doamnă în vârstă, minunată. Ne împăcăm perfect.

Doctorul Hughes înclină din cap:

— Domnişoară Tandy, să nu interpretaţi greşit ceea ce vă voi întreba, şi sper că veţi înţelege de ce sunt nevoit s-o fac. Mătuşa dumneavoastră este sănătoasă? Apartamentul este curat? Nu există vreun risc de îmbolnăvire – de exemplu gândaci, canalizări înfundate sau murdărie pe alimente?

Pentru prima dată de când o văzuse, domnişoara Tandy aproape că zâmbi:

— Mătuşa mea este o femeie bogată, domnule doctor. Are o angajată permanentă pentru curăţenie şi o fată în casă pentru gătit şi pentru a-i ţine companie.

Doctorul Hughes făcu un semn afirmativ din cap.

— Bine, să ne oprim aici deocamdată. Hai să vedem ce-i cu radiografiile, doctore.

Se întoarseră în cabinetul lui McEvoy şi se aşezară. Doctorul McEvoy scoase o lamelă de gumă şi o îndoi între dinţi.

— Ce părere ai?

Jack Hughes oftă.

— Deocamdată, nici una. Umflătura asta a crescut în două sau trei zile, iar până acum n-am mai întâlnit vreo tumoare care să facă aşa ceva. Apoi mai este şi senzaţia asta de mişcare. Dumneata ai simţit-o mişcându-se, aşa-i, doctore McEvoy?

— Sigur. Doar o uşoară răsucire, ca şi cum ar fi ceva înăuntru.

— Poate e din cauza mişcărilor gâtului. Nu ne putem pronunţa însă cu adevărat până nu vedem radiografiile.

Rămaseră în tăcere câteva minute, înconjuraţi doar de zgomotele uşoare ale spitalului. Doctorul Hughes se simţea obosit şi înfrigurat, întrebându-se când va reuşi să ajungă acasă. Noaptea trecută stătuse treaz până la două, ocupându-se de dosare şi statistici, iar în această seară perspectivele păreau să fie aceleaşi. Pufni şi-şi privi pantofii mari uzaţi.

După cinci sau şase minute, uşa cabinetului se deschise şi radiologul – o negresă înaltă, cu părul scurt şi fără simţul umorului – intră cu un plic mare cafeniu în mână.

— Ce părere ai despre ele, Selena? întrebă McEvoy traversând încăperea şi îndreptându-se spre ecranul de pe perete.

— Nu-mi dau seama deloc, domnule doctor. Sunt foarte clare, dar nu au nici un sens.

Doctorul McEvoy scoase radiografiile alb-negru şi le prinse pe ecranul transparent. Aprinse becul şi cei trei priviră craniul domnişoarei Tandy – imagine din profil. Tumoarea era evidentă – o umflătură întunecată şi mare. Dar înăuntrul ei, în locul unei creşteri fibroase normale, se afla o mică încâlcitură de ţesuturi şi oase.

— Priveşte aici, spuse doctorul McEvoy, arătând cu pixul. Par a fi un fel de rădăcini osoase care fixează interiorul tumorii de gât. Despre ce naiba crezi că-i vorba?

— N-am nici cea mai mică idee, răspunse confratele său. N-am văzut până acum nici măcar ceva vag asemănător. Nu arată deloc a tumoare.

Doctorul McEvoy ridică din umeri:

— Ei bine, nu-i tumoare. Şi atunci ce-i?

Doctorul Hughes cercetă mai de aproape clişeul. Încâlcitura de ţesuturi şi oase era prea informă şi învălmăşită pentru a-i găsi vreo logică. Un singur lucru mai rămânea de făcut – să opereze. S-o taie şi s-o examineze pe viu. Iar în ritmul în care creştea, trebuia acţionat rapid. Ridicând receptorul aparatului de pe birou spuse:

— Mary? Ascultă, sunt încă aici jos cu doctorul McEvoy. Vrei să vezi cât de curând are doctorul Snaith un loc liber la chirurgie? Am aici ceva care necesită o intervenţie de urgenţă. Da, aşa-i. O tumoare. Foarte malignă şi s-ar putea să apară complicaţii dacă n-o operăm imediat. Asta-i. Mulţumesc.

— Malignă? făcu doctorul McEvoy. De unde ştii că-i malignă?

Jack Hughes clătină din cap:

— *Nu ştim,* dar până vom afla dacă e periculoasă sau inofensivă, am de gând s-o consider foarte gravă.

— Aş fi vrut să ştiu ce dracu' este, declară posomorât McEvoy. Am răsfoit tot dicţionarul medical, dar pur şi simplu nu există nimic asemănător.

Colegul său rânji obosit.

— Poate e o boală nouă. Poate va fi botezată cu numele tău: Maladia lui McEvoy. În sfârşit, celebritatea, întotdeauna ţi-ai dorit să fii celebru, nu-i aşa?

— În acest moment aş prefera o cafea şi un sandviş fierbinte cu carne. Pot obţine oricând premiul Nobel!

Telefonul bâzâi şi Hughes ridică receptorul.

— Mary? Ah, bine. O.K., în ordine. Da, îmi convine perfect. Spune-i doctorului Snaith că-i mulţumesc.

— E liber? întrebă McEvoy.

— Mâine dimineaţă, la zece. Mai bine s-o anunţ pe domnişoara Tandy.

Doctorul Hughes trecu prin uşile duble în sala de aşteptare, unde domnişoara Tandy şedea încă, cu o ţigară pe jumătate fumată între degete, privind fără să vadă revista deschisă de pe genunchi.

— Domnişoară Tandy?

Ea îşi ridică repede privirea:

— Da?

Jack Hughes îşi trase un scaun şi se aşeză aproape de ea, cu mâinile împreunate. Încerca să arate serios, neclintit în decizii şi demn de încredere pentru a-i calma spaima evidentă, dar era atât de obosit încât nu reuşi să pară decât morbid.

— Uitaţi ce se întâmplă, domnişoară Tandy – cred că va trebui să operăm. Nu pentru că umflătura este îngrijorătoare în sine, dar în ritmul cum creşte, aş vrea s-o văd îndepărtată cât mai repede cu putinţă; bănuiesc că şi dumneavoastră doriţi la fel.

Fata îşi ridică mâna spre ceafă, apoi o lăsă să cadă şi aprobă cu o simplă înclinare a capului.

— Înţeleg. Desigur că da.

— Dacă aţi putea fi aici pe la opt mâine dimineaţă, îl voi ruga pe colegul Snaith s-o extirpeze la ora zece. Doctorul Snaith e un chirurg foarte bun, cu ani de experienţă în tumori asemănătoare cu a dumneavoastră.

Domnişoara Tandy încercă să zâmbească.

— Sunteţi foarte amabil. Mulţumesc.

Doctorul Hughes ridică din umeri.

— Nu-mi mulţumiţi mie. Îmi fac doar meseria. Dar, ascultaţi-mă, nu aveţi de ce să fiţi îngrijorată. Nu pot să pretind că starea dumneavoastră este ceva obişnuit, pentru că nu este. Dar în profesia noastră trebuie să faci faţă şi condiţiilor neobişnuite. Aţi venit exact la spitalul la care trebuia.

Domnişoara Tandy îşi stinse ţigara şi-şi adună lucrurile.

— Voi avea nevoie de ceva deosebit? Bănuiesc că două cămăşi de noapte şi un halat…?

Hughes aprobă din cap.

— Aduceţi-vă şi papuci de casă. Nu veţi fi imobilizată întru totul la pat.

— În regulă, răspunse ea şi doctorul o conduse spre ieşire. O privi mergând repede pe coridor către lift şi se gândi cât părea de subţirică şi de tânără – exact ca un elf[6]. El nu făcea parte dintre chirurgii ce se gândesc la pacienţi doar în termenii cazurilor acestora; îşi putea aminti suferinţele individuale mult timp după ce uitase chipurile cărora le erau asociate. Viaţa înseamnă mult mai mult decât o paradă nesfârşită de boli şi bube, cugetă Hughes. Cel puţin aşa spera.

Stătea încă pe coridor când McEvoy îşi arătă de după uşă faţa ca o lună plină.

— Ei, doctore?

— Da?

— Vino un moment înăuntru, să vezi ceva.

Obosit, îl urmă în birou. În vreme ce vorbise cu domnişoara Tandy, confratele său răscolise printr-un vraf de tomuri şi dicţionare medicale, împrăştiind peste tot ilustraţii şi radiografii.

— Ai găsit ceva?

— Nu-mi dau seama. Pare la fel de ridicol ca toate celelalte aspecte ale acestui caz. Uite aici, zise el întinzându-i o carte voluminoasă deschisă la o pagină plină de tabele şi ilustraţii. Doctorul Hughes se încruntă, le examină cu atenţie, apoi se îndreptă spre ecranul transparent şi privi din nou, îndelung, radiografiile craniului noii sale paciente.

— Dar e o nebunie! exclamă el.

McEvoy stătea cu mâinile în şolduri şi dădea din cap.

— Ai perfectă dreptate. E o nebunie. Dar trebuie să recunoşti că seamănă foarte mult.

Doctorul Hughes închise cartea.

— Şi chiar dacă ai dreptate – dar *în două zile?*

— Păi, dacă acest lucru este posibil, atunci *orice* e posibil.

— Dacă acest *lucru* este posibil, atunci Red Sox[7] va câştiga

următorul campionat!

Cei doi specialişti – extrem de palizi în prezent – stăteau în cabinetul de la etajul cincisprezece al spitalului, holbându-se la radiografii şi pur şi simplu neştiind ce să mai zică.

— Poate e o farsă? rupse tăcerea doctorul McEvoy.

Celălalt clătină din cap.

— Imposibil. Cum s-ar putea? Şi de ce?

— Nu ştiu. Oamenii imaginează farse pentru tot felul de motive.

— Poţi găsi un motiv în acest caz?

Doctorul McEvoy făcu o grimasă:

— Poţi crede că e adevărat?

— Nu ştiu, replică celălalt. Poate că da. Poate că-i acel unic caz dintr-un milion care este într-adevăr adevărat.

Deschiseră cartea din nou, priviră încă o dată radiografiile, şi cu cât comparau mai mult ilustraţiile cu tumoarea domnişoarei Tandy, cu atât găseau mai multe asemănări.

După Ginecologia clinică, încâlcitura de ţesuturi şi oase pe care domnişoara Tandy o adăpostea la ceafă era un embrion uman, a cărui mărime sugera faptul că avea vârsta de opt săptămâni.

Capitolul 1
Venind din noapte

Dacă vă închipuiţi că a fi clarvăzător de meserie înseamnă o viaţă uşoară, ar trebui să încercaţi prezicerea a cincisprezece sorţi pe zi, cu 25 dolari bucata, şi apoi să apreciaţi dacă vă mai daţi în vânt după aşa ceva.

Chiar în momentul când Karen Tandy era consultată de doctorii Hughes şi McEvoy la Spitalul „Sisters of Jerusalem", eu îi înfăţişam bătrânei doamne Winconis o rapidă prezentare a perspectivelor ei imediate, aşa cum rezultau din cărţile de taroc{8}.

Şedeam în jurul unei mese acoperită cu postav verde, în apartamentul meu de pe Tenth Avenue, cu draperiile trase, cu tămâia arzând sugestiv într-un colţ şi cu lampa de petrol, adevărată imitaţie de piesă antică, aruncând umbre destul de misterioase. Doamna Winconis era ridată, bătrână, mirosea a parfum mucegăit şi a blănuri de vulpe şi venea în fiecare vineri după-amiază pentru prezicerea detaliată a următoarelor şapte zile.

În timp ce aranjam cărţile în forma Crucii Celtice{9}, ea se agita, pufnea pe nas şi se uita la mine ca o hermină roasă de molii ce-şi adulmecă prada. Ştiam că moare de curiozitate să mă întrebe ce văd, dar nu-i dădeam nici un indiciu până când nu era etalat totul pe masă. Cu cât mai mult suspans, cu atât mai bine. Trebuia să-i înfăţişez tot spectacolul de încruntături, oftaturi, să-mi muşc buzele, arătându-i că mă aflu în comunicare cu puterile de dincolo. La urma urmei, doar pentru asta plătea cei 25 de dolari.

Dar nu mai putu rezista tentaţiei. Când ultima carte fu etalată, ea se aplecă înainte şi mă întrebă:

— Ce este, domnule Erskine? Ce vedeţi? Este ceva în legătură cu Tăticu'?

„Tăticu" era apelativul ei pentru domnul Winconis, bătrân director de supermagazin, gras şi aspru, care fuma trabuc de la trabuc şi nu credea în nimic mistic. Doamna Winconis nu-mi dăduse niciodată de înţeles, dar din felul cum vorbea se observa clar că cea mai mare speranţă a ei era ca inima lui Tăticu' să cedeze şi toată averea familiei Winconis să-i revină ei.

Am privit cărţile cu obişnuita mea concentrare studiată. Ştiam despre taroc la fel de mult ca orice muritor care şi-a dat întreaga silinţă să citească cărţulia *Taroc pe înţelesul tuturor;* dar stilul făcea totul. Dacă vrei să fii clarvăzător, ceea ce la urma urmei e mai uşor decât

redactor de anunţuri publicitare, supraveghetor de tabere de vară sau ghid turistic, atunci trebuie *să arăţi* a clarvăzător.

Întrucât sunt un tip cam şters, de treizeci şi doi de ani, din Cleveland, Ohio, cu un început de chelie sub părul castaniu sârmos, cu un nas bine modelat dar prea mare pe faţa mea frumoasă, însă palidă, mi-am dat osteneala să-mi vopsesc sprâncenele în formă de arcuri satanice, să port o pelerină verde-smarald cu stele şi luni cusute pe ea şi să-mi cocoţ pe vârful capului o pălărie triunghiulară verde. Pălăria avusese în jurul calotei o panglică cu inscripţia „Ambalatorii din Green Bay", dar pe care eu o scosesem din motive evidente.

Am investit în tămâie, în câteva exemplare legate în piele din Encyclopedia Britannica şi într-un craniu paradit cules de la un magazin de vechituri din Village{10}, după care am dat următorul anunţ la ziare: *Incredibilul Erskine – Citirea Destinului, Prezicerea Viitorului, Dezvăluirea Sorţii.*

În două luni de zile primeam deja mai multe solicitări decât eram în stare să fac faţă, şi pentru prima dată în viaţă mi-am putut permite o maşină nouă, model Mercury Cougar, şi un lanţ stereo cu căşti de acelaşi fel. Dar, cum vă spuneam, nu era uşor. Valul constant de doamne de vârstă mijlocie venind în apartamentul meu cu zâmbete afectate şi moarte de curiozitate să afle ce se va mai întâmpla în anostele lor vieţi, era aproape suficient pentru a mă îneca de-a pururi în fântâna disperării umane.

— Ei? întrebă doamna Winconis frământându-şi între bătrânele-i degete ridate agenda din piele de crocodil. Ce *vedeţi,* domnule Erskine?

Mi-am clătinat capul încet şi magnific:

— Cărţile sunt solemne astăzi, doamnă Winconis. Ele indică numeroase avertismente. Ele vă spun că luptaţi prea tare pentru un viitor care, atunci când va veni, s-ar putea să nu-l agreaţi la fel de mult pe cât credeţi. Văd un domn robust, cu trabuc – trebuie să fie Tăticu'. Spune ceva – plin de supărare. Spune ceva despre bani.

— Ce spune? Nu arată cărţile ce spune? şopti doamna Winconis.

De câte ori pomeneam cuvântul „bani", începea să se contorsioneze şi să tresară ca scuipatul pe o sobă încinsă. Am văzut în viaţă destule patimi dezgustătoare, dar patima banilor la o femeie de vârstă mijlocie este de ajuns pentru a te face să verşi.

— Spune că un anumit lucru e prea scump, am continuat eu cu o voce cavernoasă perfect potrivită clipei. Hotărât – ceva este prea scump. Ştiu ce anume. Văd ce anume. Tăticu' spune că somonul conservat este prea scump; că oamenii nu-l vor cumpăra la acest preţ.

— Oh, exclamă doamna Winconis, vexată.

Dar eu ştiam ce fac. Verificasem în acea dimineaţă rubrica de preţuri din *Supermarket Report* şi aflasem că somonului conservat i se va mări preţul. Săptămâna viitoare, când Tăticu' va începe să se plângă de acest lucru, doamna Winconis îşi va aduce aminte de cuvintele mele şi va fi puternic impresionată de incredibilul meu talent de clarvăzător.

— Dar despre *mine?* întrebă ea în continuare. Ce mi se va întâmpla *mie?*

Am îndreptat spre cărţi o privire mohorâtă.

— Mi-e teamă că nu urmează o săptămână prea bună. Nu urmează chiar deloc o săptămână bună. Luni veţi avea un accident. Nu grav; nu mai rău decât să scăpaţi o greutate peste picior; dar durerea vă va ţine trează toată noaptea. Marţi veţi juca bridge cu prietenele, ca de obicei. Cineva vă va trişa, dar nu veţi afla cine. Aşadar mizaţi sume mici şi nu vă asumaţi nici un fel de risc. Miercuri veţi primi un telefon neplăcut, posibil obscen. Joi veţi mânca ceva ce nu vă prieşte, iar apoi vă veţi dori să nu fi mâncat.

Doamna Winconis mă privi cu ochii ei negri, şterşi.

— Va fi chiar atât de rău?

— Nu este predestinat. Ţineţi minte, cărţile pot şi avertiza, nu numai prezice. Dacă veţi lua măsuri pentru a evita aceste pericole, nu e obligatoriu să aveţi o săptămână atât de proastă.

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta, spuse ea. Merită banii ca să afli de ce să te păzeşti.

— Spiritele gândesc bine despre dumneavoastră, doamnă Winconis, am declarat eu cu vocea mea specială. Le pasă de dumneavoastră şi nu le-ar place să fiţi tulburată ori să păţiţi ceva. Dacă respectaţi spiritele, şi ele vă vor respecta.

Ea se ridică:

— Domnule Erskine, nici nu ştiu cum să vă mulţumesc. Acum va trebui să plec, dar ne vedem săptămâna viitoare, nu-i aşa?

— Desigur, doamnă Winconis. Şi nu uitaţi motto-ul mistic al săptămânii.

— Vai de mine, nu – sigur că nu. Şi care ar fi el?

Am deschis o hârţoagă zdrenţuită pe care o păstram lângă mine, pe masă.

— Motto-ul mistic al acestei săptămâni este: „Păstraţi bine seminţele, căci fructele vor creşte fără oprelişti."

Rămase o clipă în picioare, cu un zâmbet vag pe bătrâna ei faţă ofilită.

— Este foarte frumos, domnule Erskine. Îl voi repeta în fiecare

dimineaţă când mă trezesc. Vă mulţumesc pentru această şedinţă atât de minunată.

— Plăcerea este cu totul de partea mea, i-am răspuns eu.

Am condus-o la lift, având grijă ca nici un vecin să nu mă vadă cu ridicola pelerină şi pălăria verde, şi i-am făcut drăgăstos din mână. De îndată ce îmi dispăru din raza vizuală, m-am întors în apartament, am aprins lumina, am stins tămâia şi am deschis televizorul. Cu puţin noroc, nu voi fi pierdut prea mult din Kojak.

Tocmai mă îndreptam spre frigider ca să mă servesc cu o cutie de bere, când sună telefonul. Am ţinut receptorul cu bărbia şi am deschis berea în timp ce vorbeam. Vocea de la celălalt capăt era de femeie – bineînţeles – şi nervoasă – tot bineînţeles. Numai femeile nervoase solicitau serviciile unui bărbat ca incredibilul Erskine.

— Domnul Erskine?

— Erskine e numele, ghicitul – renumele.

— Domnule Erskine, mă întreb dacă aş putea veni să vă vizitez.

— Desigur, desigur. Taxa este de 25 de dolari pentru o privire în viitorul imediat, 30 de dolari pentru prognoza anului următor şi 50 de dolari pentru recenzia întregii vieţi.

— Vreau doar să ştiu ce se va întâmpla *mâine.* Vocea suna tânără şi foarte îngrijorată. Am pronosticat imediat în gând, o secretară însărcinată şi abandonată.

— Da, doamnă, asta e specialitatea mea. La ce oră doriţi să veniţi?

— Pe la nouă? Este cumva prea târziu?

— Ora-i potrivită, fiţi binevenită! Care este numele dumneavoastră, vă rog?

— Tandy. Karen Tandy. Mulţumesc, domnule Erskine. Voi veni la nouă.

Ar putea să vă pară ciudat ca o fată inteligentă precum Karen Tandy să caute ajutor la un formidabil şarlatan ca mine, dar dacă nu v-aţi ocupat cu magia suficient de mult timp, atunci n-aveţi cum să vă daţi seama cât de vulnerabili se simt oamenii când sunt ameninţaţi cu lucruri pe care nu le înţeleg. Asta este cu atât mai adevărat în cazuri de boală sau moarte; majoritatea clientelor mele îmi pun tot felul de întrebări în legătură cu propria lor mortalitate. Oricât de competent şi demn de încredere ar fi un chirurg, el nu va reuşi să spună oamenilor ce se va întâmpla dacă vieţile lor se vor stinge brusc.

Nu foloseşte la nimic ca un doctor să afirme: „Vedeţi, doamnă, dacă creierul dumneavoastră încetează de a mai emite impulsuri electrice, vom fi nevoiţi să considerăm că sunteţi dispărută pe vecie."

Moartea este prea înspăimântătoare, prea *totală*, prea mistică,

pentru ca oamenii *să vrea* să creadă că are vreo legătură cu problemele concrete ale medicinii şi chirurgiei. Ei vor să creadă în viaţa de după moarte sau cel puţin într-o lume a spiritelor, unde fantome îndoliate ale strămoşilor de demult răposaţi se plimbă de colo-colo, îmbrăcate în echivalentul celest al pijamalei de mătase.

Am văzut frica de moarte pe faţa lui Karen Tandy când a bătut la uşă. Era atât de puternic întipărită, încât m-am simţit mai puţin decât confortabil cu pelerina verde şi cu nostima pălărioară de aceeaşi culoare. Fata avea o constituţie delicată, chipul unghiular, şi vorbea cu o politeţe gravă ce mă făcu să mă simt mai fraudulos ca oricând.

— Sunteţi domnul Erskine? întrebă ea.

— Eu sunt acela. Citirea Destinului, Prezicerea Viitorului. Cunoaşteţi restul.

Intră tăcută în cameră şi privi în jur, la candela cu tămâie, la craniul îngălbenit şi la draperiile trase. Am simţit deodată că decorul era incredibil de artificial şi fals, dar ea nu păru să bage de seamă. I-am oferit un scaun şi o ţigară. Când i-am aprins-o, am observat că mâinile îi tremurau.

— Ei bine, domnişoară Tandy, care-i problema?

— Nu ştiu zău cum să vă explic. Am fost deja la spital şi m-au programat pentru operaţie mâine dimineaţă. Dar sunt tot felul de lucruri pe care lor nu le-am putut spune!

M-am lăsat pe spătar şi i-am zâmbit încurajator.

— De ce nu încercaţi să-mi povestiţi mie?

— Este foarte greu – spuse ea cu vocea blândă, uşoară. Am senzaţia că e vorba de ceva mult mai serios decât se pare.

— Ei bine, am rostit eu, încrucişându-mi picioarele pe sub pelerina de mătase verde, n-aţi vrea să mă puneţi şi pe mine în temă?

Îşi duse cu timiditate mâna la ceafă.

— Acum trei zile – era marţi dimineaţă – am început să simt o iritaţie aici, la ceafă. S-a umflat, eu m-am neliniştit să nu fie ceva grav şi m-am dus la spital pentru consult.

— Înţeleg, am răspuns cu simpatie. După cum probabil vă daţi seama, simpatia asigură nouăzeci şi opt la sută din succesul unui clarvăzător. Şi ce-au spus doctorii?

— Au spus că nu este nimic grav, dar în acelaşi timp păreau foarte grăbiţi să mă opereze.

Zâmbii.

— Şi eu ce legătură am?

— Păi, mătuşa mea a fost la dumneavoastră o dată sau de două ori. Este doamna Karmann, la care locuiesc. Nu ştie că am venit aici, dar

întotdeauna povesteşte cât de priceput sunteţi, aşa că m-am hotărât să încerc şi eu.

Ei, ce plăcut să aflu că serviciile mele oculte fuseseră lăudate în lung şi-n lat! Doamna Karmann era o scumpete de bătrână care credea că răposatul ei soţ încearcă permanent s-o contacteze din lumea spiritelor. Venea la mine de două sau trei ori pe lună, ori de câte ori dragul şi dispărutul domn Karmann îi trimitea un mesaj de dincolo. Asta se întâmpla în timpul viselor, îmi spunea ea mereu. Îl auzea şoptind într-o limbă ciudată; în toiul nopţii, şi acesta era pentru ea semnalul s-o pornească la trap spre Tenth Avenue şi să cheltuiască câţiva dolari cu mine. O afacere foarte bună, această doamnă Karmann.

— Vreţi să vă dau în cărţi? întrebai, ridicând una din sprâncenele arcuite drăcesc.

Karen Tandy clătină din cap. Părea mai serioasă şi mai îngrijorată decât oricare altă clientă pe care mi-o puteam aminti. Speram să nu-mi ceară să fac ceva ce ar fi necesitat un real talent ocult.

— E vorba de vise, domnule Erskine. De când a început să-mi crească umflătura asta, am vise îngrozitoare. În prima noapte am crezut că e vorba de un simplu coşmar, dar acelaşi vis se repetă în fiecare noapte, şi în fiecare noapte este tot mai clar. Nici nu ştiu dacă vreau să mă mai culc în seara asta, căci sunt convinsă că voi avea acelaşi vis, şi va fi cu mult mai intens şi mai îngrozitor.

M-am tras gânditor de vârful nasului. Este un tic, atunci când stau în cumpănă – şi probabil astfel se explică mărimea acestui apendice al meu. Unii oameni se scarpină în cap când gândesc, şi fac mătreaţă. Eu mă trag doar de claxon.

— Domnişoară Tandy, foarte mulţi oameni au vise care se repetă. Asta semnifică de obicei că sunt frământaţi de unul şi acelaşi lucru. Nu cred că e ceva atât de îngrijorător încât să vă faceţi gânduri negre.

Mă privi cu ochii aceia profunzi de culoarea ciocolatei.

— Nu este un vis de acest fel, domnule Erskine, sunt sigură. Este prea *real.* La visele obişnuite, simţi că totul se petrece în capul tău. Dar visul meu pare a se petrece în jurul meu, *în afara mea,* nu numai în interiorul creierului meu.

— Încercaţi să mi-l povestiţi.

— Începe întotdeauna la fel. Visez că mă aflu pe o insulă ciudată. Este iarnă şi suflă un vânt foarte rece. Simt vântul acesta, cu toate că ferestrele dormitorului meu sunt întotdeauna închise. Este noapte, luna s-a ridicat printre nori. În depărtare, dincolo de pădure, văd un râu – sau poate este marea. Străluceşte în lumina lunii. Mă uit în jurul meu, parcă ar exista şiruri de colibe întunecate. Pare un fel de sat – unul

primitiv. De fapt, ştiu că este un sat. Dar nu este nimeni în el. Apoi merg prin iarbă spre râu. Cunosc drumul, deoarece simt că am trăit pe această insulă ciudată toată viaţa. Simt că sunt înfricoşată, dar în acelaşi timp simt că am nişte puteri ascunse şi că probabil sunt în stare să-mi înving frica. Mi-e teamă de necunoscut – de lucruri pe care nu le înţeleg. Ajung la râu, mă aflu pe plajă. Este încă foarte frig. Privesc spre apă şi observ o corabie întunecată ancorată în larg. Nimic din visul meu nu arată a fi altceva decât o obişnuită corabie cu pânze, totuşi sunt foarte înspăimântată de ea. Pare ciudată, necunoscută ca şi cum ar fi o farfurie zburătoare din altă lume. Rămân pe plajă mult timp şi apoi văd o barcă părăsind corabia şi îndreptându-se spre ţărm. Nu disting cine se află în ea. Încep să fug prin iarbă, înapoi în sat, apoi intru într-o colibă. Coliba îmi pare cunoscută. Ştiu că am mai fost în ea. De fapt, aproape cred că este coliba *mea.* Înăuntru e un miros ciudat, de ierburi sau tămâie – sau ceva asemănător. Am senzaţia bruscă, disperată, că trebuie să fac ceva. Nu ştiu exact ce anume. Dar trebuie să fac acest lucru, oricare ar fi el. E ceva în legătură cu înfricoşătorii oameni din barcă, ceva în legătură cu corabia întunecată. Frica pare să crească din ce în ce în mine, până când de-abia dacă mai pot gândi. De pe corabie va veni ceva cu efecte cumplite. Există ceva necunoscut pe acea corabie, ceva puternic şi magic, iar eu sunt disperată din această cauză. Apoi mă trezesc.

Domnişoara Tandy răsucea în mod continuu o batistă între degete. Vocea îi era blândă şi uşoară, dar plină de o convingere ce îmi dădea fiori, şi mă determina să nu mă simt deloc în largul meu. O privisem în timp ce povestea: părea să creadă cu adevărat în ceea ce visase – ca şi cum i se întâmplase chiar ei în realitate.

Mi-am scos pălăria cu „Ambalatorii din Green Bay", având în vedere că era cam nepotrivită în condiţiile actuale.

— Domnişoară Tandy, este un vis foarte ciudat. Se repetă mereu întocmai, în fiecare detaliu?

— Exact. Mereu acelaşi. Mereu am frica asta de ceea ce vine de pe corabie.

— Hmm. Şi spuneţi că e o corabie *cu pânze?* Ca un iaht sau ceva în acest gen?

Clătină din cap.

— Nu este iaht. Mai degrabă un galion{11} – unul din acele galioane vechi. Ştiţi, cu trei catarge şi multe vele.

Am mai tras de nas, cugetând profund.

— Există ceva referitor la această corabie care să vă dea vreun indiciu în ceea ce o priveşte? Are scris vreun nume pe carena ei?

— Este prea departe şi e prea întuneric.

— Arborează vreun steag?

— Da, dar nu l-aş putea descrie.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre biblioteca mea de cărţi oculte. Am scos *Zece mii de visuri tălmăcite* şi încă vreo două tomuri. Le-am aşezat pe masa verde şi am căutat referiri la insule şi corăbii. Nu erau folositoare. Cărţile oculte sunt aproape fără excepţii nefolositoare, ba de multe ori de-a dreptul derutante. Asta însă nu mă opreşte să trag câteva concluzii întunecate şi misterioase despre zborul nocturn al imaginaţiei clientelor mele.

— Corăbiile înseamnă de obicei călătorie, sau aflarea unei veşti. În cazul dumneavoastră, corabia este întunecată şi înfricoşătoare, deci vestea s-ar putea să nu fie bună. Insula reprezintă sentimente de izolare şi teamă; de fapt, insula vă reprezintă pe *dumneavoastră* înşivă. Oricare ar fi vestea, ea constituie o ameninţare directă pentru dumneavoastră ca persoană.

Karen Tandy aprobă din cap. Nu ştiu de ce, dar m-am simţit de-a dreptul vinovat turnându-i toate prostiile astea. Arăta realmente lipsită de apărare, încordată; iat-o, cu părul castaniu tuns scurt, cu faţa palidă de drăcuşor, atât de serioasă dar şi atât de rătăcită, încât am început să mă întreb dacă visele ei erau într-adevăr reale.

— Domnişoară Tandy, zisei eu. Pot să vă spun Karen?

— Desigur.

— Eu sunt Harry. Numai bunică-mea mă strigă Henry.

— Frumos nume!

— Mulţumesc. Ascultă, Karen, voi fi sincer cu tine. Nu ştiu de ce, dar e ceva în situaţia ta care nu mă trimite cu gândul la obişnuitele probleme ce-mi parvin zilnic. Ştii, doamne bătrâne încercând să intre în legătură cu pechinezii lor aflaţi în fericitele cuşti cereşti – genul ăsta de aiureli. În visul tău se află ceva… cum să spun, *autentic.*

Remarca n-o linişti câtuşi de puţin. Ultimul lucru pe care oamenii doresc să-l audă este că temerile lor sunt într-adevăr întemeiate. Chiar şi oamenilor inteligenţi, cu educaţie, le place să se mângâie la gândul că apariţiile nocturne sunt doar nişte agreabile vorbe goale. Vreau să spun că, Dumnezeule, dacă jumătate din coşmarurile oamenilor ar fi cu adevărat *reale,* aceştia şi-ar ieşi de îndată din minţi. Meseria mea constă şi în calmarea groazei clientelor mele, asigurându-le că lucrurile visate de ele nu se vor întâmpla niciodată.

— Ce vrei să spui prin *autentic?*

I-am mai dat o ţigară. De data aceasta, când o aprinse, mâinile nu-i mai tremurau la fel de mult.

— Karen, problema se pune cam în felul următor: anumiţi oameni, chiar dacă nu-şi dau seama de asta, au putere potenţială de medium. Cu alte cuvinte, ei sunt foarte receptivi la toată bâzâiala ocultă ce pluteşte în atmosferă. Un medium este ca un televizor ori ca un radio. Prin structura sa, el sau ea este capabil să recepţioneze semnale pe care alţi oameni nu le percep şi să le transpună în sunete şi imagini.

— Ce fel de semnale? se încruntă ea. Nu înţeleg.

— Există tot felul de semnale, am continuat eu. Dumneata nu poţi vedea un semnal TV, nu-i aşa? Şi totuşi el se află în jurul nostru tot timpul. Această cameră este ticsită cu imagini şi spirite, cu diverse poze şi cu reclame la Kellogg's Cornflakes. Pentru a le capta nu-ţi trebuie decât receptorul potrivit.

Karen Tandy suflă fumul de ţigară.

— Vrei să spui că visul meu este un semnal? De unde ar putea veni? Şi de ce m-a ales tocmai pe mine?

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu de ce te-a ales pe tine şi nu ştiu de unde provine. Poate fi de oriunde. Există rapoarte autentificate ale viselor unor americani, care dădeau informaţii detaliate despre locuitorii din ţări îndepărtate. Un fermier din Iowa a visat că se îneca într-o inundaţie în Pakistan, şi în aceeaşi noapte peste acea ţară s-a abătut un muson, omorând patru sute de oameni. Singura modalitate de a explica astfel de lucruri este să consideri undele creierului ca fiind semnale. Fermierul a recepţionat în subconştientul său semnalul de la un pakistanez care se îneca. Este straniu, recunosc, dar s-a întâmplat în realitate.

Karen Tandy mă privi rugător.

— Cum aş putea afla semnificaţia reală a visului meu? Să presupunem că este un semnal de la cineva, aflat undeva în lume, care are nevoie de ajutor, iar eu nu pot afla despre cine-i vorba?

— Păi, dacă vrei într-adevăr să afli, există o singură modalitate.

— Te rog, spune-mi-o. Zău că doresc să ştiu. Vreau să spun că precis are o legătură cu această tumoare; vreau să aflu care anume.

Am dat din cap.

— Bine, Karen, iată ce vei face. În noaptea asta te vei duce la culcare ca de obicei şi dacă ai din nou acelaşi vis, vreau să încerci să ţii minte cât mai multe detalii – detalii *faptice.* Cercetează insula şi vezi dacă observi vreun semn distinctiv. Când mergi spre râu, încearcă să memorezi relieful ţărmului. Dacă există vreun golf, observă-i forma. Dacă dincolo de râu se află ceva, vreun munte, vreun port sau altceva, întipăreşte-ţi-l în minte. Şi încă ceva foarte important: încearcă să vezi steagul de pe corabie. Reţine-l. Iar în momentul când te trezeşti,

notează totul cât mai detaliat şi fă cât mai multe schiţe la ceea ce ai văzut. Apoi adu-mi-le.

Îşi stinse ţigara.

— Trebuie să fiu la spital mâine dimineaţă la opt.

— Care spital?

— „Sisters of Jerusalem”.

— Atunci, întrucât este evident important, voi trece cu pe acolo; îmi poţi lăsa însemnările într-un plic la recepţie. Ce zici?

— Domnule Erskine – ah, Harry, e grozav. În sfârşit, simt că am prins un fir!

M-am apropiat şi i-am luat mâna într-a mea. Era simpatică, genul spiriduş, şi dacă nu m-ar fi caracterizat un înalt profesionalism şi o detaşare faţă de cliente, iar dacă ea n-ar fi intrat a doua zi în spital, cred că aş fi invitat-o cu siguranţă undeva la cină, apoi la o plimbare prietenească în maşina mea Cougar, după care ne-am fi întors la bazarul ocult Erskine pentru o noapte de activitate pământească.

— Cât îţi datorez? întrebă ea, rupând vraja.

— Îmi plăteşti săptămâna viitoare, răspunsei eu. Moralul oamenilor pe cale să se interneze creştea urgent dacă le cereai să plătească *după* operaţie. Le dădea deodată speranţa că vor rămâne totuşi în viaţă.

— Bine, Harry, îţi mulţumesc, spuse ea uşor şi se ridică să plece.

— Nu te superi dacă nu te conduc, nu-i aşa? am întrebat-o eu, fluturându-mi pelerina verde în chip de explicaţie. Ştii… vecinii. Îşi închipuie că sunt homosexual sau cam aşa ceva.

Karen Tandy zâmbi şi-mi ură noapte bună. M-am întrebat cât de bună putea să mai fie în realitate. M-am lăsat să cad într-un fotoliu şi am început să cuget profund. Era ceva necurat în toată această poveste. De obicei, când clientele veneau agitate ca să-şi povestească visele, acestea constau în naraţiuni standard, tehnicolor, despre sexualitate frustrată şi situaţii erotice penibile – cum ar fi să mergi la un cocktail-party cu familia Vanderbilt{12} şi să te pomeneşti cu chiloţii în jurul gleznelor. Existau vise despre zbor, vise despre mâncare, vise despre accidente şi spaime fără nume, dar nici un vis n-a avut vreodată tulburătoarea claritate fotografică şi înşiruirea perfect logică a visului lui Karen Tandy.

Am apucat telefonul şi am format un număr. Sună două minute până mi se răspunse.

— Alo? făcu o voce în vârstă. Cine-i la telefon?

— Doamnă Karmann, aici Harry Erskine. Îmi pare rău că vă deranjez la această oră târzie.

— Vai, domnule *Erskine!* Ce plăcere să vă aud vocea! Tocmai

făceam baie, dar acum sunt înfăşurată toată cu prosopul.

— Oh, îmi pare rău. Doamnă Karmann, pot să vă pun o întrebare?

Draga de bătrână chicoti.

— Atâta timp cât nu este prea *personală,* domnule Erskine.

— Mi-e teamă că nu, doamnă Karmann. Ascultaţi, doamnă Karmann, vă amintiţi visul pe care mi l-aţi povestit acum două sau trei luni?

— Care din ele, domnule Erskine? Cel despre soţul meu?

— Exact. Acela unde soţul dumneavoastră vă cerea ajutorul.

— Păi, ia să mă gândesc. Dacă-mi aduc bine aminte, mă aflam pe un ţărm, la miezul nopţii şi era îngrozitor de frig. Îmi amintesc că mi-a trecut prin cap că ar fi trebuit să-mi pun şalul înainte de a ieşi afară. Apoi l-am auzit pe soţul meu şoptind – ştiţi, el vorbeşte întotdeauna în şoaptă. Niciodată nu vine să-mi ţipe în ureche. Îmi şoptea ceva ce nu înţelegeam, dar eram sigură că-mi cerea *ajutorul.*

M-am simţit categoric ciudat şi neliniştit. Nu mă dau în lături să mă amestec printre forţele oculte când acestea se comportă civilizat, dar când încep să-şi facă de cap, atunci mă ia un pic cu fiori.

— Doamnă Karmann, vă amintiţi dacă aţi mai văzut şi altceva în vis, în afară de ţărm? Era vreo barcă sau vreo navă? Aţi mai văzut vreo colibă, vreun sat?

— Nu-mi amintesc să fi fost nimic altceva, răspunse doamna Karmann. Aveţi un motiv anume să mă întrebaţi?

— Scriu un articol despre vise pentru o revistă. Nimic important. Mă gândisem să includ unul sau două din visele dumneavoastră, doamnă Karmann, căci au fost întotdeauna foarte interesante.

Parcă o vedeam pe bătrâna doamnă fluturându-şi genele:

— Vai, domnule Erskine, este *teribil* de drăguţ din partea dumneavoastră să spuneţi asta.

— Ah, şi încă ceva, doamnă Karmann. Este foarte important.

— Da, domnule Erskine?

— Nu povestiţi nimănui despre această convorbire. Absolut nimănui. M-aţi înţeles?

Pufni pe nas ca şi cum ultimul lucru din întreaga lume care i s-ar fi putut întâmpla ei vreodată era să bârfească.

— Nici măcar o *şoaptă,* domnule Erskine, jur!

— Mulţumesc, doamnă Karmann. M-aţi ajutat enorm, am pus eu punct conversaţiei şi am aşezat în furcă receptorul cu mai multă grijă şi încetineală decât o făcusem vreodată până atunci.

Era oare posibil ca două persoane să aibă vise identice? Dacă da, atunci poate că toată pălăvrăgeala despre semnale din lumea cealaltă ar putea fi adevărată. Poate că şi Karen Tandy şi mătuşa ei, doamna

Karmann, erau capabile să recepţioneze mesaje de dincolo, venite din noapte, şi să le transpună în mintea lor.

N-am dat importanţă faptului că doamna Karmann pretindea că cel ce încerca s-o contacteze era soţul ei. Toate văduvele în vârstă erau convinse că soţii lor pluteau prin eter, străduindu-se nerăbdători să le comunice ceva de importanţă vitală, când de fapt ceea ce făceau probabil duhurile partenerilor lor în ţara spiritelor era să joace golf, să ciupească sânii fantomatici ai fetelor tinere şi să se bucure de câţiva ani de pace şi linişte înainte ca nevestele de odinioară să vină să li se alăture.

Ceea ce credeam *eu* era că aceeaşi persoană încerca să intre în legătură cu amândouă, pentru a le vorbi despre o spaimă fără nume. Bănuiesc că era probabil o femeie, deşi cu spiritele nu puteai fi niciodată prea sigur. Era de aşteptat ca duhurile să fie mai mult sau mai puţin asexuate, şi-mi închipui că trebuie să fie greu să faci dragoste cu o apetisantă fantomă feminină, dacă n-ai nimic mai substanţial decât un penis ectoplasmatic.

Stăteam în apartament, cufundat în aceste gânduri ireverenţioase, când avui foarte ciudata senzaţie că cineva se află în spatele meu, exact în afara razei mele vizuale. N-am vrut să mă întorc, căci ar fi însemnat recunoaşterea unei temeri ridicole, dar cu toate acestea simţeam furnicături în mijlocul spatelui şi nu m-am putut abţine să nu-mi furişez privirea lateral pentru a observa dacă nu sunt umbre neobişnuite pe perete.

În cele din urmă m-am ridicat şi am aruncat o ocheadă rapidă în spate. Desigur, nu era nimic acolo. Dar nu m-am putut opri să mă gândesc că *ceva* sau *cineva* stătuse chiar în acel loc – cineva întunecat, cu sutană, cineva tăcut. Am început să fluier cam tare şi mi-am turnat trei sau patru degete de Scotch. Dacă exista un gen de spirit{13} pe care să-l agreez întru totul, acesta era băutura spirtoasă. Arsura ascuţită a malţului şi ovăzului mă readuse pe pământ cât ai clipi din ochi.

M-am hotărât să etalez cărţile de taroc ca să văd ce aveau ele de spus despre povestea asta. Din toată recuzita clarviziunii şi spiritismului, pentru taroc aveam un anumit respect – în ciuda voinţei mele. Nu *vreau* să cred în el, însă are talentul special de a-ţi spune exact în ce stare te afli, oricât de mult ai încerca să ţi-o ascunzi. Iar fiecare dintre cărţi îţi dă o senzaţie ciudată, ca şi cum ar reprezenta o imagine efemeră dintr-un vis pe care niciodată nu ţi-l poţi aminti în întregime.

Am amestecat cărţile şi le-am aşezat pe masa de postav verde. De obicei folosesc dispunerea în Cruce Celtică de zece cărţi, pentru că

este cea mai uşoară. „Aceasta te taie, aceasta îţi stă deasupra, aceasta dedesubt, aceasta îţi stă în spate…”

Am pus tarocului o întrebare simplă şi respectând toate regulile am păstrat-o neclintit în minte. Această întrebare era: *Cine îi vorbeşte lui Karen Tandy de dincolo?*

În timp ce dădeam cărţile una câte una nu m-am putut opri să nu mă încrunt. Nu mai întâlnisem niciodată în viaţă o etalare atât de deosebită. Unele cărţi de taroc nu apar aproape niciodată, dar atunci când o fac, te frapează imediat din cauză că sunt atât de neobişnuite. Pentru majoritatea oamenilor, etalările conţin cărţi reprezentând conflicte minore, griji băneşti sau certuri casnice – toate cărţile mici de cupă, sceptru-baston sau roată-dinar. Foarte rar vezi cărţi semnificând dezastre îngrozitoare – cum ar fi Turnul – pe care sunt desenaţi nişte omuleţi azvârliţi dintr-un castel de către un fulger zimţat; şi nici măcar o dată n-am întors Moartea.

Şi tocmai Moartea apăru acum, în armura ei neagră, pe calul negru cu ochi roşii, cu episcopi şi copii înclinându-se în faţa ei. Apăru şi Diavolul, cu căutătura duşmănoasă, cu coarnele de berbec, cu oameni goi legaţi în lanţuri de tronul său. Apăru şi Magicianul – răsturnat, în această poziţie, cartea semnifică un doctor sau un magician, boală mintală şi îngrijorare.

Am rămas holbându-mă la cărţi aproape jumătate de oră. Magicianul? Ce mama dracului însemna asta? Oare Karen Tandy era dezechilibrată mintal? Poate că da. Poate că tumoarea de pe gât i-a afectat creierul. Problema cu cărţile astea nenorocite era că niciodată nu-ţi dădeau un sens suficient de precis. Îţi indicau patru sau cinci interpretări variabile şi nu-ţi rămânea decât să te hotărăşti singur asupra uneia.

Magicianul? Am amestecat cărţile din nou şi am folosit cartea Magicianului ca întrebare. În acest scop, am aşezat-o în mijlocul mesei, am acoperit-o cu altă carte şi am etalat din nou Crucea Celtică. Cărţile îmi vor da acum o explicaţie mai detaliată a semnificaţiei Magicianului.

Pusesem deja nouă cărţi jos – am întors-o şi pe a zecea. Am avut o senzaţie foarte stranie în fundul stomacului şi am început să simt din nou că cineva mă priveşte. Imposibil! A zecea carte era tot Magicianul.

Am ridicat cartea care o acoperea pe cea de întrebare şi dedesubtul ei am văzut Moartea. Poate făcusem o greşeală. Şi totuşi eram sigur că pusesem jos mai întâi Magicianul. Am luat din nou toate cărţile, am pus cu hotărâre Magicianul pe masă şi l-am acoperit cu doiul sceptru-baston, după care am continuat să etalez cărţile una câte una, până când am ajuns la ultima.

Pe ea… absolut nimic. Era goală.

Nu credeam în metoda asta de prezicere a viitorului dar, de data aceasta am avut senzaţia clară că cineva de dincolo îmi spunea tare şi răspicat să-mi văd doar de propriile mele treburi.

M-am uitat la ceas. Miezul nopţii. Un moment propice pentru stafii şi spirite, dar şi un moment potrivit pentru a te pregăti de culcare. Mâine, aveam de gând să arunc o privire peste ceea ce mâzgălise Karen Tandy în foaia din plic.

Capitolul 2
În beznă

În dimineaţa următoare, sâmbătă, soarele s-a arătat pe la zece şi jumătate, iar străzile înzăpezite au devenit întinderi de mocirle maronii. Era încă ger şi motorul Cougar-ului meu s-a oprit de două ori în drumul spre Spitalul „Sisters of Jerusalem". Pietonii mergeau fleşcăind pe trotuare, cu paltoane şi fulare, siluete întunecate, fără chip, ieşite din visul iernii.

Am parcat chiar lângă spital şi am intrat în holul recepţiei. Era cald şi luxos înăuntru, cu covoarele groase, palmierii în ghivece şi cu murmurul conversaţiei. Părea mai degrabă staţiune de vacanţă decât adăpost pentru bolnavi. Am fost întâmpinat la recepţie de către o tânără, vioaie, cu halat alb apretat şi dinţi albi la fel de apretaţi.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Da, cred că puteţi. Trebuia să-mi fie lăsat un plic aici, în această dimineaţă. Numele meu este Erskine – Harry Erskine.

— O clipă, vă rog.

Căută într-un teanc de scrisori şi vederi şi scoase în cele din urmă un plic mic, alb.

— „Incredibilul Erskine"? citi ea, ridicând o sprânceană.

Tuşii stânjenit.

— Este o poreclă, ştiţi cum se întâmplă.

— Aveţi vreun act de identitate, domnule?

Mi-am răscolit buzunarele. Permisul de conducere rămăsese acasă – ca şi cărţile de credit. În cele din urmă am dat peste una din cărţile mele de vizită şi i-am arătat-o. Pe ea se afla scris: „Incredibilul Erskine. Citirea Destinelor, interpretarea prezicerilor, cercetarea viselor."

— Bănuiesc că sunteţi într-adevăr dumneavoastră, zâmbi ea şi-mi dădu scrisoarea.

Am aşteptat să ajung înapoi în apartament înainte de a examina plicul. L-am pus pe masă şi l-am cercetat îndeaproape. Scrierea era aşa cum te-ai fi aşteptat de la o fată cultivată precum Karen Tandy – fermă, cursivă şi clară. Îmi plăcea mai ales felul cum scrisese „Incredibilul". Am luat o forfecuţă de unghii din sertarul mesei şi am tăiat plicul. Înăuntru se găseau trei sau patru foi de hârtie ce păreau rupte dintr-o agendă de secretariat. Mai era şi un mesaj scurt cu scrisul lui Karen Tandy:

Dragă domnule Erskine,

Am avut din nou acelaşi vis astă noapte, mult mai intens ca înainte. Am căutat să-mi amintesc fiecare detaliu şi m-au frapat două lucruri. Ţărmul avea forma particulară pe care am reprezentat-o aici. Am schiţat totodată corabia cu pânze şi atât cât mi-am putut aminti din steagul ei.

Sentimentul de frică a fost de asemenea mult mai intens, iar senzaţia necesităţii de a scăpa extrem de puternică.

De îndată ce mă fac bine după operaţie, vă dau un telefon ca să aflu ce credeţi despre toate acestea.

A dumneavoastră prietenă,
Karen Tandy

Am despăturit foile de hârtie şi le-am studiat îndeaproape. Harta improvizată a conturului ţărmului era total nefolositoare – nimic mai mult decât o linie şerpuită care s-ar fi putut afla oriunde pe lume. Schiţa corabiei era însă ceva mai interesantă, foarte detaliată, iar steagul se vedea bine şi el. În biblioteci existau cu siguranţă tratate referitoare la corăbii cu pânze – de asemenea şi cărţi despre steaguri, astfel încât aveam o şansă să descopăr ce corabie era de fapt aceasta.

Cu condiţia să fi fost vorba de o corabie *reală* şi nu doar rodul imaginaţiei obsedate de tumoare a lui Karen.

Am stat cufundat în gânduri o bună bucată de vreme, analizând ciudatul caz al „prietenei mele, Karen Tandy". De-abia aşteptam să obţin informaţii palpabile despre corabie, dar era aproape unsprezece şi jumătate şi trebuia să sosească doamna Herz încă o drăguţă de bătrână cu mai mulţi bani decât minte. Principala preocupare a doamnei Herz era să afle dacă va avea necazuri cu sutele ei de neamuri trecute fără discriminare de ea în testament. După fiecare şedinţă cu mine, se ducea la avocat şi modifica moştenirea fiecăruia. Aşa că tipul câştigase atât de mulţi gologani din întocmirea acestor codiciluri şi amendamente, încât de Crăciun mi-a trimis o navetă de Johnnie Walker – Black Label. La urma urmei, el şi cu mine aveam cam acelaşi gen de meserie.

La unsprezece treizeci fix se auzi soneria. Mi-am atârnat sacoul în şifonier, mi-am pus lunga pelerină verde, mi-am îndesat pălăria pe cap şi m-am pregătit s-o primesc pe doamna Herz în obişnuita mea manieră mistică.

— Intraţi, doamnă Herz. Este o dimineaţă potrivită pentru toate cele oculte.

Doamna Herz trebuie să fi avut pe puţin şaptezeci şi cinci de ani. Era palidă, ridată, cu mâini ca ghearele de pui şi cu ochelari care-i măreau

ochii, ca stridiile dintr-un acvariu cu peştişori aurii. Intră tremurând din toate mădularele, sprijinindu-se în baston, mirosind a naftalină şi levănţică şi se lăsă să cadă în fotoliul meu cu un oftat de uşurare.

— Ce mai faceţi, doamnă Herz? am întrebat-o eu vesel, frecându-mi mâinile. Ce-aţi mai visat?

Ea nu răspunse absolut nimic, aşa că am dat din umeri şi m-am dus să iau cărţile de taroc. În timp ce le amestecam, am încercat să găsesc cartea goală care-mi apăruse noaptea trecută – dar nici urmă de ea. Puteam să mă fi înşelat, desigur, sau să fi fost prea obosit, dar nu eram întru totul sigur de asta. În ciuda ocupaţiei mele, nu sunt înclinat spre experienţe mistice. Am aşezat cărţile pe masă şi am invitat-o pe doamna Herz să se gândească la o întrebare pe care ar dori să le-o pună.

— E mult de când nu l-am mai verificat pe nepotul Stanley, i-am amintit eu. Ce-ar fi să aruncăm o privire asupra întâmplărilor din acea mică gospodărie? Sau poate să ne îndreptăm atenţia asupra lui Agnes, sora dumneavoastră vitregă?

Nu răspunse, nici măcar nu se uită la mine. Părea să fixeze un colţ al camerei, cufundată în vis.

— Doamnă Herz? am spus, ridicându-mă. Doamnă Herz, am făcut cărţile.

M-am apropiat şi m-am aplecat să-i privesc faţa. Arăta bine; cel puţin respira. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca vreo bătătie să-şi dea duhul în timp ce-i preziceam soarta. Publicitatea ar fi fost dezastruoasă. Deşi cine ştie – poate că nu?

I-am luat bătrânele mâini de reptilă într-ale mele şi am întrebat-o cu blândeţe:

— Doamnă Herz? Vă simţiţi bine? Să vă aduc un pahar de coniac?

Ochii îi pluteau straniu sub ochelarii bombaţi. Părea să privească în direcţia mea, dar fără să mă vadă câtuşi de puţin. Era ca şi cum ar fi privit *prin* mine, sau în spatele meu. N-am rezistat şi m-am întors să mă uit dacă mai era cineva în cameră.

— Doamnă Herz, am rostit eu din nou. Vreţi să vă dau vreo pastilă? Mă auziţi, doamnă Herz?

O şoaptă subţire şi şuierătoare i se strecură printre buzele ofilite. Am avut senzaţia că încearcă să spună ceva, dar nu înţelegeam ce. Lampa de petrol începu să pâlpâie, iar lumina să se micşoreze, aşa încât era greu să-ţi dai seama dacă umbrele mişcătoare de pe faţa bătrânei reprezintă expresii stranii sau nu.

— Booooo…, spuse ea în şoaptă.

— Doamnă Herz! m-am răstit eu. Dacă asta e un fel de glumă, ar fi

mai bine să încetaţi. M-aţi speriat. Doamnă Herz, dacă nu vă reveniţi de îndată, voi chema o ambulanţă. Mă înţelegeţi, doamnă Herz?

— Boooo…, şopti ea din nou. Mâinile începură să-i tremure, inelul mare cu smarald vibrând pe braţul fotoliului. Ochii i se rostogoleau în orbite, iar fălcile îi rămăseseră larg deschise. Îi puteam vedea limba palidă, cleioasă şi puntea dentară în valoare de vreo 4000 de dolari.

— Bine, am declarat eu. Asta-i. Chem ambulanţa, doamnă Herz. Iată, mă îndrept spre telefon. Formez numărul. Sună.

Deodată, bătrâna se ridică. Dădu să-şi apuce bastonul, nu-l nimeri şi acesta căzu pe podea. Ea rămase legănându-se şi târşâind picioarele pe covor, de parcă ar fi dansat în ritmul unei melodii pe care eu n-o puteam auzi… Telefonista răspunse:

— *Da, pot să vă ajut cu ceva?* dar eu lăsasem deja receptorul jos, îndreptându-mă spre ţopăitoarea şi valsatoarea mea clientă.

Am încercat s-o iau de după umeri, dar mă îndepărtă cu o labă solzoasă. Alerga şi dansa, mormăind şi bolborosind tot timpul, iar eu habar n-aveam ce dracu să-i fac. Trebuie că avea un soi de atac, deşi eu nu mai auzisem până atunci de un atac în care suferinda să execute de una singură o conga{14} în jurul camerei.

— Booo…, şopti din nou.

Am dansat în jurul ei, încercând să ţin pasul cu micul ei vals împleticit.

— Ce vreţi să spuneţi cu „booo”? Doamnă Herz, vă rog să luaţi loc, să vă liniştiţi şi să-mi explicaţi ce naiba se întâmplă aici!

La fel de brusc cum începuse să danseze, se opri. Energia păru s-o părăsească cu viteza unui lift lansat către etajul unu, parter şi stradă. Încercă să se sprijine de ceva şi a trebuit s-o apuc de braţ ca să nu se prăvălească pe podea. I-am depus uşor corpul bătrân şi ţeapăn înapoi în fotoliu şi am îngenuncheat lângă ea.

— Doamnă Herz, nu-mi place să-mi forţez clientele, dar sunt convins că e neapărat necesar să vi se dea îngrijiri medicale. Nu sunteţi de acord că ar fi un lucru rezonabil?

Se holbă la mine orbeşte, iar gura i se căscă din nou. Recunosc că a trebuit să privesc în altă parte. *Exteriorul* doamnelor în vârstă este acceptabil, dar nu mă dau în vânt după interiorul lor.

— Boot, şopti ea. Boot.

— *Boot?* am întrebat-o. Botină{15}? Ce dracu’ au de-a face *botinele* cu toate astea?

— *Boot,* repetă ea cu o voce tremurătoare şi mult mai ascuţită. *Boot!* BOOOTTTTT!!

— Dumnezeule! Doamnă Herz, liniştiţi-vă, voi chema o ambulanţă

chiar acum. Nu vă mişcaţi, totul este în regulă. Vă veţi face bine, chiar foarte bine.

M-am ridicat, m-am dus la telefon şi am format din nou numărul serviciului de urgenţă. Doamna Herz tremura, se zvârcolea şi bolborosea despre „boot, boot" iar de la celălalt capăt al firului nu se auzea nimic – de parcă le-ar fi trebuit jumătate de oră ca să răspundă.

— *Pot să vă ajut cu ceva?* rosti în cele din urmă telefonista.

— Cu siguranţă că puteţi. Am nevoie urgent de o ambulanţă. Se află la mine o doamnă în vârstă care are un fel de atac. Este cât se poate de bogată, aşa că spuneţi echipajului de serviciu că nu e necesar să facă un ocol tocmai prin Bronx înainte de a ajunge aici. Vă rog, grăbiţi-vă. Cred că va muri sau ceva asemănător.

Mi-am dat adresa şi numărul de telefon, apoi m-am întors lângă doamna Herz. Încetase pentru moment cu bâţâiala şi stătea liniştită, cu o expresie ciudată întipărită pe chip, ca şi cum ar fi cugetat adânc.

— Doamnă Herz…?

Se întoarse spre mine. Faţa îi era îmbătrânită, atentă şi rigidă. Ochii apoşi îi fixau cu precizie pe ai mei.

— *De boot, mijnheer,* rosti ea răguşit. *De boot.*

— Doamnă Herz, vă rog, nu vă mai agitaţi atât. Ambulanţa este pe drum. Staţi acolo şi păstraţi-vă calmul.

Doamna Herz apucă braţul fotoliului şi se ridică în picioare. Nu-şi putea păstra echilibrul, ca şi cum ar fi mers pe gheaţă. Apoi însă rămase dreaptă, cu braţele atârnând pe lângă corp, mai înaltă şi mai fermă decât o văzusem eu vreodată.

— Doamnă Herz, cred că ar fi mai bine… Dar nu-mi dădu atenţie şi începu să alunece pe covor. Nu mai văzusem pe nimeni mergând în acest fel. Picioarele păreau să-i patineze tăcut deasupra podelei, de parcă n-ar fi atins-o câtuşi de puţin. Alunecă în linişte până la uşă şi o deschise.

— Zău că ar fi mai bine dacă aţi aştepta, am îngăimat eu cu o voce pierdută. Ca să vă mărturisesc adevărul, începuse să mă cam ia cu fiori şi habar n-aveam ce să-i mai spun. Nu părea să mă audă, sau dacă o făcea, nu-mi dădea nici cea mai mică importanţă.

— *De boot,* rosti ea din nou pe un ton aspru. Apoi ieşi afară pe uşă, în coridor.

Desigur, m-am luat după ea. Însă ce mi-a fost dat să văd se petrecu atât de brusc şi era atât de straniu, încât aproape că mi-am dorit să nu fi ieşit din cameră. În primul moment era lângă uşă şi am întins mâna să-i apuc braţul, apoi, cât ai clipi din ochi, alunecă de-a lungul coridorului luminat, la fel de repede de parcă ar fi fugit. Dar nu fugea de

loc. Se îndepărta de mine *fără a-şi mişca picioarele, câtuşi de puţin.*

— Doamnă Herz! am strigat, dar vocea îmi era gâtuită şi ciudată. Am simţit cum mă inundă un val mare şi negru de spaimă, ca atunci când vezi în plină noapte o faţă albă la fereastră.

La capătul coridorului se întoarse o dată. Stătea în capul scărilor şi încerca să-mi facă un semn sau să-şi ridice mâna – mai degrabă parcă se lupta cu ceva, decât mă chema în ajutor. Apoi dispăru din vedere şi i-am auzit bătrânul corp ţeapăn căzând şi bufnind din treaptă în treaptă.

Am năvălit spre capătul coridorului. Peste tot se deschideau uşi, iar feţe neliniştite şi curioase trăgeau cu ochiul.

Am privit în josul scărilor. Doamna Herz zăcea acolo, contorsionată toată, cu picioarele în poziţii nefireşti. M-am repezit în jos, am îngenuncheat lângă ea şi i-am pipăit încheietura mâinii subţiri ca un băţ. Nici urmă de puls. I-am ridicat capul şi din gură începu să-i curgă un şuvoi lung de sânge vâscos.

— A păţit ceva? se interesă un vecin din capul scărilor. Ce s-a întâmplat?

— A căzut. Are şaptezeci şi cinci de ani şi nu se ţine prea bine pe picioare. Cred că e moartă. Am chemat deja o ambulanţă.

— Oh, Dumnezeule! exclamă o femeie. Nu suport leşurile.

M-am ridicat, rupându-mi lunga pelerină verde. Nu-mi venea a crede, aveam senzaţia că mă voi trezi într-o secundă, că va fi încă dimineaţă devreme şi că mă voi afla întins pe pat, în pijamaua mea de mătase turcoaz. Am privit-o pe doamna Herz, ridată, bătrână şi răposată, ca un balon palid, dezumflat până la limita morţii, şi am simţit cum mi se face rău de la stomac.

Locotenentul Marino de la Brigada Omucideri fu cât se poate de înţelegător, deşi ieşise la iveală că doamna Herz îmi lăsase ceva prin testament, dar nu atât de mult încât s-o fi împins premeditat pe scări.

Detectivul se afla aşezat în fotoliul meu, drept, într-o haină de ploaie neagră şi băţoasă, cu părul negru tuns, perie, iţindu-se în toate direcţiile, încercând să descifreze un petic mototolit de hârtie.

— Aici scrie că aveţi dreptul la moştenirea a două vaze victoriene, pufni el. Am pus pe cineva să le verifice valoarea chiar acum, dar nu-mi păreţi genul de individ capabil să facă felul unei bătrâne pentru un hârb de vas.

Am ridicat din umeri:

— Bătrânele ca ele reprezintă pâinea mea de toate zilele – nu face să ţi-o arunci pe scări.

Locotenentul Marino îşi ridică privirea. Avea faţa mare, turtită, ca un cântăreţ de operă trecând prin vremuri grele. Îşi scărpină gânditor părul ţepos şi-şi aruncă ochii prin cameră.

— Sunteţi un fel de prezicător, nu-i aşa?

— Într-adevăr. Cărţi de taroc, frunze de ceai – genul ăsta de lucruri. Majoritatea clientelor mele sunt doamne în vârstă, ca doamna Herz.

Îşi muşcă buzele şi dădu din cap.

— Desigur. Şi spuneţi că nu s-a simţit bine cât timp a stat aici?

— Da, adică mi-am dat seama că ceva nu e în ordine de cum a intrat. E destul de bătrână şi neputincioasă, dar de obicei stătea la taclale un timp, povestindu-mi cum îi mergea. De această dată, însă, a intrat, s-a aşezat şi n-a rostit nici un cuvânt.

Locotenentul se holbă la foaia lui de hârtie.

— I-aţi făcut vreo prezicere? Vreau să spun, există vreun motiv pentru care să se fi sinucis? Vreo veste proastă în frunzele de ceai?

— Câtuşi de puţin. Nici măcar n-am etalat cărţile. Pur şi simplu a venit, s-a aşezat şi a început să bată câmpii despre botine.

— Despre botine? Cum adică?

— Nu, nu mă întrebaţi pe mine. Tot repeta „boot, boot”.

— „Boot”? se încruntă locotenentul. În ce fel rostea asta? Suna ca un nume? Suna ca şi cum vroia să vă povestească despre un tip cu numele Boot?

Am cugetat profund, trăgându-mă de nas.

— Nu cred. Vreau să spun, nu *suna* ca un nume. Dar ea arăta foarte îngrijorată.

Locotenentul Marino păru interesat:

— Îngrijorată? În ce fel?

— Păi, e greu de explicat, zău. A intrat, s-a aşezat, a început toată treaba asta cu „boot”, apoi a ieşit pe uşă şi a luat-o la fugă pe coridor. Am încercat s-o opresc, dar era mult mai iute decât mine. A dat un pic din mâini şi apoi a căzut drept în jos pe scări.

Detectivul făcu câteva însemnări. Apoi întrebă:

— *A luat-o la fugă?*

Mi-am desfăcut larg braţele.

— Nu mă întrebaţi cum, pentru că nu înţeleg nici eu. Dar fugea pe coridor ca o fetiţă de cincisprezece ani.

Poliţistul se încruntă:

— Domnule Erskine, moarta avea şaptezeci şi cinci de ani. Umbla în baston. Vreţi să-mi spuneţi că *a fugit* pe coridor? *A fugit?*

— Exact aşa am spus.

— Ei, haide, domnule Erskine, nu vi se pare că imaginaţia

dumneavoastră a luat-o puţin razna? Nu-mi închipui că aţi ucis-o, dar cu siguranţă nu cred că *a fugit.*

Am privit în jos spre podea. Mi-am amintit felul cum doamna Herz patinase prin cameră, felul în care se îndepărtase pe coridor de parcă aluneca pe şine.

— Ei bine, ca să fiu sincer, n-a luat-o chiar la *fugă.*

— Aşadar, ce-a făcut? întrebă răbdător locotenentul Marino. Poate că mergea? Târşâia picioarele?

— Nu, nici nu mergea, nici nu târşâia picioarele. *Aluneca.*

Detectivul era pe punctul de a-şi nota acest lucru, dar pixul i se opri la o optime de inci de hârtie. Mormăi, rânji, apoi îşi băgă în haină bucata de hârtie. Se ridică şi veni spre mine, cu un zâmbet indulgent pe faţă.

— Ascultaţi, domnule Erskine, moartea cuiva constituie întotdeauna un şoc şi tinde să ne joace feste asupra minţii. Ar trebui să ştiţi aceasta, sunteţi de meserie. Poate că doar v-aţi imaginat că vedeţi ceva în mod diferit decât s-a întâmplat în realitate.

— Da, am răspuns eu năucit. Tot ce se poate.

Îşi puse o mână cărnoasă şi flască pe umărul meu şi mi-l strânse prieteneşte.

— Va avea loc o anchetă post-mortem pentru a se stabili exact cauzele decesului, dar mă îndoiesc că se va merge mai departe de atât. S-ar putea să fie nevoie să mai trimit pe cineva ca să vă mai pună una sau două întrebări, dar în rest sunteţi liber. V-aş ruga să nu părăsiţi oraşul câteva zile, însă nu trebuie să vă închipuiţi că sunteţi arestat sau altceva în acest gen.

Am dat din cap.

— O.K., locotenente. Mulţumesc că aţi venit atât de repede.

— Cu plăcere. Îmi pare rău de clienta dumneavoastră – că a pornit spre lumea spiritelor în acest fel.

Am reuşit să zâmbesc slab.

— Sunt convins că va ţine legătura cu mine. Spiritele bune nu pot fi reţinute.

Eram sigur că locotenentul Marino mă considera nebun de-a binelea. Îşi trase mica pălărie neagră peste păru-i ţepos şi porni spre uşă.

— La revedere, domnule Erskine.

După ce a plecat, m-am aşezat şi am reflectat un timp. Apoi am pus mâna pe telefon şi am sunat la Spitalul „Sisters of Jerusalem”.

— Alo, am spus, mă interesez despre o pacientă de-a dumneavoastră. Domnişoara Karen Tandy. A fost internată azi

dimineaţă pentru operaţie.

— Aşteptaţi un moment, vă rog. Sunteţi o rudă?

— Da, am minţit eu. Sunt unchiul ei. Tocmai am sosit în oraş şi am aflat că e bolnavă.

— O clipă, vă rog.

Am bătut darabana pe masă în timp ce aşteptam. Distingeam pe fir zgomotele slabe ale spitalului şi am auzit pe cineva făcând apelul: „Doctore Hughes, vă rog, doctore Hughes". După vreun minut, o altă voce îmi spuse: „Rămâneţi la aparat, vă rog", şi am fost conectat la o nouă serie de zgomote. În cele din urmă, o voce nazală de femeie rosti:

— Pot să vă ajut cu ceva? Am înţeles că vă interesaţi despre domnişoara Karen Tandy.

— Aşa este. Sunt unchiul ei. Am aflat că a fost operată astăzi dimineaţă şi vroiam să văd dacă se simte bine.

— Îmi pare rău, domnule, dar doctorul Hughes m-a anunţat că au intervenit nişte complicaţii. Domnişoara Tandy se află în continuare sub anestezie şi vom aduce încă un specialist ca s-o consulte.

— Complicaţii? Ce fel de complicaţii?

— Îmi pare rău, domnule, nu vă pot comunica acest lucru la telefon. Dacă doriţi să veniţi aici, vă pot programa o întrevedere cu doctorul Hughes.

— Hmm, am făcut eu. Nu, nu vă deranjaţi. Aş putea suna mâine ca să aflu cum se simte?

— Desigur, domnule.

Am închis telefonul. Poate că n-ar fi trebuit să-mi fac griji, dar îmi făceam. Felul ciudat în care se comportaseră cărţile noaptea trecută, incidentul înspăimântător cu doamna Herz, ca să nu mai pomenesc despre straniile vise ale lui Karen Tandy şi ale mătuşii sale – toate îmi dădeau o stare de nelinişte şi îndoială. Dacă totuşi *exista* ceva „dincolo", ceva fantomatic, puternic şi duşmănos?

M-am întors la masa de postav verde şi am scos scrisoarea lui Karen Tandy şi schiţele ei. Ţărmul, corabia şi steagul. Trei desene schematice de la hotarele nopţii. Trei răspunsuri ale imaginaţiei pentru o problemă care poate nici nu exista. Le-am băgat în buzunar, mi-am luat cheile de la maşină şi am plecat să le verific la bibliotecă.

Când am ajuns era aproape ora închiderii. Mi-am înghesuit Cougar-ul într-un mic spaţiu de parcare acoperit de un strat de noroi maroniu. Cerul avea culoarea închisă, verde a coclelii, semn că urma să mai ningă, iar un vânt tăios sufla prin paltonul meu înspicat. Am încuiat maşina şi mi-am croit drum prin mocirla adâncă până la glezne, spre uşile primitoare de lemn ale bibliotecii.

Fata de la recepţie părea mai degrabă o patroană de stabiliment retrasă din activitate decât bibliotecară. Avea un pulover roşu, strâmt, părul negru ridicat pe creştet, iar dinţii ei s-ar fi potrivit unui cal.

— Mă interesează corăbiile, i-am spus eu, scuturându-mi zăpada topită de pe pantofi.

— De ce nu încerci în port, rânji ea. Aici ţinem numai cărţi.

— Ha, ha, ha, am replicat rece. Şi acum spune-mi unde sunt corăbiile.

— La etaj, pe al cincilea sau al şaselea raft. La literele CO de la „coboară vocea".

M-am holbat la ea uimit.

— Te-ai gândit vreodată să joci într-un vodevil?

— Vodevilul e mort, se răsti ea.

— Aşa sunt şi glumele tale, i-am trântit-o eu, pornind în căutarea corăbiilor.

Ştiţi, nu-mi închipuisem că există atâtea tipuri diferite de corăbii. Credeam că sunt două sau trei feluri – cele mari, cele mici şi portavioanele. Dar după ce am răsfoit cincisprezece cărţi de inginerie navală, am început să-mi fac o cu totul altă impresie despre şansele de rezolvare ale sarcinii asumate. Existau corăbii arăbeşti cu un catarg, corăbii piratereşti cu trei catarge, pânze şi lopeţi, barcazuri şi brigantine, fregate şi corvete, distrugătoare, iole, şlepuri, bărci de nuiele împletite, vase de plăcere, remorchere şi toate celelalte. Cam jumătate din ele semănau perfect cu mica şi ciudata schiţă a lui Karen Tandy.

Am dat peste cea mai bună aproape din întâmplare. Mă chinuiam să trag afară un teanc de şase-şapte cărţi şi le-am scăpat pe toate zgomotos pe jos. Un individ în vârstă, cu ochelari, care studia un gigantic volum despre sigilii (situat la SI), se răsuci şi mă făcu una cu pământul din priviri.

— Îmi pare rău, am spus ca scuză şi am adunat cărţile căzute. Şi iat-o chiar sub nasul meu! Corabia identică. Pentru mine toate barcazele vechi erau „galioane" şi semănau una cu cealaltă, dar aceasta avea ceva distinctiv în forma carenei şi în dispunerea catargelor. Era în mod sigur corabia din visele lui Karen Tandy.

Sub poză era scris: „Vas de război olandez, circa 1650".

Am simţit fiori ciudaţi pe şira spinării. *Olandez.* Ce mormăise bătrâna doamnă Herz în apartamentul meu? *De boot, mijnheer, de boot.*

Am luat sub braţ volumul cu corabia şi am coborât la secţia de limbi străine. Am luat un dicţionar olandez-englez, l-am răsfoit şi am găsit: *de boot* – corabia.

Sunt un om la fel de rezonabil şi logic ca oricare altul, dar asta era mai mult decât o simplă coincidenţă. Karen Tandy avusese coşmaruri despre o corabie olandeză din secolul al şaptesprezecelea; apoi bătrâna doamnă Herz începuse să aibă halucinaţii sau Dumnezeu ştie ce despre exact acelaşi lucru. Cum şi de ce erau întrebări la care nu puteam răspunde, dar mi se părea că dacă doamna Herz fusese omorâtă de apariţia ivită în faţa ochilor ei, atunci acelaşi lucru i se putea întâmpla şi lui Karen Tandy.

M-am întors la recepţie şi am împrumutat pentru acasă volumul despre corăbii. Târfa aia bătrână cu dinţii de cal şi părul negru îmi rânji sardonic, ceea ce nu m-a prea ajutat să mă simt mai bine. O femeie ca asta era suficientă pentru a-ţi inspira coşmaruri, fără să mai fie nevoie de misterioase nave cu pânze din alt secol.

— Lectură plăcută, mârâi ea punându-şi în evidenţă dantura, iar eu m-am strâmbat la ea.

Afară am găsit o cabină telefonică, dar a trebuit să aştept, în zăpadă şi vânt îngheţat, ca o femeie bondoacă şi grasă să vorbească cu sora ei suferindă din Minnesota. Era una din acele conversaţii care se învârt în jurul propriei cozi şi tocmai când ţi se pare că au de gând s-o lase baltă, o iau de la început. Până la urmă am bătut în sticlă; femeia se uită urât la mine, dar măcar îşi încetă dialogul epic.

Am intrat în cabină şi am introdus fisa. Am format numărul Spitalului „Sisters of Jerusalem” şi l-am cerut pe doctorul Hughes. A trebuit să aştept patru-cinci minute, tropăind din picioare pentru restabilirea circulaţiei, până ce în sfârşit răspunse doctorul.

— Doctorul Hughes la telefon, pot să vă ajut cu ceva?

— Nu mă cunoaşteţi, domnule doctor; numele meu este Harry Erskine şi sunt clarvăzător.

— Ce anume?

— Clarvăzător. Ştiţi – prezicerea sorţii, genul ăsta de lucruri.

— Păi, îmi pare rău, domnule Erskine, dar…

— Nu, vă rog, l-am întrerupt eu. Ascultaţi-mă un minut. Ieri am primit vizita unei paciente de-a dumneavoastră, o fată numită Karen Tandy.

— Chiar aşa?

— Doctore Hughes, domnişoara Tandy mi-a spus că de când a simţit prima dată acea tumoare, a început să aibă coşmaruri care se repetă.

— Nu este ceva neobişnuit, răspunse celălalt impacientat. Mulţi pacienţi sunt afectaţi în subconştient de către starea lor.

— Dar aici este mai mult decât atât. Coşmarul era foarte detaliat şi precis – visa o corabie. Şi nu orice fel de corabie veche. Mi-a desenat-o

şi am descoperit că este vorba despre un tip special: un vas de război olandez datând cam din 1650.

— Domnule Erskine, sunt un om foarte ocupat şi nu cred ca pot…

— Vă rog, doctore Hughes, ascultaţi-mă doar. În această dimineaţă m-a vizitat altă clientă de-a mea şi a început să bolborosească în olandeză despre o corabie. Femeia era genul care n-ar fi recunoscut un olandez nici dacă l-ar fi văzut încălţat în saboţi şi venind să-i ofere un braţ de lalele. Clienta a devenit foarte neliniştită, isterică şi apoi a avut un accident.

— Ce fel de accident?

— Păi, a căzut pe scări. Avea şaptezeci şi cinci de ani. A murit.

Se lăsă tăcerea.

— Doctore Hughes? Mai sunteţi la aparat?

— Da, mai sunt. Ascultaţi, domnule Erskine, de ce-mi povestiţi toate astea?

— Deoarece cred că sunt relevante pentru Karen Tandy. Mi s-a spus azi dimineaţă că are nişte complicaţii. Acest vis a ucis deja pe una din clientele mele. Mi-e teamă să nu se întâmple din nou acelaşi lucru.

Încă o tăcere, mai lungă de această dată. În cele din urmă, interlocutorul meu spuse:

— Domnule Erskine, este ceva foarte neobişnuit. Nu pretind nici o clipă că înţeleg ce vreţi să spuneţi, dar păreţi să aveţi un fel de idee despre starea pacientei mele. Credeţi că aş putea să vă conving să veniţi la spital ca să stăm de vorbă pe îndelete? S-ar putea să nu iasă nimic, dar vă spun sincer că suntem într-un impas total cu Karen Tandy şi absolut orice lucru, cât de mărunt ar fi, ar putea să ne ajute să înţelegem ce se petrece cu ea.

— Dumneavoastră aţi zis-o. Daţi-mi cincisprezece minute şi voi fi acolo. E de ajuns să întreb de dumneavoastră?

— Întocmai, răspunse obosit celălalt. E de ajuns să întrebaţi de mine.

Până ce am ajuns la spital, zăpada topită îngheţase la loc, străzile devenind alunecoase şi înşelătoare. Am parcat în subsolul spitalului şi am urcat cu liftul la recepţie. Fata cu zâmbetul pastei Colgate mă recunoscu:

— Ah, bună ziua, iată-l pe incredibilul Erskine, nu-i aşa?

— Chiar el, i-am răspuns. Am o întâlnire cu doctorul Hughes.

Sună la cabinetul acestuia şi apoi mă îndrumă spre etajul optsprezece. Am urcat cu liftul încălzit şi silenţios şi am ajuns într-un coridor acoperit cu covoare groase. Pe tăbliţa uşii din faţa mea stătea

scris „Dr. J.H. Hughes”; am ciocănit şi am intrat dând cu ochii de un bărbat scund, obosit, care arăta de parcă ar fi avut neapărat nevoie de un week-end la munte.

— Domnul Erskine? mă întrebă el, strângându-mi moale mâna. Luaţi loc. O cafea? Sau dacă preferaţi, am ceva mai tare.

— O cafea ar fi grozavă.

Îşi sună secretara pentru cafele, apoi se rezemă din nou de fotoliul mare şi negru, rotativ, încrucişându-şi mâinile înapoia capului.

— Mă ocup de tumori de o foarte bună bucată de timp, domnule Erskine, şi le cunosc pe toate. Sunt considerat expert în acest domeniu. Dar vă spun drept că n-am mai întâlnit până acum un caz ca al lui Karen Tandy şi sunt într-adevăr uimit.

Mi-am aprins o ţigară.

— Prin ce-i atât de special?

— Tumoarea aceasta nu este un tip normal. Fără a intra în prea multe detalii dezagreabile, ea nu prezintă nici una din caracteristicile obişnuite ale ţesuturilor tumorale. Fata are o umflătură cu creştere rapidă, alcătuită atât din piele cât şi din oase. În anumite privinţe, tumoarea aproape că se poate descrie ca fiind un fetus.

— Vreţi să spuneţi… un *copil?* Adică este însărcinată – la *ceafă?* Nu înţeleg.

Celălalt ridică din umeri:

— Nici eu, domnule Erskine. Există mii de cazuri înregistrate în care fetuşii se dezvoltă unde nu trebuie. De exemplu în trompe sau în diferitele anexe ale uterului, însă nu există nici un precedent de fetus dezvoltându-se în zona gâtului; şi sigur nu există vreun precedent ca un fetus să crească atât de repede ca acesta.

— N-aţi operat-o dimineaţă? Ştiam că aveţi de gând să i-l extirpaţi.

Doctorul Hughes clătină din cap.

— Aceasta era intenţia. Am pus-o pe masa de operaţie şi totul era pregătit pentru intervenţie. Dar de îndată ce chirurgul, doctorul Snaith, a început să practice o incizie, pulsul şi ritmul respirator i-au scăzut atât de drastic, încât a trebuit să ne oprim. Încă două-trei minute şi ar fi fost moartă. A trebuit să ne mulţumim cu un nou set de radiografii.

— A existat vreun motiv pentru această stare? Vreau să spun, de ce i-a fost atât de rău?

— Nu ştiu. Am supus-o chiar mai înainte la o serie de noi teste şi poate că ele ne vor da răspunsul. Dar până acum n-am mai întâlnit niciodată aşa ceva – şi sunt la fel de dezorientat ca toţi ceilalţi.

Secretara ne aduse două cafele şi câţiva biscuiţi. Am sorbit în tăcere un timp şi apoi i-am pus întrebarea de o sută de puncte ce nu-mi ieşea

din minte de o bună bucată de vreme.

— Domnule doctor, credeţi în magia neagră?

El mă privi gânditor:

— Nu. Nu cred.

— Nici eu, i-am replicat. Dar în toată această afacere mă frapează ceva complet nepământesc. Ştiţi, mătuşa lui Karen – care este şi ea clienta mea – are exact acelaşi gen de vise; nu la fel de detaliate, nu la fel de înspăimântătoare – dar sigur acelaşi gen de vise.

— Şi ce vă sugerează acest lucru dumneavoastră, ca un clarvăzător ce sunteţi?

Am fixat podeaua.

— Vă mărturisesc aici şi acum, domnule doctor, că nu sunt un clarvăzător – un ghicitor, dacă preferaţi – adevărat. Pur şi simplu îmi câştig existenţa, dacă mă înţelegeţi. În mod curent sunt destul de sceptic în legătură cu spiritele şi cu ocultul. Dar sunt convins că există o anumită *influenţă exterioară* responsabilă de starea lui Karen. Cu alte cuvinte, ceva o face să viseze aceste „imagini" şi poate că acelaşi lucru îi afectează tumoarea şi sănătatea.

Doctorul Hughes mă privi neîncrezător.

— Vreţi să-mi spuneţi că e posedată de Diavol? Ca în *Exorcistul*[16], sau aşa ceva?

— Nu, nu în felul ăsta. Nu cred în acest gen de demon. Dar cred că o persoană o poate domina pe alta prin intermediul minţii. Şi bănuiesc că cineva o domină pe Karen Tandy. Cineva îi transmite un semnal mental, un semnal suficient de puternic pentru a-i provoca boala.

— Dar atunci, ce-i cu mătuşa ei? Şi cu cealaltă doamnă în vârstă, clienta dumneavoastră – cea care a căzut pe scări azi dimineaţă?

Am clătinat din cap.

— Nu cred că acest *cineva* voia să le facă vreun rău. Dar, ca la oricare semnal puternic trimis la o distanţă considerabilă, orice alt receptor aflat în zonă tinde să-l recepţioneze de asemenea. Doamna Karmann şi doamna Herz se aflau în apropierea lui Karen Tandy, sau în locuri în care aceasta fusese, şi ele au captat reflexii ale transmisiei principale.

Doctorul Hughes îşi frecă ochii şi mă privi atent.

— Bine. Să presupunem că cineva îi trimite un semnal lui Karen Tandy cu intenţia de a o îmbolnăvi. Cine este şi de ce face asta?

— Cât ştiţi dumneavoastră, atât ştiu şi eu. Dar nu credeţi că ar fi mai bine s-o întrebăm chiar pe Karen?

Celălalt îşi desfăcu larg braţele.

— Se simte foarte rău. Părinţii ei sosesc diseară cu avionul, pentru

eventualitatea că nu o putem salva, totuşi, nu cred să-i dăuneze dacă încercăm.

Ridică receptorul şi vorbi cu secretara. Peste câteva minute, aceasta îl sună şi-i spuse că aranjase vizita la Karen.

— Mi-e teamă că va trebui să purtaţi mască chirurgicală, domnule Erskine. Fata este foarte slăbită şi nu dorim să fie contaminată şi de alte infecţii.

— N-am nimic împotrivă.

Am coborât la etajul zece şi doctorul Hughes m-a condus într-un vestiar. În timp ce ne puneam halatele chirurgicale verzi şi măştile, el îmi explică că va fi nevoit să-mi ceară să plec dacă situaţia pacientei sale s-ar fi înrăutăţit cât de puţin.

— Vă las s-o vedeţi numai pentru că aveţi o teorie, domnule Erskine şi oricine are o teorie ar putea să ne fie de folos. Dar vă previn că vizita este total neoficială şi nu vreau să fiu nevoit să explic cuiva de ce sunteţi aici.

— Înţeleg, i-am răspuns şi l-am urmat pe coridor spre camera lui Karen Tandy.

Era o rezervă mare de colţ, cu vedere pe două laturi spre noaptea înzăpezită. Pereţii erau de un vernil spitalicesc, nu existau flori sau ornamente în afara unui mic tablou cu un peisaj de toamnă din New Hampshire. Patul lui Karen era înconjurat de echipamente chirurgicale, iar în antebraţul ei drept era introdus un perfuzor. Ţinea ochii închişi şi arăta trasă la faţă şi la fel de albă ca perna pe care zăcea. În jurul ochilor avea cearcăne negre; cu greu am putut-o recunoaşte pe fata ce venise în seara precedentă la mine în apartament.

Dar cel mai înfiorător lucru era tumoarea. Se umflase şi crescuse în jurul gâtului, decolorată, grasă şi împânzită de vene. Trebuie să fi fost de două ori mai mare decât seara trecută – aproape că-i atingea umerii la spate. L-am privit pe doctorul Hughes, dar acesta clătină din cap.

Mi-am tras un scaun lângă pat şi am pus mâna pe braţul fetei. Era foarte rece. Se mişcă un pic şi întredeschise ochii.

— Karen? am spus uşor. Eu sunt – Harry Erskine.

— Bună, şopti ea. Bună, Harry Erskine.

M-am aplecat spre ea:

— Karen, am găsit corabia. Am căutat la bibliotecă şi am dat de ea.

Mă privi tremurător:

— Ai… găsit-o?

— Este o corabie olandeză, Karen. A fost construită pe la 1650.

— Olandeză? întrebă ea stins. Nu-mi dau seama ce ar putea însemna.

— Karen, eşti sigură? Eşti sigură că n-ai mai întâlnit-o până acum?

Încercă să dea din cap, dar tumoarea umflată o împiedică. Îi ieşea proeminentă pe după gât, ca un oribil fruct palid.

Doctorul Hughes îşi puse mâna pe umărul meu:

— Nu cred că ajungem la vreun rezultat, domnule Erskine. Poate s-ar cuveni să încetăm.

Am strâns mai puternic încheietura mâinii lui Karen.

— Karen, ce-i cu *„de boot”?* Ce-i cu *„de boot, mijnheer”?*

— Ce anume? şopti ea.

— *„De boot”,* Karen, *„de boot”?*

Închise ochii şi am crezut că adormise din nou, dar apoi ceva tresări şi se mişcă pe pat. Tumoarea albă, proeminentă, *se zvârcoli* deodată, ca şi cum înăuntru s-ar fi aflat ceva viu.

— Oh, Dumnezeule! exclamă doctorul Hughes. Domnule Erskine, ar fi mai bine să…

— Aaaahhh, gemu Karen. Aaaahhhhh!

Degetele îi erau încleştate de cearşafuri şi încerca să-şi scuture capul. Tumoarea se răsuci şi se zvârcoli încă un pic ca şi cum i-ar fi apucat capul pe la spate şi i l-ar fi strâns.

— AAAAAAAAAAAAHHHHHH! ţipă Karen. DE BOOOTTTTTT!

Îşi rostogoli ochii spre mine şi pentru o clipă – ciudată – părură cu totul ochii altcuiva – injectaţi de sânge, duri şi distanţi. Dar doctorul Hughes îşi suna deja asistentele în timp ce pregătea o seringă cu sedativ, aşa încât eu am fost împins afară pe coridor. Am rămas acolo, ascultând-o ţipând şi zbătându-se înăuntru şi m-am simţit mai singur şi neajutorat decât în întreaga mea viaţă.

Capitolul 3
Printre umbre

Câteva minute mai târziu, doctorul Hughes ieşi din rezerva lui Karen Tandy, scoţându-şi masca şi mănuşile cu o resemnare plină de oboseală. M-am îndreptat spre el imediat.

— Îmi pare rău, i-am spus. Pur şi simplu nu mi-am dat seama că va avea un asemenea efect.

Îşi frecă bărbia.

— Nu este vina dumneavoastră. Nici eu nu mi-am închipuit. I-am administrat un sedativ uşor care ar trebui s-o calmeze.

Ne-am întors în vestiar şi ne-am scos halatele chirurgicale.

— Ceea ce mă îngrijorează, domnule Erskine, spuse doctorul Hughes, este reacţia ei atât de *violentă* la acele cuvinte pe care le-aţi rostit. Până atunci se prezentase bine – cel puţin atât de bine pe cât te poţi aştepta de la cineva cu o asemenea tumoare. Dar se pare că aţi declanşat ceva acolo.

— Aveţi dreptate, l-am aprobat eu. Dar ce anume? De ce să fie atât de tulburată o fată normală şi inteligentă precum domnişoara Tandy de ideea unui vechi galion olandez?

Doctorul Hughes îmi deschise uşa şi mă conduse spre lift.

— Nu mă întrebaţi pe mine. Dumneavoastră ar trebui să fiţi specialistul în cele mistice.

Apăsă butonul pentru etajul optsprezece.

— Ce arătau radiografiile? Cele pe care le-aţi făcut pe masa de operaţie?

— Nimic clar, declară interlocutorul meu. Am spus că în tumoare pare să existe un fetus, dar ar fi trebuit să spun că este ceva *asemănător* unui fetus, nu un copil în sensul obişnuit al cuvântului. Se disting o serie de oase şi ţesuturi, asemănătoare cu cele ale unui copil, dar nu mă pot pronunţa dacă este uman sau nu. Am chemat un ginecolog, însă nu va reuşi să ajungă aici decât mâine.

— Dar dacă mâine este prea târziu? Fata arată – ştiţi doar… arată ca şi cum *va muri.*

Celălalt clipi în lumina puternică a liftului.

— Da, aşa arată. Pe toţi dracii, aş vrea să pot face ceva pentru ea.

Liftul ajunse la etajul optsprezece şi ieşirăm din el. Doctorul Hughes mă conduse în cabinetul său, se duse direct la dulap şi scoase o sticlă de whisky. Umplu ochi două pahare mari, ne aşezarăm şi le băurăm în linişte.

După un timp, îmi spuse:

— Ştiţi ceva, domnule Erskine? Pare ridicol şi nebunesc, dar cred că visul… coşmarul respectiv, are legătură cu tumoarea.

— În ce fel?

— Păi, cele două par strâns interdependente. Bănuiesc că voi, spiritualiştii, veţi spune că tumoarea este cauzată de coşmar, dar eu aş spune că este exact invers – că tumoarea cauzează coşmarul. Oricum ar fi, mi se pare că dacă putem afla mai multe despre coşmar, atunci putem afla mai multe despre caz.

Înghiţitura de scotch curat îmi arse gâtul:

— Am făcut tot ce-am putut, domnule doctor. Am localizat corabia, iar corabia pare să provoace o reacţie foarte severă. Dar la ce ne ajută această constatare? V-am spus – în ceea ce priveşte adevăratele lucruri oculte, eu nu sunt decât un şarlatan. Nu văd ce aş mai putea face.

Doctorul Hughes căzu pe gânduri.

— Ce-ar fi să faceţi ceea ce fac şi eu, domnule Erskine? Ce-ar fi să apelaţi la asistenţa de specialitate?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ei bine, cu siguranţă că nu toţi clarvăzătorii sunt… şarlatani ca dumneavoastră. Unii dintre ei trebuie să posede talent real pentru cercetarea lucrurilor de acest gen.

Am pus paharul jos.

— Domnule doctor, chiar vorbiţi serios, nu-i aşa? Credeţi într-adevăr că se petrec lucruri oculte?

Doctorul Hughes clătină din cap:

— N-am spus asta, domnule Erskine. Nu fac decât să investighez toate posibilităţile. Am învăţat de multă vreme că, în medicină, poate fi fatal să laşi vreo cale neexplorată. Nu ai dreptul să fii îngust la minte când e în joc o viaţă omenească.

— Aşadar, ce-mi sugeraţi?

— Doar atât, domnule Erskine: dacă vă interesează s-o salvaţi pe Karen Tandy de sub influenţa a ceea ce i-a provocat boala, mergeţi şi căutaţi un clarvăzător adevărat care să ne poată explica ce-i cu afurisita asta de corabie.

M-am gândit un pic şi am aprobat din cap. La urma urmei, n-aveam nimic de pierdut. Cel puţin, nu-mi *închipuiam* să am ceva de pierdut. Şi, cine ştie, poate m-aş alege cu nişte cunoştinţe reale despre lucrurile oculte.

— O.K., am răspuns, înghiţind ultima picătură de whisky. Am şi decolat!

Întors în apartament, m-am dus direct la bucătărie şi mi-am pregătit patru felii de pâine prăjită cu brânză. Nu mâncasem nimic toată ziua şi mă simţeam rău. Am deschis o cutie de Schlitz şi mi-am dus mâncarea în sufragerie. Nu m-am putut abţine să nu adulmec prin cameră pentru a constata dacă spiritul malefic care o stăpânise pe doamna Herz mai bântuia prin unghere, dar nu exista nici o dovadă că fusese cineva aici. Bineînţeles că spiritele nu lasă urme de paşi.

Ronţăind pâinea prăjită, i-am telefonat prietenei mele Amelia Crusoe. Amelia avea un mic magazin de bibelouri în Village; ştiam că se ocupă serios de spiritism şi lucruri de genul ăsta. Era înaltă, cu un ten măsliniu, cu păr lung castaniu şi ochi sentimentali; trăia cu un bărbos numit MacArthur, care-şi câştiga pâinea vânzând carnete de asigurări sociale contrafăcute.

Răspunse MacArthur.

— Cine-i acolo? întrebă el ţâfnos.

— Harry Erskine. Vreau să vorbesc cu Amelia. Este urgent.

— Incredibilul Erskine! Cum merg afacerile în domeniul de vârf al jecmănirii babelor?

— Destul de bine! Dar în industria tipăririi carnetelor?

— Acceptabil, replică el. Nu se poate numi o carieră strălucită, dar iese un ban. Uite, ţi-o dau pe Amelia.

Vocea acesteia era ca de obicei moale şi răguşită.

— Harry! Ce surpriză!

— Este vorba de o problemă serioasă, Amelia. Mă întrebam dacă ai putea să mă ajuţi.

— O problemă *serioasă?* Dar de când te ocupi tu de *probleme serioase?*

— Lasă sarcasmele, Amelia, este ceva important. Am o clientă bolnavă, vreau să spun bolnavă cu adevărat, e într-o stare critică. Are nişte coşmaruri îngrozitoare de o bucată de vreme. Am vorbit cu doctorii şi ei cred că s-ar putea să fie ceva legat de spiritism.

Amelia fluieră:

— *Doctorii?* Nu ştiam că doctorii cred în spiritism.

— Nicidecum, dar fiind complet derutaţi, acceptă să încerce orice pentru a o salva. Ascultă-mă, trebuie să găsesc pe cineva care să ştie într-adevăr meserie. Am nevoie de un clarvăzător adevărat şi priceput. Cunoşti vreunul?

— Harry, asta-i o comandă destul de dificilă. Există sute de clarvăzători, dar majoritatea lor sunt la fel de buni ca şi tine. Fără a te jigni, asta înseamnă că sunt nişte cârpaci.

— Nu mă simt deloc jignit, îmi cunosc limitele.

Amelia făcu „hmm” şi „ah” un timp, îşi parcurse agenda cu adrese, dar după cinci minute de căutări tot nu reuşise să găsească ceva potrivit. În final se lăsă păgubaşă.

— Harry, nu te pot ajuta. Unii dintre ei se pricep să-ţi ghicească viitorul, sau să te pună în legătură cu vreun unchi răposat de mult. Nu le-aş dat credit însă pentru ceva mai serios decât atât.

Mi-am muşcat degetul mare.

— Ce-ai zice de tine?

— Eu? Eu nu sunt expertă. Am ceva calităţi de medium. Dar nu mă pricep la mistere şi lucruri de genul ăsta.

— Amelia, cred că ai fi potrivită. Măcar eşti un medium autentic, ceea ce nu se poate spune despre mine. Tot ce ai de făcut este să identifici acest *semnal* sau *coşmar* sau ce-o fi el. Doar să-mi dai un indiciu de unde poate proveni. În rest mă descurc prin simplă activitate detectivistică.

Amelia oftă.

— Harry, sunt *ocupată.* În seara asta mă duc la o petrecere, mâine am promis să plimb copiii lui Janet prin parc, luni trebuie să deschid magazinul. N-am nici o clipă liberă.

— Amelia, e în joc viaţa unei fete. În momentul ăsta e internată la Spitalul „Sisters of Jerusalem” şi e pe moarte. Dacă nu aflăm ce-i cu coşmarurile ei, nu are nici o şansă de supravieţuire.

— Harry, nu mă pot simţi răspunzătoare pentru orice fată care moare. Oraşul este mare, tot timpul mor fete.

Am strâns telefonul în pumn, ca şi cum aş fi forţat-o pe amica mea să mă ajute.

— Dragă, *te rog.* Doar în seara asta. Doar două ore; este tot ce-ţi cer.

Acoperi receptorul cu palma ca să discute cu MacArthur. Mormăiră şi bolborosiră un timp, apoi Amelia îmi spuse:

— Bine, Harry, voi veni. Unde trebuie să ajung?

M-am uitat la ceas.

— Vino mai întâi la mine. Apoi cred că va trebui să mergem la apartamentul fetei. Se pare că acolo au început visele – şi pe mătuşa ei o bântuie, dar nu la fel de rău. Amelia, ştiu că te-am luat repede, dar îţi mulţumesc.

— Ne vedem mai târziu, răspunse ea şi închise.

Următorul pas a fost s-o sun pe doamna Karmann, mătuşa lui Karen Tandy. Se afla cu siguranţă în preajma telefonului, aşteptând veşti despre Tandy, căci mi-a răspuns imediat.

— Doamnă Karmann? Aici Harry Erskine.

— Domnule Erskine? Îmi pare rău, crezusem că mă sună de la spital.

— Ascultaţi, doamnă Karmann, am fost astăzi pe la Karen. Este încă foarte slăbită, dar doctorii cred că şansele i s-ar îmbunătăţi dacă ar afla ceva mai multe despre ea.

— Nu înţeleg.

— Vă amintiţi că v-am sunat ieri în legătură cu visul dumneavoastră, cel despre ţărmul mării. Karen m-a vizitat şi mi-a povestit că avusese un vis perfect asemănător. Doctorii cred că este posibil să se găsească ceva în vis – un indiciu sau altul – care să-i ajute la vindecarea ei.

— Tot nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi, domnule Erskine. De ce nu m-a sunat doctorul Hughes?

— Nu v-a sunat pentru că nu avea cum, i-am explicat eu. El este specialist în medicină, iar dacă şefii lui ar afla că se amestecă în spiritism, probabil i-ar face vânt pe loc. Totuşi el doreşte să încerce absolut orice pentru a o face bine pe Karen. De aceea trebuie să aflăm mai multe despre visul pe care l-aţi avut amândouă.

Doamna Karmann păru nedumerită şi îngrijorată.

— Dar cum puteţi face aceasta? Cum poate *un vis* să provoace cuiva *o tumoare?*

— Există nenumărate dovezi referitoare la legătura dintre mintea omului şi starea sa de sănătate. Nu afirm că tumoarea nepoatei dumneavoastră este psiho-somatică, dar e posibil ca atitudinea ei mentală să-i îngreuneze vindecarea. Doctorii nu îndrăznesc s-o opereze până când nu înţeleg ce-i cu tumoarea şi de ce o afectează atât de rău.

— Bine, domnule Erskine, răspunse ea uşor, ce doriţi să faceţi?

— Am luat deja legătura cu o prietenă care este oarecum medium. Aş vrea să facem o şedinţă de spiritism în apartamentul dumneavoastră, pentru ca prietena mea să-şi dea seama dacă sunt vibraţii acolo.

— *Vibraţii?* Ce fel de vibraţii?

— De orice fel, doamnă Karmann. Absolut de orice fel. Nu ştim la ce să ne aşteptăm până nu le descoperim.

Doamna Karmann cugetă adânc câteva momente la cele auzite, apoi declară:

— Păi, domnule Erskine, nu prea ştiu. Nu mi se pare *potrivit* să facem aşa ceva când Karen este atât de bolnavă. Nu ştiu ce-ar zice părinţii ei dacă ar afla…

— Dacă părinţii lui Karen ar şti că faceţi tot ce vă stă în putinţă pentru a le ajuta fiica, nu văd ce-ar avea de obiectat. Vă rog, doamnă

Karmann, este deosebit de important.

— Atunci… bine, domnule Erskine. La ce oră doriţi să veniţi?

— Peste o oră. Vă mulţumesc, doamnă Karmann. Sunteţi grozavă!

Doamna Karmann pufni:

— Ştiu asta deja, domnule Erskine. Sper doar că dumneavoastră şiiţi ce faceţi.

Nu era singura!

Se făcuse zece şi jumătate când ne-am adunat cu toţii în apartamentul doamnei Karmann de pe East Eighty-Second. Era o locuinţă mare, călduroasă, decorată bogat: fotolii şi canapele capitonate, draperii groase de catifea roşie, mese şi picturi de epocă. Mirosea a parfum şi a doamne bătrâne.

Doamna Karmann era o femeie cu aspect fragil, cu părul alb, cu o faţă odinioară frumoasă – acum puţin ridată şi cu o înclinaţie pentru rochiile lungi de mătase şi şalurile de dantelă. Îmi întinse o mână moale şi plină de inele în momentul când am intrat eu. Amelia şi MacArthur îmi făcu prezentările.

— Mă rog ca nu cumva ceea ce facem să-i *dăuneze* în vreun fel lui Karen, spuse ea.

MacArthur, cu faţa-i bărboasă şi blugii uzaţi, dădu ocol apartamentului, pipăind toate scaunele pentru a vedea cât sunt de moi. Amelia, îmbrăcată de petrecere într-un caftan lung cu imprimeuri roşii, stătea tăcută şi retrasă. Avea trăsături fine, triste, ochii mari şi întunecaţi, gura palidă cu buze pline, ceea ce o făcea să pară că are de gând să izbucnească în plâns dintr-o clipă în alta.

— Aveţi o masă rotundă, doamnă Karmann? întrebă ea încet.

— Puteţi folosi masa din sufragerie, cu condiţia să n-o zgâriaţi; este o piesă autentică, veche, din lemn de cireş, răspunse amfitrioana.

Ne conduse în sufragerie. Masa era neagră şi cu un luciu atât de profund – ca al unui lac – încât te-ai fi putut scufunda în el. Deasupra se afla un candelabru cu ţurţuri de cristal. Pereţii erau acoperiţi cu un tapet imprimat verde-închis, iar de jur-împrejur atârnau oglinzi aurite şi picturi în ulei.

— Masa este întru totul potrivită, declară Amelia. Cred că ar trebui să începem imediat.

Ne-am aşezat tuspatru în jurul mesei şi ne-am privit oarecum stânjeniţi. MacArthur era obişnuit cu spiritismul Ameliei, dar sceptic ca de obicei, întreba într-una:

— A apărut cineva? A apărut cineva?

— Linişte! spuse Amelia. Harry, micşorează lumina, te rog.

M-am ridicat şi am stins luminile. Sufrageria fu cufundată într-un întuneric total. M-am întors bâjbâind la loc şi am întins orbeşte mâinile înspre doamna Karmann şi MacArthur. La stânga mea, o mână bărbătească, puternică. La dreapta, o mână uşoară, de bătrână. Întunericul era atât de deplin, încât aveam senzaţia că pe faţă îmi fusese îndesată o pătură neagră.

— Acum concentraţi-vă, spuse Amelia. Concentraţi-vă minţile asupra spiritelor din această cameră. Gândiţi-vă la sufletele lor, rătăcind prin eter. Gândiţi-vă la dorinţele şi regretele lor. Încercaţi să vi le imaginaţi plutind în jurul nostru, pe traseele lor spiritiste.

— Ce dracu' este un traseu spiritist? întrebă MacArthur. Vrei să spui că acolo există şi poştaşi fantomă?

— Linişte, repetă blând Amelia. Ne va fi greu, căci nu ştim cu cine intrăm în legătură. Încerc să găsesc un spirit binevoitor care să ne spună ceea ce vrem să aflăm.

Ramaserăm crispaţi, cu mâinile înlănţuite, în timp ce Amelia murmura o incantaţie lungă. Mă străduiam cu disperare să mă gândesc la spiritele ce se mişcau prin cameră, dar când nu crezi cu adevărat în aşa ceva, nu este chiar atât de simplu. Răsuflarea doamnei Karmann se auzea foarte aproape de mine, iar mâna lui MacArthur se foia într-a mea. Măcar bine că nu-mi dădea drumul. Din câte aflasem, este periculos să rupi cercul după începerea şedinţei.

— Chem orice spirit care ne-ar putea ajuta, spuse Amelia. Chem orice spirit care ne-ar putea călăuzi.

Treptat, am reuşit să mă concentrez din ce în ce mai mult, îndreptându-mi mintea spre ideea că într-adevăr exista *ceva* sau *cineva* în preajmă, o vibraţie ce ne va răspunde. Simţeam pulsul întregului cerc trecându-mi prin mâini, simţeam că ne unim într-un circuit complet al minţilor şi trupurilor. Părea că de jur-împrejurul mesei circulă un curent, prin mâinile, prin creierele şi prin corpurile noastre, creând putere şi tensiune.

— Kalem estradim, ikona purista, şopti Amelia. Venora, venora, optu luminari.

Întunericul rămase de nepătruns şi nu simţeam nimic în afara straniei senzaţii care circula prin noi, cei patru, a pulsului care bătea prin mâinile noastre.

— Spirita halestim, venora suim, respiră slab Amelia. Kalem estradim, ikon purista venora.

Deodată am avut senzaţia că cineva deschisese o fereastră. În cameră se făcea simţită o briză rece, suflându-mi în jurul gleznelor. Nu atât de mult încât să te incomodeze, totuşi se simţea lămurit că aerul

se pusese în mişcare.

— Venora, venora, optu luminari, îşi continuă încet incantaţia Amelia. Venora, venora, spirita halestim.

Certitudinea că puteam *vedea ceva* în întuneric sosi atât de uşor şi treptat, încât la început am crezut că pur şi simplu mi se adaptaseră ochii în obscuritate. Siluetele întunecate ale lui MacArthur, Ameliei şi doamnei Karmann prindeau contur în întuneric şi le zăream ochii strălucindu-le. Între noi, masa părea un abis fără fund.

Am privit apoi în sus şi mi-am dat seama că străluceşte candelabrul, într-o lumină palidă, verzuie şi spectrală. Filamentele becurilor unduiau şi pâlpâiau sub puterea curentului, ca licuricii în serile de vară. Dar era mai frig decât vara, iar cu fiecare secundă ce trecea briza invizibilă se făcea din ce în ce mai rece.

— Ai venit? întrebă Amelia uşor. Îţi văd semnele. Ai venit?

Se auzi un fâsâit ciudat, ca şi cum în cameră se mai afla cineva, foindu-se şi răsucindu-se. Puteam să jur că auzeam o *răsuflare* – profundă, regulată – una care nu aparţinea nici unuia dintre noi.

— Ai venit? întrebă din nou Amelia. Te aud, acum. Ai venit?

Urmă o lungă tăcere. Candelabrul continua să strălucească palid, în timp ce răsuflarea se auzea tot mai puternic.

— *Vorbeşte,* insistă Amelia. Spune-mi cine eşti. Îţi ordon să vorbeşti.

Răsuflarea păru să se modifice. Deveni mai aspră şi mai zgomotoasă, iar la fiecare inspiraţie candelabrul pulsa şi sclipea. Îi zăream reflexia verzuie în abisul întunecat al mesei de cireş. Doamna Karmann mă strângea puternic de mână, dar aproape că nu o simţeam. În cameră era o răcoare persistentă şi briza îmi circula neplăcut de-a lungul picioarelor.

— Vorbeşte, repetă Amelia. Vorbeşte şi spune-ne cine eşti.

— Dumnezeule, rosti MacArthur impacientat, asta este…

— Şşşttt, i-am replicat. Aşteaptă, că vine.

Venea, într-adevăr. Mă uitam înspre mijlocul mesei, unde ceva părea să tremure în aer la câţiva centimetri de suprafaţă. Am simţit părul de la ceafă zburlindu-mi-se, în timp ce aerul se răsuci şi pluti ca un fum pentru ca apoi să alcătuiască o formă.

Răsuflarea era puternică, adâncă şi apropiată, de parcă cineva îmi sufla în ureche. Lumina palidă a candelabrului se stinse cu totul, dar şarpele unduitor de aer din faţa noastră avea o luminescenţă proprie. Sub el, suprafaţa de lemn a mesei începu să se *ridice,* formând o umflătură. Mi-am muşcat limba până ce gustul pregnant al sângelui îmi umplu gura. Eram împietrit de frică, nu mă puteam întoarce, dar nu mă puteam abţine să nu privesc. Puterea cercului ne ţinea, ca un lanţ pe

toţi şi nu puteam face altceva decât să stăm nemişcaţi şi să urmărim spectacolul terifiant din faţa noastră.

Lemnul negru, strălucitor, din mijlocul mesei luă forma unei *feţe omeneşti,* o faţă de bărbat cu ochii închişi, ca o mască mortuară.

— Dumnezeule, gemu MacArthur, ce-i asta?

— Linişte, şopti Amelia. Îi zăream faţa albă, expresia intensă, în lumina nenaturală. Lasă-mă pe mine, continuă ea şi se aplecă înainte, spre faţa de lemn înţepenită.

— Cine eşti? întrebă ea pe un ton aproape linguşitor. Ce vrei de la Karen Tandy?

Faţa rămase nemişcată. Era o figură cruntă, cu riduri adânci, faţa unui bărbat puternic de aproape patruzeci de ani, cu nasul evident acvilin şi buzele mari, pline.

— Ce doreşti? întrebă din nou Amelia. Ce cauţi?

Poate că m-am înşelat, dar mi s-a părut că văd buzele negre de lemn arcuindu-se într-un zâmbet tăcut, de automulţumire. Faţa rămase aşa un moment, apoi lemnul păru să curgă şi să se îndoaie, trăsăturile se topiră şi în curând nu mai rămase nimic altceva decât masa netedă, lustruită.

Lumina stranie dispăru şi ne regăsirăm în întuneric.

— Harry, aprinde lumina, pentru numele lui Dumnezeu!

Am dat drumul mâinilor lui MacArthur şi doamnei Karmann şi m-am ridicat. În aceeaşi secundă se auzi un trosnet asurzitor, izbucni o strălucire de lumină albă, strălucitoare, iar ferestrele se făcură ţăndări într-o explozie ca de bombe care împrăştie sticlă peste tot. Draperiile se umflară şi fâlfâiră în vântul îngheţat venit din noaptea înzăpezită de afară, iar doamna Karmann – cuprinsă de groază – scoase un ţipăt ascuţit.

M-am îndreptat spre comutator şi am aprins lumina. Toate lucrurile din sufragerie fuseseră împrăştiate, de parcă un uragan cumplit bântuise pe acolo. Pe podea zăceau pahare şi carafe, tablourile atârnau într-o parte, scaunele erau răsturnate. Masa din lemn de cireş se despicase dintr-o parte în alta.

MacArthur se ridică şi păşi pe covor, puzderia de cioburi scârţâindu-i sub picioare.

— Mie mi-ajunge, omule. De-acum înainte mă ţin numai de carnetele de asigurări sociale şi de nimic altceva.

— Harry, strigă Amelia, ajută-mă s-o duc pe doamna Karmann în salon.

Am cărat-o împreună pe bătrâna doamnă în camera alăturată şi am întins-o pe canapea. Era albă la faţă şi tremura, dar nu părea rănită. M-

am îndreptat spre barul din perete şi i-am turnat un pahar mare de coniac; Amelia i-l ţinu să-l soarbă.

— S-a terminat? scânci ea. Ce s-a întâmplat?

— Mi-e teamă că sunt ceva stricăciuni, doamnă Karmann. Ferestrele s-au spart, iar o parte din sticlăria dumneavoastră este ţăndări. Mi-e teamă că şi masa s-a crăpat. Dar este o ruptură dreaptă. S-ar putea repara.

— Dar ce-a fost? Faţa aceea!…

Amelia clătină din cap. MacArthur găsise nişte ţigări într-o cutie de argint şi-i întinse una. O aprinse cu mâini nesigure şi suflă un fum lung şi tremurător.

— Nu ştiu, doamnă Karmann. Nu sunt chiar atât de expertă ca medium. Însă orice ar fi fost, avea foarte multă putere. De obicei, un spirit trebuie să facă ce-i spui. Acesta ne-a arătat doar că nu dă doi bani pe părerea noastră.

— Amelia, spusei eu, acesta este lucrul care i-a provocat lui Karen Tandy toate coşmarurile?

Ea aprobă din cap.

— Aşa cred. Este atât de puternic încât trebuie să provoace nişte vibraţii extraordinare în apartament. Şi probabil că ele au fost recepţionate de Karen în vise. Când dormi eşti foarte receptiv la vibraţii, chiar şi la cele slabe, iar acestea sunt mult mai puternice decât orice am întâlnit eu vreodată. Aici există ceva posedând o reală forţă magică.

Mi-am aprins şi eu o ţigară şi am cugetat un moment.

— Ai spus *„magică”?*

— Desigur. Un spirit cu acest gen de autocontrol trebuie să fie cel al cuiva care a cunoscut lucrurile oculte în timpul vieţii. Poate fi chiar vorba de o persoană în viaţă şi capabilă să circule sub formă de spirit în timp ce doarme. S-au mai văzut astfel de cazuri.

— Mie mi se pare o tâmpenie, declară MacArthur. În locul doamnei Karmann, i-aş duce plocon tipului masa crăpată şi i-aş cere despăgubiri.

Am zâmbit. Era plăcut să ai în preajmă un sceptic adevărat, chiar dacă nu ne era de mare ajutor.

— Amelia, am zis eu, dacă tu crezi că ceea ce am văzut acum câteva minute era spiritul cuiva dotat cu puteri magice, atunci există o legătură interesantă. Ieri seară, consultându-mi cărţile de taroc, am dat într-una peste Magician. Indiferent cum le distribuiam sau le redistribuiam, la sfârşit apărea aceeaşi carte.

Amelia îşi îndepărtă din ochi cu o mişcare bruscă părul lung şi castaniu.

— În acest caz, cred că este corectă presupunerea că acela care a provocat totul, fie el viu sau mort, este magician. Sau asemănător unui magician.

— Un vrăjitor? sugeră MacArthur.

— Posibil. Ştiţi, arăta ca un fel de african. Nu doar pentru că lemnul era negru, ci din cauza buzelor, vă amintiţi?

Doamna Karmann se ridică, ţinând încă strâns în mână paharul de coniac.

— Ei bine, vă spun eu de cine mi-a adus aminte, rosti ea cu o voce slabă. Mi-a adus aminte de figura indianului de pe cutiile de trabucuri.

MacArthur pocni din degete.

— Asta-i! Un indian. Nasul coroiat – da… şi buzele şi pomeţii proeminenţi. Nu este vrăjitor, este un vraci!

Amelia se înseninã la faţă.

— Ascultaţi, am destul de multe cărţi despre indieni. Ce-ar fi să ne întoarcem la mine acasă şi să vedem ce putem afla despre vraci? Doamnă Karmann, credeţi că vă veţi simţi bine dacă vă lăsăm singură?

— Oh, puteţi să vă duceţi, răspunse bătrâna doamnă. Voi sta vizavi la vecina mea, doamna Roulledge; iar mai târziu vor sosi părinţii lui Karen. Dacă credeţi că ceva din toate acestea o pot ajuta pe biata mea nepoată, atunci cu cât mai repede porniţi, cu atât mai bine.

— Doamnă Karmann, spuse Amelia, sunteţi un înger.

— Nu chiar aşa curând, sper! zâmbi doamna Karmann. Nu chiar aşa curând!

Ajunşi în harababura de apartament al Ameliei din Village, înconjuraţi de cărţi, reviste, tapiserii, tablouri, pălării vechi şi o jumătate de bicicletă, am parcurs o duzină de tomuri despre folclorul indian. În mod surprinzător, nu se pomeneau prea multe despre vraci, în afară de descântecele de vânătoare, dansurile aducătoare de ploi şi incantaţiile de război. Nici unul din cele unsprezece volume răsfoite nu ne oferi vreo indicaţie despre masca mortuară de lemn de pe masa doamnei Karmann.

— Poate că ne-am înşelat complet, conchise Amelia. Poate că spiritul este al cuiva care trăieşte. Vreau să spun că nasul coroiat nu trebuie să aparţină neapărat unui indian. Poate fi şi al unui evreu.

— Stai puţin, i-am răspuns eu. Nu mai ai şi alte cărţi de istorie, sau de orice fel, care ar putea conţine trimiteri la indieni sau vraci?

Amelia răvăşi două teancuri de cărţi şi scoase la iveală o istorie a începuturilor colonizării Statelor Unite, precum şi tomul întâi dintr-un studiu în trei volume asupra oraşului New York. Le-am deschis la index

şi am căutat la indieni. Hârţoaga despre începuturile colonizării nu cuprindea decât generalităţile obişnuite despre civilizaţia indiană. În acele zile de început, oamenii erau înclinaţi mai degrabă spre acapararea pământurilor, decât spre studiul culturi specifice a băştinaşilor. În schimb, cartea despre New York conţinea o ilustraţie care se dovedi pentru mine cel mai mare pas înainte de când găsisem la bibliotecă nava coşmarurilor lui Karen Tandy.

Văzusem acea ilustraţie şi înainte – în manuale şcolare, în cărţi de istorie – dar de-abia în noaptea când am dat peste ea în apartamentul Ameliei Crusoe, mi-am dat seama ce implicaţii avea. Gravura reprezenta schiţat un colţ de insulă. Pe ţărm se aflau o mică îngrămădire de case, o moară de vânt şi un fort înalt, de forma unei cruci de Lorena{17}. În larg erau ancorate corăbii, iar în prim plan se vedeau iole şi canoe.

Cea mai mare dintre corăbii era identică cu vasul din coşmarul lui Karen Tandy, iar legenda ilustraţiei confirma legătura: „Cea mai timpurie imagine cunoscută a Noului Amsterdam, 1651. Directorul-general al lui Dutch West India Company{18} a locuit în această mică dar importantă aşezare."

I-am întins Ameliei cartea.

— Priveşte aici. Iată exact corabia pe care o visa Karen Tandy – şi uită-te la acea canoe – sunt vreo jumătate de duzină de indieni în ea. Aşa arăta New York-ul acum trei sute douăzeci de ani.

Studie cu atenţie ilustrata.

— Harry, zise ea, s-ar putea. Asta ar putea să fie exact lucrul căutat. Să presupunem că a existat un vraci indian în New York – mă rog, în New Amsterdam – prin acele timpuri; şi să mai presupunem că domnişoara Tandy i-a recepţionat realmente vibraţiile în acelaşi loc unde locuia el odinioară…

— Ai dreptate, o întrerupse MacArthur, scărpinându-se în barbă. Trebuie să fi fost vreun sat indian pe undeva pe East Eighty-Second Street. Dacă căscaţi bine ochii, mi se pare că-l puteţi vedea şi acum.

M-am ridicat şi m-am întins pentru a-mi dezmorţi spatele.

— În acest caz se potriveşte şi chestia cu „de boot". Dacă individul ăsta era vraci în epoca în care olandezii s-au instalat în Manhattan, atunci singurele cuvinte europene pe care le-ar fi putut cunoaşte erau cele *olandeze.* „De boot, mijnheer" era probabil modul în care se exprima el referitor la corabie. Şi judecând după visul lui Karen, îi era frică de corabie. Domnişoara Tandy mi-a spus că pentru ea era un fel de navă străină – ca şi cum ar fi venit de pe Marte. Bănuiesc că aşa *apărea* ea unui indian.

Amelia descoperi o ţigară într-un pachet mototolit şi o aprinse.

— Dar de ce e atât de *duşmănos?* Şi cum se leagă acest lucru de tumoarea lui Karen? Şi la urma urmei, ce-i cu tumoarea asta?

MacArthur zise pe neaşteptate:

— Am găsit. Frunzărea de câtăva vreme o enciclopedie voluminoasă şi prăfuită, şi ajungând la o anumită pagină, îmi întinse cartea.

— Vracii, am citit eu cu voce tare, erau adesea magicieni atotputernici despre care se spunea că erau capabili de extraordinare fapte supranaturale. Se credeau a fi nemuritori, iar dacă existenţa le era periclitată, se autodistrugeau înghiţind ulei încins şi renăşteau în orice moment şi loc din viitor sau din trecut, autodezvoltându-se în corp de bărbat, femeie sau de animal.

Amelia făcu ochii mari.

— Doar atât scrie despre ei?

— Atât, i-am răspuns eu. Apoi se revine la subiectul dansurilor aducătoare de ploaie.

— Asta înseamnă că domnişoara Tandy este…

— Însărcinată, am completat eu închizând cartea. Ca să spunem aşa, este pe punctul de a da naştere unui sălbatic necioplit.

— Dar Harry, interveni Amelia, ce dracu' am putea face?

MacArthur se ridică să caute nişte bere în frigider.

— Tot ce puteţi face e să aşteptaţi până ce vraciul îşi scoate capul la lumină ca să-i turnaţi pe gât o duşcă bună de ulei încins. În felul ăsta îl veţi termina cu totul.

— Imposibil, am zis eu. Până când vraciul cu pricina se va naşte, Karen va fi deja moartă.

— Ştiu, mormăi ursuz MacArthur, sorbindu-şi berea. Dar nu văd ce naiba aţi putea face…

M-am îndreptat spre telefon.

— Păi, pentru început am de gând să sun la spital. Poate că doctorul Hughes are vreo idee. Cel puţin avem o teorie, ceea ce mi se pare mai mult decât necunoscutul în care ne învârteam acum câteva ore.

Am făcut numărul spitalului şi am cerut să vorbesc cu doctorul Hughes. Când acesta răspunse, avea o voce ce trăda o cumplită oboseală. Era aproape unu noaptea – şi probabil fusese de gardă întreaga zi.

— Doctore Hughes? Sunt Harry Erskine.

— Ce vrei, domnule Erskine? Ai vreo noutate despre năluca noastră?

— Am găsit un medium şi am ţinut o şedinţă de spiritism în apartamentul lui Karen. Ceva a apărut – o faţă. Am văzut-o cu toţii. Am verificat prin nişte cărţi despre istoria şi cultura indienilor şi acum

suntem de părere că ar putea fi vorba despre un vraci indian din secolul al şaptesprezecelea. După unul din aceste volume – stai o clipă – aceşti vraci, citez: „dacă existenţa le era periclitată, se autodistrugeau înghiţind ulei încins şi renăşteau în orice moment şi loc din viitor sau din trecut, autodezvoltându-se în corp de bărbat, femeie sau de animal". Crezi că se potriveşte cazului nostru?

La celălalt capăt al firului urmă o lungă tăcere.

Apoi, doctorul Hughes declară:

— Domnule Erskine, nu ştiu ce să spun. Se potriveşte prea bine. Ei, dacă totul ar fi adevărat, ce ar putea face cineva pentru a distruge o astfel de creatură? Astăzi după-amiază, doctorul Snaith a mai făcut o serie de teste din care rezultă fără nici un fel de îndoială că pacienta noastră va muri dacă încercăm să scoatem sau să ucidem acel fetus. Lucrul ăsta a devenit parte integrantă a propriului ei sistem nervos.

— Cum se simte Karen? E conştientă?

— Oarecum, dar nu reacţionează prea bine la medicamentaţie. Dacă fetusul continuă să crească cu aceeaşi repeziciune ca până acum, tot ce pot să afirm este că domnişoara Tandy va muri în două sau trei zile. Doctorul Snaith crede că acest lucru se va întâmpla marţea viitoare.

— Ce zice ginecologul?

— E la fel de năucit ca şi toţi ceilalţi. A confirmat faptul că fetusul nu este un copil normal, dar a fost de acord cu mine că prezintă toate caracteristicile unui parazit cu o dezvoltare rapidă. Domnule Erskine, dacă dumneata crezi că este vorba de un vraci, atunci această opinie e la fel de validă ca şi celelalte sugerate până acum.

Amelia se ridică şi apropiindu-se de mine îşi ridică întrebător sprâncenele. Am acoperit cu mâna receptorul.

— Rău. Doctorii nu cred că va rezista până marţi.

— Dar ce-i cu lucrul ăsta… cu vraciul? Sunt ei de părere că *el* va creşte… şi va supravieţui? Vreau să spun – Dumnezeule…

— Domnule doctor, am reluat eu convorbirea, prietena mea mă întreabă ce se va întâmpla cu fetusul. Să presupunem ca va fi încă în viaţă după ce Karen moare. Ce aveţi de gând să faceţi cu el?

Doctorul Hughes nu avu nici un moment de ezitare.

— Domnule Erskine, în acest caz vom proceda ca de obicei. Dacă va fi un copil normal şi sănătos, vom face tot posibilul pentru a-l salva. Iar dacă va fi un monstru – ei bine, avem o serie de injecţii care ne vor scăpa de el rapid şi eficient.

— Şi dacă este totuşi un vraci? m-am interesat eu prudent.

Urmă o pauză.

— Păi…, dacă e vraci – nu ştiu. Dar nu-mi pot da seama cum *ar*

putea fi, domnule Erskine. Sunt dispus să cred nişte chestii referitoare la ocultism, dar cum Dumnezeu poate cineva da naştere unui indian de trei sute de ani? Haide, domnule, să fim serioşi…

— Doctore, dumneata mi-ai sugerat să vedem dacă nu intervin aici forţe oculte. Şi ai mai afirmat că părerea mea e la fel de bună ca şi a altora.

— Ştiu, domnule Erskine, zise Hughes oftând. Îmi pare rău. Dar trebuie să recunoşti că pare o idee nebunească.

— Nebunească sau nu, cred că ar trebui să încercăm să facem ceva.

— Ce sugerezi? zise încet chirurgul.

— Ceea ce dumneata ai recomandat a mers o dată. Mi-ai propus să apelez la serviciile unui expert – am făcut acest lucru. Cred că e momentul să căutăm şi un alt specialist – cineva care ştie mult mai multe decât noi despre folclorul şi misticismul indienilor. Lasă-mi câtva timp să caut. Trebuie să fie vreunul tobă de carte pe la Harvard sau Yale…

— S-ar putea, replică doctorul Hughes. În regulă, domnule Erskine. Mulţumesc pentru ajutor şi pentru strădania dumitale. Nu ezita să-mi telefonezi dacă mai vrei să ştii ceva.

Am pus încet jos receptorul. Amelia şi MacArthur stăteau chiar lângă mine, la fel de istoviţi dar dornici să mă ajute – şi, în acelaşi timp, extrem de interesaţi de toată această poveste. Văzuseră şi ei faţa „născută" din lemnul de cireş al mesei – *credeau* în existenţa ei. Oricărui spirit ar fi aparţinut ea – fie unui vraci indian, fie unei fantome plină de duşmănie – cei doi prieteni doreau să mă ajute să-l înfrunt.

— Dacă vrei să-mi ştii părerea, zise MacArthur, olandezii ar fi trebuit să-şi ţină în buzunare ce-i douăzeci şi patru de dolari şi să lase Manhattan-ul indienilor{19}. Acum se pare că proprietarii iniţiali doresc să-şi ia revanşa.

M-am aşezat într-un fotoliu şi mi-am frecat ochii.

— Cam aşa se pare, amice. Şi acum să dormim puţin. Avem multe de făcut mâine.

Capitolul 4
În obscuritate

Ne-au trebuit patru ore pentru a-i da de urmă doctorului Ernest Snow. Un prieten de-al Ameliei cunoştea pe cineva la Universitatea Harvard, acesta – la rândul său – cunoştea pe cineva adâncit în studiul antropologiei, şi acesta din urmă ne-a vorbit despre doctorul Snow.

Cartea sa de vizită era impresionantă. Scrisese cinci monografii despre religia şi ritualurile indienilor, la care se mai adăuga un volum intitulat *Ritualurile şi folclorul indienilor Hidatsa.* Şi ceea ce era mai important, locuia aproape – în Albany, New York.

— Ei bine, mormăi MacArthur căscând de-i trosneau fălcile în acea dimineaţă întunecată şi glacială de duminică, n-ai de gând să-i telefonezi odată?

— Ba cred că da, am replicat eu. Dar tocmai mă întrebam dacă nu cumva am luat-o pe un drum greşit.

— Ce vrei să spui? întrebă Amelia.

— Pai, să ne gândim la toată afacerea asta cu indieni. Nu avem nici o dovadă palpabilă pe care să ne bazăm. Numai simplul fapt că mutra aia de pe masă semăna cu cea a unei piei roşii, nu ne indică adevărata sa identitate.

Amelia ridică din umeri.

— Dar pe ce altceva să ne bazăm? Şi toate aceste materiale referitoare la renaşterea vracilor? Haide, Harry, trebuie să încercăm.

— În regulă, m-am pus în mişcare, am zis eu şi am ridicat receptorul. Am format numărul lui Snow şi am ascultat cum sună la celălalt capăt al firului. Mult i-a mai trebuit până să răspundă!

— Snow la telefon, spuse o voce tăioasă şi rapidă.

— Doctore Snow, îmi pare rău să vă deranjez într-o duminică, dar sper că mă veţi ierta după ce vă voi comunica motivul. Mă numesc Harry Erskine şi sunt un clarvăzător profesionist.

— Un *ce?* se răsti el, nepărând câtuşi de puţin amuzat.

— Prezic viitorul. Lucrez în New York.

Urmă o pauză plină de tensiune, după care doctorul Snow spuse:

— Domnule Erskine, drăguţ din partea dumitale să mă deranjezi într-o duminică dimineaţă pentru a mă informa despre aşa ceva. Dar nu înţeleg de ce profesiunea de cititor în stele necesită atâta urgenţă…

— Domnule doctor, iată despre ce e vorba. Am o clientă care în acest moment se află internată în spital; e o fată tânără şi foarte bolnavă. Are un fel de tumoare pe ceafă, iar doctorii sunt complet

nedumeriţi…

— Îmi pare rău să aud aşa ceva, dar nu prea pricep ce legătură am eu cu toate acestea. Sunt doctor în antropologie, nu în medicină.

— Tocmai de aceea v-am telefonat. Vedeţi, cred că persoana respectivă este folosită ca „gazdă" pentru reîncarnarea unui vraci indian. Bănuiesc că tumoarea este de fapt fetusul unei piei roşii. Sunteţi la curent cu problema, nu-i aşa? Modul în care înghiţind ulei încins se renăşteau în trecut sau în viitor.

De data aceasta, pauza a fost mai lungă dar şi mai încordată. Apoi de la celălalt capăt al firului se auzi:

— Sunteţi serios, domnule… ăăă…

— Erskine.

— Domnule Erskine, vă daţi seama ce spuneţi? Susţineţi că *astăzi* există cineva în New York – cineva în viaţă – care e pe punctul de a da naştere unui vraci reîncarnat?

— Exact.

— E o farsă? Vă bateţi joc de mine? Ştiţi că uneori studenţii fac astfel de chestii.

— Sunt conştient de acest lucru, domnule. Dar dacă mi-aţi da ocazia să trec pe la dumneavoastră şi să stăm de vorbă jumătate de oră, cred ca vă veţi da seama că nu glumesc. Dacă doriţi să mă verificaţi, telefonaţi-i doctorului Hughes la Spitalul „Sisters of Jerusalem". Avem aprobarea sa pentru a acţiona în această situaţie.

— Avem?

— Eu şi doi prieteni. Unul din ei este medium.

Aproape că auzeam cum se învârteau rotiţele în mintea lui Snow. Amelia şi MacArthur se uitau nervoşi la mine în timp ce eu aşteptam verdictul profesorului.

— Foarte bine, zise el în cele din urmă. Bănuiesc că vreţi să veniţi chiar astăzi?

— Cât mai repede posibil. Ştiu că momentul e cam nepotrivit, dar o fată e pe moarte.

— Nici o problemă. Sora nevestei mele vine în vizită şi cu cât va trebui s-o văd mai puţin, cu atât mă voi simţi mai bine. Vă aştept la orice oră.

— Mulţumesc, doctore Snow.

Am pus receptorul în furcă. Ce simplu a fost! Întotdeauna am fost uimit de uşurinţa şi repeziciunea cu care oamenii acceptă ocultismul şi supranaturalul de îndată ce le pui dovezile în faţa ochilor. Snow probabil că citise cu ani de zile în urmă despre reîncarnarea vracilor fără a-şi închipui acest lucru câtuşi de puţin posibil, dar imediat ce

cineva îl asigura că faptul s-a întâmplat cu adevărat, îl credea pe cuvânt fără nici un fel de rezerve.

Oricum ar fi stat lucrurile, mi-am înşfăcat cheile de la maşină şi mi-am îmbrăcat haina înspicată.

— Cine merge la Albany? am întrebat eu şi în acelaşi moment Amelia şi MacArthur s-au şi ridicat în picioare.

— Îmi pare rău s-o spun, declară MacArthur, dar mi se pare o activitate mult mai interesantă decât vânzarea de carnete contrafăcute.

Doctorul Snow locuia într-o casă mică de cărămidă, cu perdele de dantelă îngălbenite de vreme la geamuri, într-o suburbie a oraşului Albany. Locuinţa era înconjurată de chiparoşi întunecaţi, cu un aspect funebru. Cerul ameninţător, metalizat, părea să ne strivească, în timp ce străbăteam aleea plină de zăpadă mocirloasă; vântul bătea puternic şi tăios din direcţia nord-est. În jur domnea o tăcere stranie – asemănătoare cu cea dintr-o clasă unde copiii aşteaptă sosirea unui profesor de care le este frică tuturor.

Ne-am oprit în faţa uşii bătând din palme pentru a ne pune sângele în mişcare, iar eu am apăsat pe sonerie. De undeva de prin cotloanele casei se auzi un ding-dong prelung.

Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru doctorul Snow. Era un bărbat înalt, adus de spate, cu părul alb, tuns în stil monahal şi cu ochelari cu ramă aurită. Purta o haină tricotată de lână, de culoare cafenie, cu nişte buzunare mari, şi era încălţat cu papuci cadrilaţi de stofă.

— Domnul Erskine? zise el. Poftiţi, vă rog.

Am intrat târşâind picioarele în holul întunecos. Mirosea a levănţică; o pendulă înaltă ticăia pe un ton obosit într-un colţ. Ne-am scos paltoanele şi doctorul Snow ne-a condus într-un salon răcoros. Pereţii erau plini de înspăimântătoare măşti de indieni ce contrastau evident atât cu delicatele exemplare împăiate de cânepari{20} aflate în vitrine de sticlă, cât şi cu micuţele Stevengraph-uri{21} decolorate de trecerea anilor.

— Luaţi loc. Cred că cel mai bine ar fi să-mi explicaţi pe îndelete despre ce e vorba. Peste câteva momente soţia mea vă va aduce cafea. Mă tem că nu există nici un fel de băutură tare în această casă.

MacArthur înghiţi în sec auzind ultimele cuvinte ale amfitrionului nostru. Avea o sticlă de whisky în maşină, dar era prea politicos pentru a cere permisiunea să se ducă după ea.

Doctorul Snow se aşeză într-un fotoliu mic de trestie şi-şi încrucişă mâinile pe stomac. Amelia şi cu mine ne-am înghesuit pe o sofa joasă şi incomodă, în timp ce MacArthur se cocoţă pe pervazul ferestrei

pentru a admira în voie copacii cu crengile pline de zăpadă.

Succint, i-am explicat doctorului Snow starea în care se afla Karen Tandy şi rezultatul şedinţei de spiritism din noaptea precedentă. Gazda noastră mă asculta extrem de interesat, întrerupându-mă de câteva ori pentru a mă întreba atât despre Karen şi mătuşa ei, cât şi despre arătarea pe care o văzusem întrupându-se din lemnul de cireş al mesei doamnei Karmann.

După ce am terminat, a rămas nemişcat o bună bucată de vreme, chibzuind în tăcere. Apoi spuse:

— Domnule Erskine, din câte mi-aţi povestit, tot ce se întâmplă cu această nefericită fată pare autentic. Cred că aveţi dreptate. Se mai cunoaşte doar un singur caz atestat când o persoană a fost aleasă drept „gazdă" pentru renaşterea unui vraci; lucrul s-a întâmplat în 1851 în Fort Berihold, Missouri, printre indienii Hidatsa. O tânără indiană avea o umflătură pe braţ – aceasta a crescut din ce în ce mai mare până ce fata n-a mai putut rezista şi a murit. Din umflătura respectivă a apărut un bărbat matur, perfect dezvoltat, care s-a dovedit a fi un vrăjitor al tribului respectiv ce trăise cu cincizeci de ani înainte. Au existat foarte puţine date documentare care să dovedească adevărul acestei întâmplări, considerată până astăzi pur şi simplu un mit sau legendă. Chiar eu am numit-o aşa în cartea mea despre indienii Hidatsa. Dar similitudinile cu starea domnişoarei Tandy sunt prea mari – nu-mi dau seama ce altceva ar putea fi. Printre indienii Kiowas circulă o serie de poveşti referitoare la apariţia unor vraci sub formă de copaci, vraci ce se adresează membrilor tribului. După cât s-ar părea, copacii – lemnul în general – au o anumită forţă vitală mistică, exploatată în scopurile lor proprii de către vraci. Acesta este motivul pentru care cred în întâmplarea cu masa de cireş. La început am bănuit că vreţi să vă bateţi joc de mine, dar dovezile despre care mi-aţi vorbit sunt extrem de convingătoare.

— Aşadar ne credeţi? întrebă Amelia îndepărtându-şi cu o mişcare bruscă părul din ochi.

— Da, răspunse Snow privind-o cercetător prin ochelari. În totalitate. Mi-am dat şi osteneala să vă verific, aşa cum aţi sugerat. Am vorbit cu doctorul Hughes la Spitalul „Sisters of Jerusalem". El mi-a confirmat tot ce mi-aţi spus, adăugând că domnişoara Tandy se află într-o stare critică, aşa încât orice ajutor cât de mic din partea oricui, ar putea fi extrem de important.

— Domnule doctor, am spus eu, există vreun mijloc prin care putem lupta împotriva acestui vraci? Putem face ceva pentru a-l distruge înainte ca el s-o omoare pe Karen?

Snow încruntă din sprâncene.

— Ce trebuie să înţelegeţi, domnule Erskine, este faptul că magia indienilor era foarte puternică şi cu bătaie lungă. Ei nu făceau o distincţie clară între obişnuit şi supranatural, fiecare considerându-se într-o strânsă legătură cu spiritele care le conduceau existenţa. De exemplu, indienii preeriilor petreceau la fel de mult timp cu ceremoniile religioase şi magia cât şi cu pregătirea vânătorilor. Pentru ei era important să poată vâna bizonii cu îndemânare şi şiretenie dar, în acelaşi timp, considerau că numai spiritele erau acelea care le asigurau rezistenţa şi curajul necesare pentru o vânătoare încununată de succes. Indienii erau căutători de viziuni şi practicanţi de ritualuri. Adepţi ai ceremoniilor care îi puneau în strânsă legătură cu cosmosul. Ei formau, de fapt, una din marile societăţi magice ale timpurilor moderne. Multe din cunoştinţele lor secrete s-au pierdut, dar nu este nici cea mai mică îndoială că ei posedau puteri reale şi extraordinare.

Amelia îşi ridică privirea.

— Domnule doctor, încercaţi cumva să ne sugeraţi că nici unul din noi nu are destulă putere magică pentru a putea lupta împotriva acestui vraci?…

Snow încuviinţă din cap.

— Mă tem că acesta este adevărul. Şi dacă acest vraci are într-adevăr trei sute de ani, atunci el vine dintr-o epocă în care magia indienilor era încă excepţional de puternică. Trebuie să fi fost artă ocultă în stare pură, neamestecată cu prejudecăţi europene şi neinfluenţată de creştinism. Spiritele oculte ale Americii de Nord, în acele vremuri ale primilor colonişti, erau de un milion de ori mai puternice şi mai periculoase decât oricare diavol sau demon din Europa. Un spirit îşi poate pune în aplicare puterile magice în lumea oamenilor doar prin intermediul bărbaţilor şi femeilor care cred în el şi îl înţeleg. Spiritele au o existenţă independentă, dar ele nu pot avea putere materială în propria noastră lume reală decât dacă sunt invocate, conştient sau subconştient. Iar dacă cineva nu crede într-un anume spirit sau nu este capabil să-l înţeleagă, acesta nu poate fi invocat şi deci rămâne în Iad. Demonii Europei erau nişte arătări jalnice în comparaţie cu cei ai pieilor roşii. Toţi erau – sau *sunt,* dacă încă mai credeţi în ei – deci erau *opusul* dogmelor sfinte şi cucernice ale creştinismului. În *Exorcistul* apare demonul Pazuzu, întruchipare a bolilor şi a sănătăţii şubrede. Un astfel de demon – înspăimântător pentru noi – ar fi fost ridicol pentru un indian – nu cu mult mai terifiant decât un câine de curte corcit. Întregul concept de viaţă şi sănătate, dar şi înţelesul existenţei fizice, era inclus în spiritul corespunzător

fiecărei piei roşii, fapt care-l făcea pe acel spirit particular o fiinţă incredibilă cu puteri monstruoase. După părerea mea, declinul real al indienilor nu se datorează în aşa mare măsură trădării şi lăcomiei albilor, cât distrugerii treptate a puterilor oculte ale vracilor. Când membrii triburilor au văzut minunile tehnice ale feţelor palide, ei au fost impresionaţi pe nedrept şi şi-au pierdut credinţa în propria lor magie. Deşi este îndoielnic faptul că această magie – corect folosită – i-ar fi salvat.

Amelia îl întrerupse pentru a pune o întrebare.

— Dar ce-i cu vraciul din Karen Tandy? Ce credeţi că făcea? Adică, de ce să vrea să renască în ea?

Doctorul se scărpină în ureche.

— Greu de spus. Din cele ce mi-aţi povestit despre visul ei în care apărea corabia olandeză, aş cuteza să afirm că existenţa vraciului era periclitată de aşezarea olandeză din Manhattan. Poate că vraciul încercase să-i împiedice pe ceilalţi membri ai tribului său să vândă insula atât de ieftin. Având în vedere puterile sale oculte, poate era capabil să vadă ce mare importanţă avea să joace stăpânirea Manhattan-ului de către albi în dezvoltarea unei Americi preponderent albe. Mai este de luat în consideraţie şi faptul că olandezii – calvinişti{22} înveteraţi – considerând că vraciul respectiv avea o influenţă nefastă, să fi dorit să-l omoare. Orice s-ar fi întâmplat, e limpede că omul nostru s-a gândit că singurul său mijloc de scăpare era „părăsirea" existenţei sale reale din secolul al şaptesprezecelea şi „reapariţia" într-o altă epocă. Nu cred că ales-o pe Karen Tandy în mod deliberat. Probabil că ea a fost doar un mediu receptiv pentru reîncarnarea sa, la momentul şi la locul potrivit.

— Domnule doctor, am intervenit eu. Dacă noi nu suntem pregătiţi pentru a lupta cu acest vraci, atunci aveţi cumva vreo idee cine ar putea s-o facă? Vreau să spun, poate invoca cineva suficiente forţe supranaturale pentru a-l distruge pe vecie?

Snow mă privi preocupat.

— Avem de-a face cu o întâmplare atât de extraordinară, încât ar fi fost de dorit ca viaţa unei tinere fete să nu fi fost implicată. Gândiţi-vă doar o clipă, domnule Erskine; în două sau trei zile, am putea întâlni cu adevărat un vraci indian ce a trăit într-o altă epocă a istoriei Americii. Mi se pare aproape o crimă să ne gândim a-l distruge.

MacArthur se întoarse spre noi.

— Doctore Snow, cu toţii cunoaştem minunile antropologiei, dar noi încercăm să salvăm o fiinţă umană. Karen Tandy *nu a cerut* ca acest vrăjitor să-i folosească trupul pentru reîncarnare. Sunt de părere că

depinde numai de noi să facem totul pentru a o salva.

— Ştiu acest lucru, replică gazda noastră. Dar nu este decât o metodă pe care o putem folosi.

— Care? întrebă Amelia. E dificilă?

— S-ar putea. Şi periculoasă. Vedeţi dumneavoastră, singura persoană care poate înfrunta un vraci este un alt vraci. Mai există câţiva pe ici-pe colo în unele rezervaţii. Dar nici unul nu va avea măcar pe departe puterea acestui om. S-ar putea să cunoască unele ritualuri străvechi, dar mă îndoiesc că ar avea aceeaşi abilitate şi forţă. Şi dacă nu-i vor putea învinge, dacă nu-i vor distruge pe de-a-ntregul puterile supranaturale, ei vor fi inevitabil omorâţi.

— O clipă, am intervenit eu. Dar acest vraci e încă pe cale de a se naşte. N-a ajuns la maturitate, deci nu este încă la fel de puternic ca în momentul în care va fi refăcut complet. Dacă am găsi chiar acum un alt vraci, am putea să-l distrugem înainte de a vedea lumina zilei.

— Ar fi foarte periculos, zise antropologul. Nu numai pentru vraciul nostru, dar şi pentru fată. Ar putea muri amândoi.

— Doctore, am replicat eu, ea va muri oricum.

— Ei bine, aici ai dreptate. Dar cum vom reuşi să convingem vreun nenorocit de indian dintr-o oarecare rezervaţie să-şi rişte propria viaţă pentru a o salva pe aceea a unei fete albe pe care nici n-o cunoaşte?

— Îl mituim, propuse MacArthur.

— Cu ce? întrebă Amelia.

— Poate ar trebui să vorbim cu părinţii lui Karen, am sugerat eu. Vor ajunge aici mâine. Evident, sunt oameni bogaţi şi bănuiesc că vom aranja totul cu câteva mii de dolari. Doctore Snow, credeţi că aţi putea găsi vreun vraci?

Acesta îşi frecă gânditor bărbia.

— Oh, nu va fi un lucru prea greu. Am un amic în South Dakota care ar putea descoperi pe cineva. Dar chiar dacă acel cineva va fi de acord, fără îndoială va trebui să-i plătim avionul până la New York.

— Cred că-i momentul să stăm puţin de vorbă cu părinţii fetei, am conchis eu. Ei au dreptul să ştie ce se petrece aici, iar noi vom avea în mod vădit nevoie de nişte bani gheaţă. Domnule doctor, puteţi să-mi faceţi o favoare?

— Bineînţeles. Cazul e atât de fascinant încât mă simt onorat să vă ajut.

— Puteţi să-l sunaţi pe amicul dumneavoastră din South Dakota şi să-l rugaţi să caute cel mai puternic vraci posibil să fie găsit în zilele noastre? Astfel va fi oarecum gata de acţiune dacă părinţii lui Karen acceptă propunerea noastră. Ce ziceţi, se poate?

— Cu cea mai mare plăcere.

Am părăsit locuinţa lui Snow pe la ora cinci. Era deja întuneric şi vântul ne izbi drept în faţă, tăios ca o lamă de brici. Am străbătut tot acel peisaj îngheţat învăluit într-o stranie lumină crepusculară, obosiţi şi rebegiţi de frig, dar mai hotărâţi ca niciodată să o salvăm pe Karen Tandy de acel misterios duşman ce-i pusese stăpânire pe corp. Primul lucru pe care voiam să-l fac odată ajuns la New York era să aflu cum se simţea şi cât va mai putea ea rezista – cel puţin după opinia doctorului Hughes. Nu avea nici un rost să cheltuieşti atâţia bani aducând un vraci indian tocmai din South Dakota dacă pacienta noastră era deja moartă sau pe punctul de a-şi da sufletul.

— Ştii ceva, zise MacArthur, întinzându-şi picioarele pe celălalt loc din spate al maşinii mele. Cred că există un fel de justiţie istorică în toată această afacere. Vreau să spun, îmi pare rău pentru Karen, dar cum îţi aşterni aşa dormi – am dreptate sau nu?

Amelia se întoarse şi-i surâse blând.

— MacArthur, îmi place barba ta şi-ţi ador corpul, dar filozofia ta pute de-a binelea.

I-am lăsat pe Amelia şi MacArthur în Village, îndreptându-mă apoi spre „Sisters of Jerusalem” pentru a constata starea lui Karen. Eram aproape extenuat în momentul când am ajuns; aşa încât m-am îndreptat spre toaletă pentru a mă spăla pe faţă şi a-mi pieptăna părul. Privindu-mă în oglindă, mi-am dat seama cât de obosit şi palid eram, şi am început să mă întreb în sinea mea cum naiba urma să adun atâta putere încât să înfrunt un vraci venit tocmai din timpurile de aur ale magiei indiene.

L-am găsit pe doctorul Hughes în biroul său, citind o serie de rapoarte la lumina lămpii de pe masă.

— Domnule Erskine, te-ai şi întors!… Cum a fost?

M-am lăsat să cad pe scaunul din faţa lui.

— Bănuiesc că acum ştim despre ce este vorba. Dar dacă vom fi capabili să luptăm contra lui – ei bine, asta-i cu totul altă problemă.

Îmi ascultă cu cea mai mare atenţie explicaţiile privind vizita la doctorul Snow. I-am vorbit şi despre intenţia noastră de a găsi un vraci rival şi de a-l aduce la New York.

Chirurgul se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre fereastră. O bucată de vreme privi fix la luminile pâlpâitoare ale circulaţiei de pe stradă şi la primii fulgi de nea ce pluteau prin aer.

— Mă rog la Dumnezeu ca nimic din toate acestea să nu ajungă la urechile ziariştilor. E destul de greu să păstrăm secretul şi faţă de

ceilalţi specialişti şi medici implicaţi în acest caz. Dar gândeşte-te numai – al doilea sau al treilea specialist al lumii în tumori trebuie să aducă o piele roşie din câmpiile Dakotei de Sud – o sperietoare pictată în culorile războiului, cu desaga plină de ciolane vechi – pentru bunul motiv că el singur nu-i poate da de capăt respectivei tumori.

— Ştii la fel de bine ca şi mine că aceasta nu-i o tumoare obişnuită, am replicat eu. Şi nu poţi lupta contra unei tumori magice cu metode obişnuite. După reuşita operaţiei se cunoaşte valoarea unui chirurg.

Doctorul Hughes se întoarse de la fereastră.

— Să presupunem că nu se face bine? Ce voi declara eu atunci? Că am folosit un vraci indian care nu mi-a fost de nici un ajutor?

— Doctore…

— În regulă, domnule Erskine. Nu am nici un fel de mustrări de conştiinţă în acest caz. Am văzut destule tumori în viaţa mea pentru a-mi da seama că aceasta nu este câtuşi de puţin una obişnuită. Şi am încredere în teoria dumitale referitoare la indieni. Nu ţi-aş putea spune de ce cred în ea – probabil pentru că nu văd vreo altă explicaţie raţională. Nici unul dintre colegii mei nu are nici cea mai mică idee despre această afacere.

— Cum se simte? Tumoarea continuă să crească?

— Vrei să vezi cu ochii tăi? Starea i s-a înrăutăţit de când ai văzut-o ultima dată, ieri.

— Dacă s-ar putea. Voi încerca să n-o obosesc aşa cum am făcut data trecută.

În tăcere, am luat liftul până la etajul zece. În tăcere, ne-am pus măştile şi halatele chirurgicale. Şi tot în tăcere am parcurs coridorul până la rezerva lui Karen şi am deschis uşa.

Era ceva grotesc. Karen Tandy zăcea acum pe burtă, cu faţa la fel de albă ca cearşaful de pe pat. Pe spatele ei se odihnea puhavă tumoarea – o băşică plină şi albă din piele umflată. Era la fel de mare ca o pernă; din când în când părea să se mişte, să se deformeze şi să pulseze – o excrescenţă cărnoasă cu o viaţă proprie, malignă.

— Dumnezeule, am zis eu moale. A crescut enorm.

— Şi se măreşte din ce în ce. Vino încoace şi pipăi-o.

M-am apropiat cu grijă de pat. Tumoarea era atât de mare încât era greu de crezut că făcea într-adevăr parte din corpul fetei ce zăcea sub ea, purtând-o pe spate ca pe o cocoaşă dezgustătoare. Cu băgare de seamă am întins degetele şi am apăsat-o. Părea consistentă şi dilatată, dar am avut impresia că ceva se rostogolea înăuntru. De fapt, se asemăna exact cu burta unei femei însărcinate.

— Nu-l puteţi ucide pur şi simplu? l-am întrebat eu pe Hughes.

Trebuie să fie de mărimea unui copil mic. Nu poţi să bagi un bisturiu în el?

Celălalt clătină din cap.

— Aş dori s-o pot face. Dacă vrei să ştii adevărul, aş dori să-l ciopârţesc cu satârul de carne. Dar toate radiografiile ne arată că sistemul nervos al acestei creaturi este inextricabil legat de sistemul nervos al lui Karen. Orice încercare de a-l îndepărta prin mijloace chirurgicale ar ucide-o pe loc. Nu mai este vorba de o legătură normală între mamă şi copil – seamănă mai mult cu doi gemeni siamezi.

— Poate vorbi?

— N-a mai scos nici o vorbă de câteva ore. Am ridicat-o astăzi dimineaţă din pat pentru a o cântări şi a rostit câteva cuvinte atunci, dar nimeni dintre noi n-a înţeles nimic.

— Aţi cântărit-o? E într-o stare atât de critică?

Hughes îşi vârî mâinile în buzunarele halatului şi privi cu tristeţe în jos la pacienta sa.

— N-a pierdut nimic în greutate – dar nici n-a câştigat. De orice natură ar fi această tumoare, ea se alimentează direct din corpul ei. Chiar dacă creşte doar cu o uncie[23], o ia de la Karen.

— Aţi luat legătura cu părinţii ei?

— Au sosit astăzi dimineaţă. Mama ei era foarte tulburată. Le-am spus că vom încerca o operaţie dar, firesc, n-am pomenit nimic de teoria cu vraciul. Sunt şi aşa destul de furioşi pe mine că n-am fost încă în stare să intervenim eficient. Dacă aş fi început să le povestesc despre indienii de odinioară, ar fi crezut că sunt ţicnit de-a binelea.

Am aruncat o ultimă privire către Karen, zăcând albă la faţă şi tăcută sub greutatea aceleiaşi cocoaşe scârboase, apoi am părăsit rezerva şi ne-am reîntors în biroul doctorului Hughes de la etajul al optsprezecelea.

— Crezi că va fi greu să-i convingem părinţii? am întrebat eu. Problema este că vom avea nevoie de bani. Va trebui să mituim vraciul, să plătim biletul de avion şi nota de la hotel, fără a mai vorbi de posibilitatea a naibii de proastă de a fi rănit în timpul înfruntării. Aş fi bucuros să contribui eu însumi, dar noi, clarvăzătorii, nu suntem nici pe departe Rockefelieri. Mă îndoiesc că aş putea aduna mai mult de trei sau patru sute de dolari.

Hughes se încruntă.

— În nişte circumstanţe normale, aş putea face rost de bani de la spital, însă nu aş putea niciodată argumenta cheltuielile legate de prezenţa unui *vraci.* Nici vorbă. Sunt de părere că părinţii ei au dreptul să ştie ce se petrece cu adevărat aici şi să decidă în consecinţă. La

urma urmei, la mijloc este viaţa fiicei lor.

— Vrei să vorbesc eu cu ei?

— Fireşte, dacă vrei. Stau în apartamentul mătuşii lui Karen; dacă ai probleme, roagă-i să-mi telefoneze pentru a le confirma că te bucuri de tot sprijinul meu.

— O.K. Şi acum, ce-ai zice să bem ceva?

— Bună idee, replică Hughes şi scoţând sticla de bourbon turnă câteva degete sănătoase în fiecare pahar. L-am dat pe-al meu de duşcă, simţind imediat cum îmi revin după obositorul drum dus şi întors până la Albany. M-am aşezat confortabil pe scaun şi doctorul îmi oferi o ţigară.

Am fumat în tăcere o bucată de vreme, apoi am zis:

— Doctore Hughes…

— De ce nu-mi spui Jack? În acest spital suntem suficient de protocolari. Pacienţii au mai multă încredere în personal dacă aud toată ziua „doctore” în sus, „doctore” în jos. Dar nu cred că între noi avem nevoie de aşa ceva.

— O.K., Jack. Eu sunt Harry.

— Aşa-i mai bine. Încântat de cunoştinţă, Harry.

Am mai luat câteva guri din paharul pe care tocmai mi-l umpluse din nou.

— Jack, ai reflectat atent la ce facem noi aici şi mai cu seamă de ce? N-o cunosc pe Karen Tandy mai bine decât pe dumneata. Uneori mă şi gândesc de ce naiba am bătut atâta drum până la Albany şi înapoi pentru cineva pe care aproape nu-l cunosc de loc.

Jack Hughes râânji.

— Nu eşti de părere că asta-i o întrebare pe care toţi cei ce-şi ajută semenii şi-o pun? Eu însumi mi-am pus-o de zece ori pe zi. Când eşti medic, e ceva de la sine înţeles. Când sunt bolnavi, oamenii vin la tine şi te cred grozav, dar de îndată ce s-au făcut din nou bine, încetezi a mai fi interesant pentru ei. Totuşi, unii pacienţi sunt recunoscători. Unii îmi trimit în fiecare an felicitări de Crăciun. Dar cei mai mulţi nu m-ar recunoaşte nici dacă m-aş ciocni de ei pe stradă.

— Bănuiesc că ai dreptate.

— Ştiu că am dreptate, replică Jack. Dar cred că acest caz este cu totul diferit. El nu mă interesează pentru motivele obişnuite. Din punctul meu de vedere, „lucrul” dezvoltat în corpul lui Karen Tandy reprezintă o întreagă problemă medicală şi culturală.

— Cum adică?

Jack Hughes se ridică şi se apropie de mine, aşezându-se pe marginea biroului.

— Ia gândeşte-te. Ceea ce este fascinant în legătură cu America este faptul că s-a considerat întotdeauna a fi o ţară complet nouă, lipsită de opresiune şi de vinovăţie. Dar din momentul când oamenii albi s-au stabilit aici, ea a devenit o bombă de vinovăţie cu acţiune întârziată. Există chiar o încercare de a ascunde această vină în Declaraţia de Independenţă[24] – îţi aminteşti, nu-i aşa? Thomas Jefferson[25] scria despre „nemiloşii şi sălbaticii indieni a căror lege recunoscută a războiului este o distrugere nediscriminatorie a tuturor epocilor, sexelor şi condiţiilor". Chiar de la început, indienii nu au fost consideraţi ca indivizi înzestraţi de Creator cu anumite drepturi inalienabile. Treptat, vinovăţia pentru ceea ce noi am făcut indienilor a deformat simţul nostru de posesiune şi apartenenţă la propria noastră ţară. Harry, acesta nu e teritoriul *nostru.* Este teritoriul pe care *noi l-am furat.* Facem glume pe seama lui Peter Minuit şi a cumpărării Manhattan-ului pentru douăzeci şi patru dolari. Dar, în zilele noastre, o astfel de tranzacţie ar fi considerată pur şi simplu un furt, o adevărată golănie. Apoi s-au petrecut toate acele fapte de neiertat – Wounded Knee[26] şi celelalte masacre ale populaţiei indiene. Suntem vinovaţi, Harry. Nu putem şi nici nu trebuie să facem nimic referitor la trecut, dar suntem încă vinovaţi.

Nu-l auzisem niciodată pe Jack Hughes vorbind atât de elocvent. L-am urmărit trăgând cu sete din ţigară şi scuturând scrumul căzut pe pantalonii săi boţiţi.

— De aceea cazul este atât de interesant – dar şi atât de înfricoşător, continuă el. Dacă totul este adevărat – vreau să spun posibilitatea reîncarnării acestui vraci indian – atunci pentru prima dată în decursul existenţei lor, acei oameni albi înzestraţi cu un sentiment acut al vinovăţiei lor, sunt pe cale de a veni în contact cu o piele roşie din primii ani ai colonizării. Astăzi noi avem o cu totul altă concepţie despre indieni. Dar în secolul al XVII-lea, ei erau consideraţi doar nişte sălbatici ce stăteau în calea setei noastre de înavuţire şi de acaparare a terenurilor de care aveam nevoie. Pentru că astăzi avem tot ce dorim, ne putem permite să fim mai toleranţi şi mai maleabili. Ştiu că toţi am vorbit despre varianta anihilării şi uciderii acestui vraci, dar nu simţi nici un fel de simpatie pentru ei?

Mi-am strivit ţigara în scrumieră.

— Simt o oarecare simpatie pentru Karen Tandy.

— Da, bineînţeles că da. E pacienta noastră şi viaţa ei este cumplit de ameninţată. Nu putem uita acest lucru. Dar nu simţi *absolut nimic* pentru acest sălbatic venit din trecut?

Straniu, Jack Hughes avea dreptate într-o oarecare măsură.

Simţeam ceva. O mică parte a fiinţei mele dorea ca el să supravieţuiască. Dacă ar fi existat vreo modalitate ca atât Karen Tandy cât şi vraciul indian să trăiască, atunci aş fi ales-o fără nici o şovăire. Eram înfricoşat de el, eram îngrozit de puterile sale şi de capacitatea lui de a se folosi de ştiinţele oculte, dar în acelaşi timp părea să fie un erou mitic, legendar, a cărui distrugere ar fi însemnat distrugerea unei părţi a moştenirii culturale a Americii. El era un supravieţuitor singuratic al trecutului ruşinos al ţării noastre şi uciderea sa ar fi fost asemănătoare cu mistuirea ultimei scânteieri a spiritului responsabil pentru înfăţişarea atât de colorată şi de mistică a Statelor Unite. Era ultimul reprezentant al magiei originale americane.

Chiar în acel moment ţârâi telefonul. Jack ridică receptorul şi mormăi:

— Aici Hughes.

Cineva vorbea extrem de surescitat la celălalt capăt al firului. Hughes se încruntă, apoi dădu din cap şi întrebă:

— Când? Eşti sigur? Ei bine, aţi încercat s-o forţaţi? Cum adică, nu puteţi?

În cele din urmă, puse jos receptorul.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu ştiu. E vorba de Karen. McEvoy spune că nu pot deschide uşa. Ceva se întâmplă în rezerva ei, iar uşa nu se poate deschide.

Am ieşit din birou şi am luat-o la goană pe coridor spre lift. Am pierdut câteva secunde preţioase ocolind două surori ce împingeau două cărucioare pline cu tot felul de sticluţe şi recipiente. Ne-am năpustit în lift şi am apăsat pe butonul pentru etajul zece.

— Ce dracu' crezi că s-a întâmplat? l-am întrebat eu crispat.

Jack clătină din cap.

— Cine ştie?

— Sper din toată inima că vraciul încă nu este în stare să-şi folosească puterile supranaturale. În caz contrar, am fi terminaţi cu toţii.

— Habar n-am, replică Hughes. Haide, am ajuns.

Uşile se deschiseră cu un fâsâit şi ne-am grăbit spre rezerva lui Karen. În faţa uşii se afla doctorul McEvoy împreună cu doi infirmieri şi cu Selena, radiologul.

— Ce se petrece? se răsti la ei Jack.

— A fost lăsată singură doar câteva secunde, explică McEvoy. Infirmierii îşi schimbau tura. Când Michael a încercat să intre, n-a mai putut deschide uşa. Şi uită-te.

Am privit în cameră prin geamul de sticlă al uşii. Am fost îngrozit să

descopăr că fata nu mai zăcea în pat. Cearşafurile şi păturile erau mototolite şi aruncate pe jos.

— Uite acolo – în colţ, şopti Jack.

Îndreptându-mi privirea spre locul indicat, am văzut-o pe Karen Tandy în picioare în colţul cel mai îndepărtat al camerei. Faţa îi era îngrozitor de albă, iar buzele aflate într-o poziţie ciudată îi dezgoleau complet dinţii într-un rictus sinistru şi grotesc. Era aplecată în faţă sub greutatea uriaşei umflături pe care o purta pe spate, iar cămaşa-i de noapte lungă şi albă era sfâşiată la umeri, dezgolindu-i sânii căzuţi şi coastele ieşite în afară.

— Sfinte Dumnezeule, rosti Jack, *dansează.*

Avea dreptate. Karen ţopăia încet, când pe un picior, când pe celălalt, în acelaşi ritm lent de vals pe care-l executase şi doamna Herz. Era ca şi cum ar fi evoluat în sunetele unei tobe mute şi ale unui flaut tăcut.

— Trebuie să pătrundem înăuntru, dispuse Jack. S-ar putea omorî singură învârtindu-se în felul acesta.

— Michael, Wolf, zise McEvoy adresându-se celor doi infirmieri. Credeţi că puteţi sparge uşa?

— Încercăm, domnule doctor, răspunse Wolf, un german tânăr şi solid cu părul tuns scurt. Îmi pare rău că nu m-am gândit mai devreme la aşa ceva.

— Fă-o acum, replică Jack.

Cei doi infirmieri se dădură cu câţiva paşi înapoi, apoi se repeziră în acelaşi timp cu umerii în uşă. Un trosnet, lemnul crăpă iar geamul se sparse. Un curent de aer rece şi neobişnuit – asemănător cu cel apărut din senin în cursul şedinţei noastre de spiritism din apartamentul doamnei Karmann – ne izbi în faţă.

— Încă o dată, urlă Jack.

Michael şi Wolf făcură iarăşi doi paşi înapoi şi se izbiră din nou în uşă. De data aceasta, sărind din balamale, ea se izbi de perete. Doctorul Hughes păşi înăuntru şi se îndreptă imediat spre Karen, care continua să ţopăie şi să se rotească pe covor. Hidoasa umflătură de pe spatele ei se bălăbănea şi se legăna la fiecare pas. Mişcarea era atât de obscenă, încât am simţit cum mi se face rău.

— Haide Karen, zise cu o voce alinătoare Jack. Hai înapoi în pat.

Karen se întoarse într-un picior şi se holbă la el. Dar… ochii nu erau ai ei. Păreau sălbatici, neîndurători şi injectaţi.

Jack Hughes se apropie şi mai mult de ea cu mâinile întinse. Ea bătu încet în retragere, cu aceeaşi sclipire de ură în privire. Cocoaşa de pe spatele ei se răsucea şi se agita de parcă ar fi fost o oaie închisă într-un

sac.

— El… spune… că… tu… nu… trebuie…, rosti ea întretăiat cu propria ei voce.

Doctorul Hughes se opri.

— El spune că eu nu trebuie *ce,* Karen?

Fata îşi linse buzele.

— El… spune… că… tu… nu… trebuie… să-l… atingi.

— Dar, Karen, dacă noi nu avem grijă de tine, nici el nu va supravieţui. Facem tot ce se poate pentru *amândoi.* Noi îl respectăm. Vrem ca el să trăiască.

Continuând să se retragă, domnişoara Tandy răsturnă pe podea o măsuţă încărcată cu diverse instrumente.

— El… nu… te… crede.

— Dar de ce nu, Karen? N-am făcut noi tot ce am putut pentru a-l ajuta? Noi nu suntem soldaţi sau războinici. Noi suntem vraci ca şi el. Vrem să-l ajutăm.

— El… suferă.

— Suferă? De ce?

— Îl… doare. E… rănit.

— De ce e rănit? Ce l-a rănit?

— El… nu… ştie. E… rănit. Era… lumina.

— Lumina? Ce lumină?

— El… vă… va… ucide… pe… toţi.

Brusc, Karen începu să se balanseze. Apoi scoase un urlet, apoi încă unul şi căzu în genunchi încercând să-şi sfâşie pielea de pe spate cu unghiile. Michael şi Wolf se repeziră la ea şi ridicând-o, o transportară repede în pat. Jack Hughes umplu o seringă cu un tranchilizant şi fără să ezite înfipse acul în braţul lui Karen. Treptat, ţipetele ei încetară şi ea se cufundă într-un somn nervos, zvârcolindu-se, tremurând şi clipind din pleoape.

— Asta aranjează lucrurile, spuse doctorul Hughes.

— Ce lucruri aranjează, Jack? l-am întrebat eu.

— Dumneata şi cu mine mergem acum direct la părinţii ei şi-i informăm exact ce se întâmplă cu fiica lor. Trebuie să aducem vraciul acela din South Dakota şi trebuie să ne luptăm cu această bestie până ce-l vom da gata.

— Nici un fel de sentiment de vinovăţie? l-am tachinat eu. Sau de simpatie?

— Bineînţeles că mă simt vinovat şi că am o anumită simpatie pentru el. Şi din cauza acestei simpatii fac ceea ce ţi-am spus.

— Nu te înţeleg.

— Harry, vraciul nostru *suferă.* Nu poate determina motivul, dar a spus că vinovată era *lumina.* Dacă ai cunoaşte câteva lucruri elementare despre ginecologie, atunci ai şti că singurele cazuri în care noi facem radiografii ale fetusului sunt acelea în care îl considerăm deja mort sau ca fiind un real pericol pentru viaţa mamei sale. De fiecare dată când supunem o fiinţă omenească la raze X, aceste raze distrug celulele din zona asupra căreia sunt îndreptate. La un adult lucrul nu are nici o importanţă pentru că aceste celule sunt complet dezvoltate, iar pierderea unora dintre ele nu este periculoasă. Dar în cazul unui mic fetus, o singură celulă distrusă poate însemna că un deget de la mână sau de la picior, uneori chiar un braţ sau un picior întreg, nu se va mai dezvolta niciodată.

M-am holbat la el.

— Vrei să spui că…

— Tot ce vreau să spun este că noi am bombardat acest vraci cu atâtea raze X încât dacă le-am fi îndreptat asupra pereţilor de la Fort Knox{27}, am fi putut pătrunde înăuntru nestingheriţi de nimeni.

Am privit în jos la uriaşa umflătură încorsetată într-o reţea de vene ce se agita neîncetat pe spatele lui Karen Tandy.

— Cu alte cuvinte, am conchis eu, el este un monstru. Noi i-am deformat corpul.

Jack Hughes aprobă cu o mişcare a capului. Afară începuse din nou să ningă.

Capitolul 5
În adâncul întunecat

Nu-mi dau seama cum mă aşteptam să arate un vraci al timpurilor noastre, dar după aspect Singing Rock putea să fi fost orice – de la agent de asigurare la practicant al magiei străvechi indiene. Când l-am întâlnit în dimineaţa următoare la Aeroportul La Guardia, după sosirea lui din Sioux Falls, purta o haină gri de mohair, părul îi era tuns scurt şi strălucea din cauza briantinei cu care fusese bine uns, în timp ce pe nasul puţin coroiat trona o pereche de ochelari cu ramă foarte groasă.

Era un tip oacheş, cu ochi negri şi scânteietori, cu o faţă mult mai ridată decât a unui alb, de aproximativ cincizeci de ani; în alte privinţe era la fel de simplu şi lumesc ca oricare alt om de afaceri sosit cu acelaşi avion.

M-am îndreptat spre el şi i-am strâns mâna. Ca statură, îmi ajungea doar până la umăr.

— Domnul Singing Rock? Mă numesc Harry Erskine.

— Oh, salut. Şi nu-i nevoie să-mi spui domnul Singing Rock. Singing Rock e de ajuns. Ce călătorie teribilă am mai avut! A ţinut-o doar într-un viscol. Credeam că vom fi nevoiţi să aterizăm la Milwaukee.

— Maşina mea e afară, am zis eu.

I-am luat bagajele şi ne-am îndreptat spre parcare. Un soare cu dinţi topea zăpada mocirloasă. În aer plutea un aer primăvăratec. De pe acoperişul clădirii căzură câteva picături de apă, prelingându-mi-se pe după gât.

Am privit în sus.

— Cum se face că nu te-au udat şi pe *dumneata?*

— Eu sunt vraci, replică politicos Singing Rock. Crezi că vreun strop de apă ar îndrăzni să mă atingă?

Am pus geamantanele în portbagaj şi ne-am urcat în maşină.

— Cum te împaci cu Cougar-ul? mă întrebă Singing Rock.

— E o maşină destul de bună. Îmi place.

— Am şi eu unul de culoare verde. Îl folosesc doar în week-end, când mă duc la pescuit. În restul săptămânii folosesc un Marquis.

— Oh, am făcut eu. Se părea că descântecele şi alte activităţi de acelaşi gen aveau ceva căutare în rezervaţii chiar în zilele noastre.

În timp ce ne îndreptam spre Manhattan, l-am întrebat cât de multe cunoştea despre cazul lui Karen Tandy.

— Mi s-a spus că un oarecare vraci din veacurile trecute e pe punctul de a se renaşte în corpul ei.

— Şi nu ţi se pare greu de crezut aşa ceva?

— Dar de ce?… Am văzut lucruri şi mai stranii. Evadarea într-un alt timp necesită vrăji destul de puternice, dar s-au întâlnit astfel de cazuri. Dacă dumneata spui că-i adevărat şi dacă doctorul Snow afirmă la fel, atunci înclin şi eu să cred că-i adevărat.

— Ştii că totul trebuie să fie ţinut secret? l-am întrebat eu în timp ce depăşeam un camion şi puneam în funcţie ştergătoarele de parbriz pentru a curăţa mizeria aruncată de roţile mastodontului.

— Desigur. Oricum nu aş fi intenţionat să-l fac public. Am nişte afaceri sigure în South Dakota şi nu aş vrea ca toţi clienţii mei să creadă că m-am reîntors la stadiul de sălbăticie.

— Ştii şi faptul că acest vraci este extrem de puternic?

Singing Rock încuviinţă din cap.

— Orice vraci care se poate teleporta peste trei secole trebuie să fie extrem de puternic. Am făcut câteva cercetări ieri şi am descoperit că, cu cât este mai mare perioada de timp traversată, cu atât mai puternică trebuie să fie magia sa.

— Ai mai aflat şi alte amănunte?

— Nu prea multe, dar destule pentru a-mi forma o idee clară despre modul în care trebuie să abordez întreaga afacere. Ai auzit de Gitche Manitou, Marele Spirit{28}? Ei bine, noi avem de-a face aici cu spiritul – sau cu manitou-ul – acestui vraci. Evident, respectivul e foarte puternic, ceea ce înseamnă că, încă în viaţa sa anterioară – prin 1650 dacă am reţinut bine – el se afla la a patra sau a cincea reîncarnare. Vezi dumneata, de câte ori un manitou trăieşte pe pământ ca o fiinţă omenească, el capătă mai multă putere şi mai multe cunoştinţe. În momentul când ajunge la a şaptea sau a opta reîncarnare, el este gata să i se alăture pentru totdeauna lui Gitche Manitou ca un spirit permanent. E un fel de promovare la un grad superior.

Am trecut pe altă bandă de circulaţie.

— Un concept similar există în spiritualismul european. Dar ceea ce vreau să ştiu este cum te aperi împotriva unui astfel de manitou?

Singing Rock îşi pescui o mică ţigară din buzunar şi o aprinse.

— Nu îndrăznesc să afirm că este uşor. De fapt, întreaga afacere este extrem de riscantă. Să-ţi explic principiul de bază. Fiecare vrajă magică poate fi deturnată – în funcţie de puterea ei. Nu poţi s-o anulezi. Nu poţi s-o opreşti undeva la jumătate. Ea are propria ei energie spirituală şi a încerca s-o stăvileşti este ca şi cum ai încerca să stai în faţa unui tren expres. Dar poţi să deturnezi acest expres şi să-l trimiţi în direcţia de unde a venit. Ai nevoie doar de o energie suficientă pentru a-i schimba cursul cu trei sute şaizeci de grade.

— S-ar putea să fie mai uşor decât crezi, l-am asigurat eu. Doctorii au făcut o serie de radiografii vraciului nostru în momentul când era doar un fetus şi se pare că l-au deformat sau rănit.

— Acest lucru nu are nici o importanţă, replică Singing Rock. Vraja a fost aruncată în momentul când el era în deplinătatea puterilor sale şi doar acest fapt contează, nimic altceva.

— Chiar poţi să-l determini *să părăsească* corpul lui Karen Tandy?

— Sper că da. Nu cred că am destulă putere pentru a-l trimite înapoi în anii 1650. Pentru aceasta ar fi nevoie de un vraci foarte puternic şi experimentat cineva mult mai puternic ca mine. Dar ceea ce pot să fac este să-l scot din corpul ei, să inversez ritmul lui de creştere şi să-l îndrept asupra altcuiva.

Am simţit cum mă trece un fior.

— Asupra *altcuiva?* Dar nu poţi să faci aşa ceva! Ce rost are să salvăm viaţa lui Karen Tandy dacă omorâm pe altcineva?

Singing Rock trase din ţigară.

— Îmi pare rău, domnule Erskine. Credeam că ai înţeles cu ce probleme ne confruntăm. Nu există nici o altă cale de rezolvare.

— Şi înspre cine se va îndrepta manitou-ul?

— Spre oricine. Trebuie să realizezi faptul că luptând pentru propria existenţă, va căuta orice „gazdă" slabă şi receptivă.

Am oftat. Brusc m-am simţit extrem de obosit. Nu este deloc uşor să te baţi împotriva cuiva care nu cunoaşte noţiunea de oboseală fizică şi care este angajat până la capăt într-o confruntare acerbă pentru propria sa supravieţuire.

— Singing Rock, dacă tot ceea ce spui este adevărat, atunci ai putea la fel de bine să te întorci imediat în South Dakota.

Indianul se încruntă.

— Dar nu văd ce ai împotrivă să transfer acest manitou într-o persoană absolut nefolositoare – un drogat fără nici un fel de speranţă, un vagabond sau un criminal negru!

— Singing Rock, nici nu vreau să aud de aşa ceva. Totul s-a întâmplat pentru că o rasă a prejudiciat o altă rasă. Dacă olandezii nu l-ar fi tratat pe acest vraci în 1650 aşa cum au făcut-o, el n-ar fi acum aici, ameninţându-ne. Nu văd nici o justificare pentru a face acelaşi lucru cu o altă minoritate rasială. N-am face decât să perpetuăm răul.

Vraciul îmbrăcat în haină de mohair mă privi curios.

— Nostim să aud aşa ceva de la un alb. Tatăl meu şi bunicul meu şi înaintea lor străbunicul meu… toţi simţeau acelaşi lucru vizavi de omul alb. Diavoli fără nici un fel de scrupule, cu inimi de piatră. Şi acum, după ce ne-aţi învăţat în cele din urmă să fim la fel de duri şi

intransigenţi ca şi voi, vă arătaţi concilianţi şi blânzi.

Cougar-ul luă o curbă într-un fluierat de cauciucuri. O rază palidă şi gălbuie de soare ne lumină o clipă feţele.

— Ei bine, poate ne e mai uşor să fim blânzi astăzi, am declarat eu. Am obţinut tot ce ne-am dorit şi deci ne putem permite să fim mărinimoşi. Dar oricare ar fi motivul, nu pot să aprob transferarea acestui manitou în corpul altcuiva, indiferent de ce rasă este persoana respectivă sau cât de decăzută şi ticăloasă este ea. Detest să fac aşa ceva.

— În regulă atunci, zise Singing Rock. Mai există o alternativă. Dar te previn – este mult mai periculoasă.

— Care-i?

— Aşteptăm până ce vraciul iese din corpul lui Karen Tandy.

— Dar asta o va ucide cu siguranţă.

— Da – dar numai într-un anume sens. Propriul ei manitou – sau spirit – va continua să trăiască în interiorul vraciului. Aşa încât nu va fi complet moartă.

Ajunsesem deja în Manhattan. Am încetinit şi am oprit la un semafor.

— Nu te înţeleg.

— Recunosc că nu-i uşor să o faci. Dar imediat ce acest vraci s-a născut, vom putea să ne ocupăm de el. Va fi ceva palpabil. Vom putea să-l „înlănţuim" folosind incantaţii şi amulete. Şi apoi îl putem cu adevărat obliga să-i redea lui Karen propriul ei manitou.

— Să-l obligăm? Cum?

— Invocând puterea lui Gitche Manitou. Toate manitou-urile inferioare sunt supuse influenţei Marelui Spirit.

— Dar n-ar putea el face acelaşi lucru – şi să te ucidă?

Singing Rock trase gânditor şi tacticos din trabuc.

— Bineînţeles că da. Dar e un risc pe care trebuie să mi-l asum.

— Şi ţi-l asumi?

— Dacă preţul merită…

— Cam cât ar fi acest preţ?

— Douăzeci de mii de dolari.

M-am strâmbat.

— O.K. Nu te învinovăţesc pentru aşa ceva. Dar eu unul aş dori o sumă cu mult mai mare pentru a-mi pune pielea la bătaie.

— În acest caz, conchise Singing Rock aruncând restul de trabuc pe fereastra maşinii, să zicem treizeci de mii.

Acum totul depindea de părinţii lui Karen Tandy. Nimeni altcineva nu ar fi putut plăti suma cerută de Singing Rock şi nimeni altcineva nu ar fi

putut să-i dea acestuia undă verde. L-am luat pe Singing Rock în apartamentul meu de pe Tenth Avenue şi în timp ce el făcu un duş şi bău o ceaşcă de cafea, eu i-am sunat pe părinţii lui Karen. Le-am spus cine eram şi ei mă invitară la masă. Am sperat din toată inima să nu le rămână îmbucăturile în gât în momentul când vor auzi propunerile lui Singing Rock.

Am ajuns la apartamentul doamnei Karmann pe la ora unu. Geamgiul fusese pe acolo în acea dimineaţă, aşa încât fereastra făcută ţăndări în cursul şedinţei noastre de spiritism era acum înlocuită. Înăuntru, cald şi plăcut, în schimb atmosfera era penibilă şi tensionată.

Jeremy Tandy era un individ imperturbabil, blond, de vreo cincizeci şi cinci de ani. Purta un costum negru impecabil şi o cămaşă albă, imaculată. Expresia feţei avea ceva din trăsăturile de spiriduş ale lui Karen, dar mult mai mature şi dure.

Soţia sa, Erica Tandy, era o femeie delicată, slăbuţă cu păr castaniu şi ochi mari. Costumul negru – fără îndoială un Dior – contrasta evident cu bijuteriile simple de aur. Am rămas fascinat de unghiile ei lungi şi strălucitoare şi de ceasul de aur Piaget, unul de 5000 de dolari.

Mai era prezentă şi doamna Karmann, învârtindu-se de colo-colo şi încercând să-i facă pe toţi să se simtă bine. Dar nu trebuia să se fi deranjat câtuşi de puţin. Toţi eram încordaţi şi nelinişţiţi şi nici cele mai interesante subiecte de bârfă nu ar fi înviorat atmosfera.

— Mă numesc Harry Erskine, am zis eu strângând mâna lui Jeremy Tandy cât mă ţineau puterile. Şi iată-l pe domnul Singing Rock din South Dakota.

— Singing Rock e de ajuns, declară indianul.

Ne-am aşezat pe fotolii şi pe sofa, iar Jeremy Tandy ne-a servit cu ţigări.

— Doctorul Hughes m-a informat că sunteţi interesaţi în cazul fiicei mele. Dar până acum nu mi-a spus nici cine sunteţi şi nici cu ce vă ocupaţi. Ce-aţi zice să mă luminaţi şi pe mine în această problemă?

Am tuşit.

— Domnule Tandy… doamnă Tandy. Multe din cele ce vă voi spune vi se vor părea trase de păr. Dar pot să vă asigur că la început – când am aflat despre ce se întâmplă aici – am fost şi eu la fel de sceptic. Probele sunt însă atât de copleşitoare, încât oricine cunoaşte cât de cât starea în care se află fiica dumneavoastră trebuie să admită că probabil – nu pot să zic categoric – acesta este adevărul.

Încetul cu încetul, le-am explicat despre prima vizită pe care mi-a făcut-o Karen şi despre visele ei. Le-am spus cum am descifrat enigma corabiei olandeze şi cum Amelia a invocat spiritul vraciului. Le-am

vorbit despre reîncarnarea acestor vraci şi despre vizita noastră la locuinţa din Albany a doctorului Snow. În cele din urmă, l-am prezentat pe Singing Rock, punându-i în temă cu propunerea sa şi cu preţul cerut.

Jeremy Tandy mă ascultă impasibil. Din când în când sorbea câte o înghiţitură de whisky, fumând ţigară de la ţigară fără ca nici un muşchi al feţei să-i trădeze starea psihică.

După ce am terminat, se lăsă pe spate în fotoliu şi-şi privi soţia. Aceasta părea buimăcită şi confuză, fapt care mi se părea de altfel normal în condiţiile date. Spusă sec şi pe şleau, fantasmagoria asta era cam greu de înghiţit.

Jeremy Tandy se aplecă în faţă şi mă privi drept în ochi.

— Este o escrocherie? întrebă el scrâşnind din dinţi. Dacă este, spune-mi deschis chiar acum şi voi uita toată întâmplarea.

Am clătinat din cap.

— Domnule Tandy, recunosc că totul pare incredibil, dar dacă îl sunaţi pe doctorul Hughes, acesta vă va spune aceeaşi poveste. Şi veţi avea o garanţie de netăgăduit că nu-i vorba deloc de o escrocherie. Nu trebuie să plătiţi nimic până ce Karen nu se va face bine. Dacă acest lucru nu se întâmplă, atunci Singing Rock a eşuat – eventualitate în care oricum nu va mai avea nevoie niciodată de bani. Pentru că dacă nu reuşeşte s-ar putea să moară.

Singing Rock încuviinţă din cap cu un aer grav.

Jeremy Tandy se ridică şi începu să umble ca o pumă într-o cuşcă.

— Fata mea e bolnavă, izbucni el. Mi s-a spus că e pe moarte. Că e pe punctul de a da naştere unui vraci indian ce are nu mai puţin de trei sute de ani. Şi acum aflu că trebuie să angajez un alt vraci pentru a scăpa de primul – afacere care mă mai şi costă treizeci de mii de dolari.

Se întoarse spre mine.

— Recunoaşte şi dumneata – nu-i aşa că totul e o mare vrăjeală, un mare rahat?

Am încercat să nu-mi pierd cumpătul.

— Domnule Tandy, ştiu că totul pare o nebunie. Dar ce-ar fi să-i telefonaţi totuşi doctorului Hughes? Este expert în tumori, recunoscut pe plan mondial. Cunoaşte mai multe lucruri despre tumori decât ştiu eu despre metroul New-York-lui şi călătoresc cu el de când eram de-o şchioapă. Telefonaţi-i. Vedeţi ce spune. Dar nu pierdeţi prea mult timp pentru că fiica dumneavoastră e pe moarte, şi din câte cunoaştem până în acest moment, nu există decât o singură cale pentru a o salva.

Jeremy Tandy se opri şi se holbă la mine pieziş.

— Chiar vrei să spui că nu glumeşti?

— Nu, domnule Tandy, nu glumesc câtuşi de puţin. Sunt foarte serios. Întrebaţi-o pe doamna Karmann. A văzut şi ea acea figură materializându-se din lemnul mesei, nu-i aşa, doamnă Karmann?

Aceasta aprobă din cap.

— Jerry, e adevărat. Am văzut-o cu proprii mei ochi. Am încredere în domnul Erskine. Nu minte.

Doamna Tandy se întinse şi-şi apucă soţul de mână.

— Jerry, dragul meu… dacă aceasta e singura cale, atunci trebuie s-o facem.

Urmă o tăcere îndelungată. Singing Rock scoase o batistă din buzunar şi-şi suflă zgomotos nasul. Mi s-a părut caraghios – nu mi-aş fi imaginat niciodată că un vraci indian care se respectă ar fi avut nevoie de batiste.

În cele din urmă, Jeremy Tandy ridică mâinile spre cer.

— În regulă, declară el. Aţi câştigat. Tot ce vreau este să-mi văd fiica teafără şi nevătămată şi dacă puteţi reuşi aşa ceva, atunci aţi făcut rost de *şaizeci* de mii de dolari.

— Treizeci de mii sunt de ajuns, replică Singing Rock – şi în acel moment am avut impresia că Jeremy Tandy a realizat definitiv că manitou-ul cu pricina era ceva real.

După ce am luat masa, am plecat împreună cu Singing Rock spre Spitalul „Sisters of Jerusalem". Lui Karen i se administraseră sedative puternice şi un infirmier stătea tot timpul lângă patul ei. Doctorul Hughes ne conduse în rezerva ei şi pentru prima dată Singing Rock putu să vadă ce duşman avea să înfrunte. Rămase la o distanţă respectuoasă de manitou, fixându-l cu o privire neliniştită pe deasupra măştii chirurgicale de pe faţă.

— Pfui, făcu el încet. Cu adevărat ceva interesant…

Jack Hughes se apropie de el.

— Ce crezi? se interesă el nervos.

— Ca să folosesc o expresie răsuflată dintr-un film vechi cu cowboy, doctore Hughes, trebuie să stăpâneşti o mulţime de vrăji… Am întâlnit destule lucruri stranii, dar aşa ceva…

— Haideţi, zise Jack, să ieşim de aici.

Ne-am întors în biroul său şi ne-am aşezat în fotolii. Singing Rock trase o batistă de hârtie de pe masă şi-şi şterse fruntea.

— Ei bine, întrebă Jack, care-i planul de bătaie?

— Primul lucru necesar să-l ştiţi este că nu mai avem mult timp la dispoziţie. După rapiditatea cu care se dezvoltă acest manitou, va trebui să fim gata de acţiune cel mai târziu mâine. Ceea ce avem de

făcut este să trasăm un cerc magic în jurul patului, aşa încât vraciul nostru să nu poată ieşi din el după ce se naşte. Vom câştiga astfel un timp preţios pentru a-mi permite să încerc să-l supun prin propriile mele vrăji. Cel puţin, aşa sper. Dar s-ar putea să fie destul de puternic pentru a ieşi din orice cerc pe care sunt eu capabil să-l trasez. Nu ştiu încă – şi nu voi şti cu certitudine – până nu va ieşi la lumina zilei. Depinde cât de mult l-au afectat razele X. Vraja iniţială – cea de care s-a folosit pentru reîncarnare – este cea mai puternică pe care a putut-o face în 1650. Vrăjile noi… ar putea fi împiedicate de infirmitatea pe care i-aţi produs-o. Pe de altă parte, ar fi posibil ca aceasta să nu-l stingherească câtuşi de puţin. Nu ne putem baza pe aşa ceva. Din contra, poate ea l-a făcut mai răzbunător, iar vrăjile sale au devenit mai periculoase ca niciodată.

Jack Hughes oftă.

— Nu eşti foarte încrezător…

— Cum naiba să fiu? replică Singing Rock. Suntem ca-n povestea cu David şi Goliat. Dacă-l pot lovi cu o piatră din anemica mea praştie, s-ar putea să am noroc şi să-l dobor. Dacă nu-l nimeresc, atunci mă va face una cu pământul.

— Ai nevoie de ceva? l-am întrebat eu. Vreun ajutor ocult?

Singing Rock clătină din cap.

— Am luat cu mine tot ce aveam nevoie. Harry, dacă ai putea aduce valiza mea cea mică din maşină, încep imediat să trasez cercul. Cel puţin aşa vom obţine o oarecare protecţie.

Doctorul Hughes ridică receptorul şi chemă un infirmier. Când acesta sosi, îl trimise în subsol, acolo unde-mi lăsasem maşina, pentru a aduce valiza.

— Orice aţi face, spuse Singing Rock, nu trebuie să mişcaţi din loc corpul lui Karen Tandy după ce vraciul l-a părăsit. Şi nu trebuie nici măcar atins – sub nici un motiv. Dacă o faceţi – chiar extrem de uşor – atunci şansele ca manitou-ul ei să se poată întoarce şi să fie reînsufleţit vor fi practic nule.

— Să presupunem că însuşi vraciul îl deplasează…, am început eu.

Singing Rock făcu o figură nefericită.

— Dacă se va întâmpla aşa ceva, atunci probabil ne pierdem timpul degeaba.

Jack Hughes întrebă:

— Eu nu înţeleg de ce nu-l putem împuşca pur şi simplu. La urma urmei, e doar o fiinţă umană în carne şi oase.

— În acest caz vom strica tot ce vrem să facem, răspunse Singing Rock. Dacă-l împuşcăm, atunci spiritele sale se vor îndrepta spre ceea

ce indienii obişnuiau să numească Veşnicele Plaiuri ale Vânătorii – Raiul lor. Propriul său spirit, cel al lui Karen şi toate celelalte obţinute de el în timpul a cine ştie câte vieţi pământene. Dacă-l ucidem în felul propus de dumneata, atunci Karen Tandy va fi pierdută pentru totdeauna. Vraciul e cel care-i stăpâneşte manitou-ul şi numai el îl poate elibera. Voluntar sau de nevoie.

— Şi nu crezi că există vreo posibilitate ca acest lucru să se întâmple în mod voluntar? întrebă Jack Hughes.

— Nici măcar una singură.

— Atunci care ar putea fi şansele noastre de a-l obliga s-o facă?

Singing Rock se scărpină în creştetul capului cu un aer gânditor.

— Trei la sută. Asta dacă am noroc.

Chiar în acel moment intră infirmierul cu valiza. Singing Rock o luă, o aşeză pe biroul doctorului Hughes şi o deschise. Din câte mi-am putut da seama era plină de oase, şuviţe de păr şi pacheţele cu un soi de pulbere.

— O.K., spuse el. Totul e aici. Haideţi să trasăm cercul ăla.

Am coborât din nou şi am intrat în rezerva lui Karen Tandy. Aceasta zăcea exact în aceeaşi poziţie, cu faţa albă ca varul; umflătura din spate îi ajungea în prezent până la talie. Singing Rock nu-i acordă nici o atenţie, fiind preocupat cu alegerea unor oase şi punguliţe cu prafuri din valiză şi dispunerea lor într-o anumită ordine pe podea.

— Vreau să înţelegeţi că din momentul în care am trasat acest cerc, el nu trebuie atins în nici un fel. Puteţi să păşiţi peste el, dar trebuie să fiţi extrem de atenţi pentru a nu întrerupe linia. Altfel nu mai are nici o putere.

Doctorul Hughes zise:

— În regulă. Mă voi ocupa personal ca oricine intră aici să cunoască acest lucru.

Singing Rock se lăsă în patru labe şi trasă o dâră circulară de praf roşu dintr-un pacheţel de hârtie de jur împrejurul patului. Apoi, în interiorul acesteia, trasă o altă dâră dintr-un praf alb. La intervale regulate aşeză o serie de oase umane bine uscate şi rosti o incantaţie cu o voce moale. În cele din urmă, în jurul cercului dispuse tot felul de şuviţe de păr omenesc – vechi scalpuri aparţinând totemului tribului său.

— Gitche Manitou, te rog protejează-mă, se rugă el. Gitche Manitou, ascultă-mi rugămintea şi protejează-mă!

În timp ce rostea aceste cuvinte, am simţit un curent rece în spatele meu. Pe pat Karen deschise un ochi şi-l fixă pe Singing Rock cu o privire rea şi duşmănoasă.

— Singing Rock, i-am atras eu atenţia arătând cu degetul în direcţia aceea.

Indianul se întoarse şi întâlni privirea încărcată de ură a singurului ochi deschis.

Lingându-şi buzele cu o mişcare nervoasă, se adresă lui Karen cu o voce calmă dar nefirească.

— Cine eşti? De unde vii?

Urmă o tăcere, apoi Karen Tandy şopti răguşit:

— EU… sunt… mult… mai puternic… decât tine. Vrăjile… tale… nu… au… nici… o… influenţă… asupra… mea. Curând… te… voi… ucide…, fratele meu… mai… tânăr.

— Care-i numele tău? întrebă Singing Rock.

— Numele meu… este… Misquamacus. Curând… te voi… ucide… fratele meu… mai tânăr… venit… din preerie.

Agitat, Singing Rock făcu un pas înapoi, holbându-se fix la acel singur ochi. Chiar şi după ce acesta se închise, el continuă să-şi frece mâinile de halatul alb, pradă unei vizibile emoţii.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu.

— E *Misquamacus,* şopti el ca şi cum i-ar fi fost frică să nu-l audă cineva. E unul dintre cei mai renumiţi şi puternici vraci din toate timpurile.

— Ai auzit de el?

— Oricine ştie câte ceva despre magia indiană a auzit de el. Chiar şi Sioux-ii au auzit de el cu mult înainte de venirea omului alb. Era considerat drept cel mai mare vrăjitor, fiind în legătură cu manitou-uri şi demoni pe care nici un alt vraci nu ar fi îndrăznit vreodată să-i invoce.

— Şi ce înseamnă acest lucru? se interesă neliniştit Jack Hughes. Înseamnă că nu-l poţi înfrunta?

Singing Rock transpira sub masca chirurgicală.

— Oh, bineînţeles că pot să-l înfrunt. Dar nu am prea multe şanse de izbândă. Se spune că Misquamacus era capabil să aibă în puterea sa chiar şi spiritele cele mai răuvoitoare şi mai străvechi. Există câteva manitou-uri atât de antice şi rele, încât în momentul când primii albi au ajuns în America, ele erau cunoscute de către majoritatea triburilor doar din legende şi poveşti. Dar Misquamacus le invoca adesea pentru propriile sale scopuri. Dacă acest lucru se va întâmpla şi astăzi, atunci nici nu pot să mă gândesc ce se va petrece.

— Dar ce poate face un spirit? l-am întrebat eu. Sunt ele în realitate capabile să facă rău unor oameni care nu cred în existenţa lor?

— Desigur. Doar pentru că dumneata nu crezi că un tigru e pe cale să te mănânce, acest lucru nu-l va împiedica s-o facă în realitate, nu-i

aşa? Din momentul în care aceste manitou-uri au fost chemate în lumea reală, ele au existenţă şi puteri fizice.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă doctorul Hughes.

Singing Rock pufni pe nas.

— Nu el te va ajuta. Aceşti demoni nu au nici cea mai mică legătură cu creştinismul. Poţi lupta contra demonilor creştini cu ajutorul apei sfinţite şi a crucifixelor, dar în cazul nostru tot ce vei obţine este ca demonii să-ţi râdă în nas.

— Acest cerc, am zis eu arătând cu degetul spre respectiva figură geometrică alcătuită din prafuri şi oase. Crezi că-l va opri?

Singing Rock clătină din cap.

— Nu cred. Oricum, nu mai mult de câteva minute. Dar s-ar putea să câştig exact timpul necesar pentru a încerca alte vrăji mai puternice, care să-l întârzie o perioadă mai îndelungată de timp. Pe de altă parte, Misquamacus era unul din cei mai dibaci vraci în trasarea unor astfel de cercuri, fiind capabil să oprească cu ajutorul lor pe cele mai teribile spirite. Acest cerc este cel mai puternic pe care-l pot eu face, dar el va şti cum să-l neutralizeze fără nici un fel de greutate.

— Mă tem pentru Karen, zise Jack Hughes. Dacă în această cameră se va desfăşura o bătălie în toată regula între vrăjitori, crezi că ea va reuşi să supravieţuiască?

— Doctore Hughes, replică indianul, aceasta va fi o luptă pe viaţă şi pe moarte. Dacă eu voi câştiga, atunci ea va supravieţui. Dacă nu, atunci nu vă pot garanta *cine* va rămâne în viaţă. Având ca adversar un vraci atât de puternic ca Misquamacus, putem muri cu toţii. Mi se pare că n-aţi înţeles încă ce sunt aceste manitou-uri. Când am afirmat că sunt puternice, nu m-am referit doar la faptul că sunt în stare să omoare un om. În momentul când scapă din Iad fără ca cineva să le ţină sub control, ele sunt capabile să şteargă de pe faţa pământului acest spital, acest cvartal de locuinţe sau chiar întregul oraş.

— Ei haide, domnule, fii serios, râse Jack.

Singing Rock controlă încă o dată cercul şi apoi ne făcu semn să ieşim din cameră. Odată ajunşi pe coridor, ne-am smuls măştile de pe feţe şi ne-am descheiat halatele.

— Tot ce pot să vă spun este… aşteptaţi şi veţi vedea, conchise Singing Rock. Şi acum mi-ar prinde bine o mâncare caldă şi o bere. Se poate găsi aşa ceva pe aici?

— Haideţi cu mine, zise Jack Hughes. Va fi o noapte lungă, deci nu strică să ne facem plinul.

M-am uitat la ceas. Cinci şi cinci minute. Mâine pe la această oră vom şti dacă am câştigat sau nu. Dacă nu, atunci nici nu voiam să-mi

imaginez cum va arăta seara de marţi.

Când ne-am întors de la masă, locotenentul Marino de la poliţia New Yorkeză mă aştepta în biroul doctorului Hughes. Stătea răbdător într-un fotoliu, cu mâinile încrucişate pe stomac şi cu părul negru tuns perie, asemănător cu cel al lui Mickey Spillane[29] de dinaintea vizitei săptămânale la frizer.

— Ce mai faceţi, domnule Erskine? zise el, ridicându-se pentru a-mi strânge mâna.

L-am privit circumspect.

— Doreaţi ceva de la mine, domnule locotenent?

— Oh, aşa şi aşa. Dumneavoastră trebuie să fiţi doctorul Hughes, aşa-i, domnule? Locotenent Marino, se recomandă el arătându-şi insigna.

— Şi acesta este Singing Rock, am zis eu, prezentându-i-l pe indian.

— Încântat de cunoştinţă, replică locotenentul. Urmă o serie generală de strângeri de mâini.

— S-a întâmplat ceva? am zis eu. O nouă problemă?

— I se poate zice şi aşa. Cunoaşteţi două persoane numite Amelia Crusoe şi Stewart MacArthur?

— Bineînţeles, sunt doi vechi prieteni. Care-l necazul cu ei?

— Sunt morţi. În această dimineaţă a izbucnit un incendiu în apartamentul lor din Village şi ambii au fost ucişi.

Am început să tremur şi am simţit cum îmi vine rău. Am bâjbâit după un scaun şi m-am lăsat pe el. Jack scoase sticla de bourbon şi-mi turnă un pahar din care am tras o duşcă zdravănă. Locotenentul îmi întinse o ţigară şi mi-o aprinse. Când am vorbit, vocea îmi era uscată şi răguşită.

— Dumnezeule, dar e cumplit. Cum s-a întâmplat?

— Nu ştim, ridică din umeri Marino. Speram ca dumneavoastră, să aveţi, poate, vreo idee în această privinţă.

— Adică cum? Cum te-aş putea lămuri eu, când abia am aflat despre întâmplare?

Locotenentul se aplecă în faţă cu un aer confidenţial.

— Domnule Erskine, sâmbătă dimineaţă, o doamnă în vârstă pe nume Herz a căzut pe scări şi a decedat. Astăzi e luni. Un bărbat şi o femeie sunt cuprinşi de un şuvoi straniu de flăcări în propriul lor apartament şi mor şi ei. Toate aceste trei persoane au ceva în comun: sunt prietenii dumitale. Ei bine, sunteţi de acord că am toate motivele pentru o anchetă de rutină, sau nu?

M-am lăsat pe spătarul scaunului. Mâinile îmi tremurau de parcă aş fi avut boala lui Parkinson.

— Bănuiesc că ai dreptate. Dar am un martor care poate depune mărturie în ce loc eram azi dimineaţă. Mă aflam în aeroportul LaGuardia aşteptându-l pe Singing Rock, aici prezent, să sosească cu avionul din South Dakota.

— E adevărat? i se adresă locotenentul.

Singing Rock încuviinţă din cap. Părea gânditor şi preocupat şi mă întrebam ce punea la cale în mintea sa.

— O.K., conchise Marino, ridicându-se. E tot ce doream să ştiu. Îmi pare rău că a trebuit să vă aduc o veste atât de proastă.

Tocmai se pregătea să plece când Singing Rock îl apucă de braţ:

— Locotenente, ştiţi ce s-a întâmplat de fapt cu cei doi?

— Greu de spus. S-ar părea că focul a izbucnit instantaneu – mai mult un fel de bombă decât un foc. Cei doi au fost transformaţi pur şi simplu în cenuşă. Căutăm urme de explozibil, dar neînregistrându-se nici o pagubă materială, nu ştiu dacă vom găsi ceva. S-ar putea să fi fost vreo defecţiune la vreun cablu electric sau ceva în genul ăsta.

— În regulă, locotenente, rosti liniştit Singing Rock.

Marino se îndreptă spre uşă.

— Domnule Erskine, v-aş fi recunoscător dacă nu aţi părăsi oraşul o zi sau două. Aş vrea să ştiu unde vă pot găsi dacă voi mai avea nevoie de informaţii suplimentare.

— Desigur, i-am spus eu cu o voce moale. Pe aici, prin apropiere.

De îndată ce poliţistul plecă, Singing Rock se apropie de mine şi-şi lăsă o mână pe umărul meu.

— Harry, îmi pare rău. Dar acum ştim exact cu cine luptăm.

— Doar nu crezi că…

— Nu, *nu cred,* răspunse el, *ştiu.* Prietenii tăi l-au supărat pe Misquamacus invocându-l la acea şedinţă de spiritism. Probabil că a aflat de foarte puţin timp cine sunt cei ce au îndrăznit să-l cheme de la hotarele Iadului. Misquamacus e fără îndoială capabil să folosească acest tip de foc. În limbajul nostru, el se numeşte „trăsnetul-care-vede" pentru că acţionează complet selectiv. Loveşte numai pe acei oameni pe care vrăjitorul doreşte să-i omoare.

Doctorul Hughes se încruntă.

— Dar şi Harry a luat parte la acea şedinţă de spiritism. De ce Misquamacus nu i-a făcut şi lui acelaşi lucru?

— Din cauza *mea,* replică Singing Rock. Nu sunt eu cel mai mare vraci din câţi au existat vreodată, dar sunt protejat contra vrăjilor simple de amuletele mele, iar cei care-mi sunt prieteni şi se află în jurul meu sunt şi ei apăraţi la rândul lor. Bănuiesc că nefiind încă reîncarnat complet, Misquamacus nu este deocamdată capabil de a-şi folosi

întreaga putere. E doar o părere, desigur.

— Nu-mi vine să cred aşa ceva! rosti Jack Hughes. Trăim într-o eră a tehnologiei şi iată că o creatură venită de undeva dintr-un trecut nebulos – trei sute de ani! – poate omorî o persoană aflată la câteva mile depărtare cu o undă de foc. Ce naiba se întâmplă aici? Despre ce-i vorba?

— Despre magie, răspunse calm Singing Rock. Adevărata magie este dată de modul cum oamenii se folosesc de mediul în care trăiesc – roci, copaci, apă, pământ, foc şi cer. Dar şi de spirite, de manitou-uri. În zilele noastre, toţi am uitat prin ce mijloace am putea invoca aceste elemente, chemându-le în ajutor. Am uitat cum să ne folosim de adevărata magie. Dar lucrul e pe deplin realizabil. Spiritele sunt tot acolo, aşteptând să fie invocate. Pentru un spirit, un secol nu înseamnă mai mult decât o milisecundă pentru noi. Ele sunt nemuritoare şi răbdătoare, însă puternice şi înfometate. Doar un bărbat foarte viguros şi brav le poate chema din străfundurile Iadului. Şi este nevoie de unul şi mai puternic pentru a le trimite înapoi şi a sigila poarta prin care au trecut.

— Ştii ceva, Singing Rock? zise doctorul Hughes. Când te aud vorbind aşa, simt într-adevăr că mă ia cu fiori.

Indianul îl privi cu un aer dogmatic.

— Ai toate motivele să te treacă fiorii. Pentru că acesta e probabil lucrul cel mai înfiorător întâmplat vreodată.

Capitolul 6
În spatele ceţurilor

Singing Rock şi cu mine am hotărât să facem de gardă cu schimbul la căpătâiul lui Karen Tandy în acea seară de luni. Convenisem amândoi că doctorul Hughes trebuia să meargă acasă pentru un somn de o noapte, căci era absolut necesar să fie în formă pentru a încerca o reanimare urgentă în cazul în care reuşeam să aducem manitou-ul lui Karen înapoi în corpul ei.

Am rechiziţionat încăperea aflată chiar lângă cea a lui Karen şi în timp ce Singing Rock dormea, eu m-am aşezat pe un scaun tare pe coridor, având tot timpul sub ochi geamul de la uşa bine închisă a rezervei. Înăuntru, un infirmier stătea lângă pacienta noastră în caz că ar fi necesitat o îngrijire medicală, dar fusese prevenit că trebuia să mă cheme imediat ce ar fi observat orice lucru cât de cât neobişnuit.

Reuşisem să pun mâna pe un exemplar din cartea despre indienii Hidatsa scrisă de doctorul Snow şi am început să o citesc la lumina chioară de neon. Mi s-a părut extrem de seacă, dar fără îndoială foarte bine documentată în ceea ce privea magia şi vrăjitoria respectivelor triburi.

Pe la două dimineaţa, pleoapele începeau să mi se închidă şi simţeam că nu aş fi dorit altceva pe lume decât un duş fierbinte, o băutură ţeapănă şi zece ore de somn profund. M-am răsucit de câteva ori în scaun pentru a încerca să mă dezmeticesc puţin, dar nu trecu multă vreme şi privirea mi se înceţoşă, fiind cuprins de o moleşeală relaxantă.

Fără să-mi dau seama, am început să moţăi, şi pe măsură ce somnul îmi devenea profund, am început să visez. Visam că eram înconjurat de un întuneric cald şi alunecos, dar nu aveam nici senzaţia de claustrofobie, nici cea de sufocare. Mă simţeam confortabil – de parcă aş fi fost în pântecele unei femei – şi faptul acesta îmi dădea putere şi hrană. Mă simţeam de parcă aş fi aşteptat să se întâmple ceva – de parcă aş fi aşteptat momentul potrivit. Când acesta ar fi venit, ar fi trebuit să mă furişez afară din acest loc întunecos şi cald într-unul necunoscut şi rece. Într-unul înspăimântător şi complet străin.

Mă trezi un sentiment de frică. Cu o privire reflexă, m-am uitat la ceas pentru a vedea cât timp dormisem. Din câte mi-am dat seama, nu mai mult de cinci sau zece minute. M-am ridicat şi m-am apropiat de ferestruică să privesc în camera lui Karen. Aceasta continua să zacă nemişcată pe pat, acoperită doar cu un simplu cearşaf care ascundea

în cea mai mare parte umflătura de pe spatele ei. Era încă inconştientă, iar faţa îi era galbenă şi semăna întru totul cu tigva unei mumii. În jurul ochilor avea cearcăne purpurii, obrajii erau cumplit de scofâlciţi. Arăta de parcă ar fi fost în pragul morţii. Numai liniile pâlpâitoare ale monitoarelor, legate de complicatele aparate aflate în jurul patului, indicau faptul că ceva mai era încă în viaţă undeva în corpul ei.

Michael, infirmierul de serviciu, stătea cu picioarele încrucişate sub el, cufundat în lectura unui roman SF – *Fata de pe planeta verde* – într-o ediţie broşată. L-aş fi schimbat cu plăcere cu academicul meu volum despre viaţa indienilor Hidatsa.

M-am întors la scaunul meu incomod şi m-am aşezat. Singing Rock urma să mă schimbe la orele trei şi eu nu-mi mai găseam locul de nerăbdare. Mi-am aprins o ţigară şi am început să bat darabana cu degetele în lemnul tare. La acea oră din noapte simţeai că întreaga lume e pustie, că te afli singur-singurel într-o frântură stranie şi secretă de timp – una în care pulsul ţi se accelerează sau scade, una în care cu fiecare respiraţie te afunzi tot mai mult într-un vârtej fără fund, plin de vise monstruoase şi coşmaruri.

Mi-am terminat ţigara, am strivit-o cu vârful pantofului şi m-am uitat din nou la ceas. Două şi jumătate. Seara trecuse de mult, iar până dimineaţă mai era încă destulă vreme. Într-un anume fel, gândul de a-l înfrunta pe Misquamacus în timpul nopţii era şi mai înfricoşător decât acela de a-i face faţă la lumina zilei. În timpul nopţii, simţi cum spiritele malefice sunt mult mai uşor de invocat – şi sunt momente când chiar umbrele, sau formele ciudate ale hainelor pe care le-ai aruncat pe speteaza vreunui scaun, pot căpăta o înfăţişare sinistră.

Când eram copil, mă îngrozea ideea de a merge la baie în puterea nopţii, pentru că însemna să trec pe lângă uşa deschisă a salonului. Mă înspăimânta gândul că într-o noapte – atunci când luna avea să-şi trimită razele prin jaluzele ferestrei – urma să văd oameni stând tăcuţi şi nemişcaţi în fotolii. Fără să clipească, fără să se mişte şi fără să scoată o vorbă. Foştii locatari, morţi de mult, relaxându-se ţepeni în fotoliile care le aparţinuseră odinioară.

Aceeaşi frică o simţeam şi acum. Am început să arunc priviri furişe de-a lungul coridorului lung şi pustiu, spre a mă încredinţa că undeva, la o oarecare distanţă, nu apare vreo siluetă estompată. Am încercat să mă conving că nici o uşă nu se deschidea singură, încet, încet. Noaptea este domeniul magicienilor, iar cărţile mele de taroc mă preveniseră, nu o dată, asupra întunericului, morţii şi acelora capabili de vrăji funeste. Şi în prezent eram pe punctul de a le înfrunta pe toate trei.

La două patruzeci şi cinci am aprins altă ţigară, lansând rotocoale de fum în liniştea totală de pe coridor. În acel moment chiar şi lifturile încetaseră să mai funcţioneze, iar paşii personalului de serviciu erau înăbuşiţi de covoarele groase de pluş. Dinspre partea mea, aş fi putut fi complet singur pe lume. De câte ori îmi schimbam poziţia picioarelor, mă cuprindea frica.

Obosit cum eram, am început să mă întreb dacă întreaga situaţie era reală sau nu, dacă nu cumva visam sau mi-o imaginam pur şi simplu. Şi totuşi, dacă Misquamacus nu ar fi existat, atunci cum de îi cunoşteam numele – şi ce făceam eu acolo stând singur de veghe pe coridorul unui spital? Am continuat să fumez şi am încercat să mai citesc câte ceva din cartea doctorului Snow, însă ochii îmi erau prea obosiţi, aşa încât am renunţat.

Brusc, un hârşâit uşor de piele pe sticla geamului m-a făcut să privesc spre uşa rezervei lui Karen. Era un sunet aproape imperceptibil, ca şi cum cineva ar fi curăţat nişte linguriţe de argint într-un colţ al casei. Scrââşşştttt… scrââşşşşşş…

Am sărit în sus ca ars cu fierul roşu. O faţă era lipită de fereastră, o faţă cu nişte trăsături teribil de schimonosite. Ochii stăteau să-i iasă din orbite, iar dinţii îi erau dezgoliţi într-un rânjet tăcut şi sadic.

Faţa a rămas acolo preţ doar de o secundă, apoi se auzi un sunet de lichid împroşcat şi toată suprafaţa sticlei fu mânjită de sânge. Un şuvoi gros, roşu, izbucni chiar şi prin gaura cheii, prelingându-se pe lemnul exterior al uşii.

— Singing ROCCCKKKK! am urlat eu şi m-am năpustit în camera unde dormea acesta. Am apăsat cu brutalitate pe comutatorul electric şi amicul meu sări brusc în sus, cu o faţă buhăită de somn şi cu nişte ochi cât cepele de mari din cauza fricii şi a anticipării a tot ce se putea mai rău.

— Ce s-a întâmplat? izbucni el, rostogolindu-se din pat şi repezindu-se în coridor.

— O faţă… era la fereastră… doar pentru o clipă. Apoi nu s-a mai văzut nimic în afară de o mare de sânge.

— A ieşit din corpul lui Karen, zise Singing Rock. Sau aproape a ieşit. Ceea ce ai văzut la fereastră trebuie să fi fost infirmierul.

— Infirmierul? Dar ce dracu' i-a făcut Misquamacus?

— O veche vrajă indiană. Probabil că a invocat spiritele corpului şi l-a întors cu interiorul-în-afară.

— Interiorul-în-afară?

Singing Rock mă ignoră. Se întoarse repede în camera sa şi-şi deschise valiza. Scoase nişte mărgele şi amulete, şi un burduf din piele

plin cu un lichid oarecare. Una din amulete, reprezentând o faţă fioroasă modelată dintr-o bucată de cupru verzui şi atârnată de o curea din piele netăbăcită, mi-o trecu pe după gât. Pe păr şi pe umeri îmi presără o pulbere roşcată şi-mi atinse pieptul – deasupra inimii – cu capătul unui os lung şi alb.

— Acum eşti destul de bine protejat, zise el. Cel puţin nu vei păţi acelaşi lucru ca Michael.

— Ascultă-mă, Singing Rock, am protestat eu. Sunt de părere că trebuie să ne procurăm un pistol. Ştiu că riscăm să o omorâm şi pe Karen dacă îl împuşcăm pe Misquamacus, dar s-ar putea să fim nevoiţi s-o facem în ultimă instanţă.

Indianul clătină cu putere din cap.

— Nici vorbă. Dacă-l împuşcăm pe Misquamacus, manitou-ul său ne va urmări toată viaţa căutând să se răzbune pe noi. Singurul mijloc de a-l învinge pentru totdeauna este prin magie. În acest fel nu se va mai întoarce niciodată. De altfel, în orice gen de vrăjitorie, o armă este mult mai periculoasă pentru persoana care o foloseşte decât pentru cea asupra căreia se trage. Haide odată, nu mai avem prea mult timp la dispoziţie.

Mă conduse înapoi spre uşa rezervei lui Karen. Stratul de sânge de pe ferestruică era în prezent mai subţire, dar nu puteam distinge înăuntru decât lumina palidă a lămpii de lângă pat, stacojie din cauza sângelui închegat.

— Gitche Manitou, protejează-ne! Gitche Manitou, protejează-ne! murmură Singing Rock şi apăsă pe clanţă.

În spatele uşii se afla ceva – un fel de grămadă udă şi lipicioasă – şi Singing Rock trebui să-şi adune toate forţele pentru a o da la o parte. În aer plutea un miros greţos de materii fecale şi alimente vomate, iar picioarele îmi alunecară pe podea în momentul când am păşit înăuntru. De-abia am aruncat o privire la ceea ce mai rămăsese din Michael – un morman de carne de un roşu aprins şi spumos în jurul căruia se încolăceau vene, intestine şi bucăţi din trahee – şi am simţit cum îmi vine să dau afară totul din stomac.

Totul era împroşcat cu sânge – pereţii, podeaua şi cearşafurile de pe pat. În mijlocul acestui spectacol de sânge închegat se afla Karen Tandy – zvârcolindu-se ca o uriaşă insectă albă ce încearcă să-şi croiască drum pentru a ieşi din crisalidă.

— Nu mai durează mult, şopti Singing Rock. Karen trebuie să se fi zbătut şi Michael s-a apropiat pentru a o ajuta. De aceea l-a omorât Misquamacus.

Încercând să mă abţin de a-mi împrăştia peste tot conţinutul

propriului stomac, am urmărit cu o fascinaţie amestecată cu groază modul cum umflătura enormă de pe spatele lui Karen începe să se răsucească şi să se dilate. Devenise atât de mare, încât corpul fetei părea un fel de stafie de carnaval din hârtie, iar braţele şi picioarele ei subţiri se ridicau şi coborau în ritmul în care se mişca bestia înfiorătoare ce era pe punctul de a se naşte din spatele ei.

— Gitche Manitou, dă-mi putere! Adu-mi în ajutor spiritele întunericului şi ale puterii. Gitche Manitou, ascultă-mi rugămintea! Singing Rock începu să execute complicate desene prin aer cu magicele sale oase lungi, aruncând în acelaşi timp tot felul de pulberi. Mirosul de ierburi şi flori uscate se amestecă cu duhoarea persistentă a rămăşiţelor lui Michael şi a sângelui.

Brusc am simţit o înţepătură metalică în cap, însoţită de aceeaşi senzaţie încercată când inhalam protoxid de azot la dentist. Întreaga scenă îmi părea extrem de ireală şi mă simţeam detaşat şi ciudat, ca şi cum aş fi privit, cu ochii mei, dinspre întunericul unui alt loc. Singing Rock mă apucă de braţ, moment în care senzaţia începu să se estompeze.

— Face deja vrăji, şopti amicul meu. Ştie că suntem aici şi mai ştie că vom încerca să-l înfruntăm. Va crea în mintea dumitale multe lucruri ciudate. Va încerca să-ţi dea senzaţia că nu exişti în realitate, exact aşa cum a procedat acum câteva secunde. Va încerca să te facă să-ţi fie frică, să te sinucizi, să te simţi extrem de singur. Are puterea pentru aşa ceva. Dar toate acestea nu sunt decât trucuri. Ceea ce trebuie să avem cu adevărat în vedere sunt manitou-rile pe care le va invoca, pentru că ele sunt cu adevărat aproape imposibil de oprit.

Corpul lui Karen Tandy era aruncat când într-o parte, când în cealaltă a patului. M-am gândit că trebuie să fie deja moartă sau foarte aproape să-şi dea duhul. Gura i se deschidea din când în când, moment în care scotea un scurt gâfâit, fără îndoială din cauza faptului că vraciul ce i se zvârcolea pe spate, o apăsa pe plămâni.

Singing Rock mă apucă de braţ.

— Priveşte, zise el cu o voce moale.

Pielea albă de la partea superioară a umflăturii era apăsată din interior, mişcată parcă de un deget. Acesta acţiona tot mai puternic şi insistent, încercând să-şi croiască drum cu ghearele prin ea. Eram incapabil de a face vreo mişcare. Nu-mi mai simţeam picioarele şi aveam impresia că o să mă prăbuşesc pe podea în orice moment. Urmăream – aproape fără să văd – modul în care degetul se răsucea şi se mişca încoace şi încolo, într-o încercare disperată de a ieşi la lumină.

O unghie lungă străpunse pielea şi un lichid apos şi gălbui, cu firişoare de sânge în el, ţâşni prin gaură. Ne izbi un miros puturos şi persistent, asemănător cu cel al peştelui împuţit. Punga de pe spatele lui Karen Tandy se dezumfla şi se golea pe măsură ce lichidul amniotic se scurgea pe cearşafuri.

— Telefonează-i doctorului Hughes – să vină încoace cât de repede poate, zise Singing Rock.

M-am îndreptat spre aparatul plasat pe un perete, am şters cu batista sângele de pe el şi am format numărul de interior al centralei. Când aceasta mi-a răspuns, vocea fetei era atât de detaşată şi inexpresivă încât părea să vină de pe altă lume.

— Erskine la telefon. Contactaţi-l pe doctorul Hughes. Spuneţi-i să vină în rezerva domnişoarei Tandy – cât mai repede posibil. Anunţaţi-l că a început şi că e o urgenţă.

— Da, domnule.

— Telefonaţi-i imediat! Mulţumesc.

— Cu plăcere.

M-am întors să privesc din nou înfruntarea oribilă de pe pat. O mână negricioasă ieşise deja prin despicătura practicată în piele, lărgind gaura din ce în ce mai mult, cu un sunet de plastic sfâşiat.

— Nu poţi să faci ceva acum? am şuierat eu adresându-mă lui Singing Rock. Nu poţi să arunci o vrajă asupra lui înainte să iasă complet de acolo?

— Nu, răspunse acesta. Era foarte calm, dar din tensiunea ce i se citea pe faţă mi-am dat seama că era şi foarte înfricoşat. Îşi ţinea pregătite oasele şi pulberile, însă mâinile îi tremurau.

Pe spatele lui Karen apăruse deja o tăietură adâncă de vreo trei picioare{30}. Faţa ei – foarte palidă şi asemănătoare cu a unei moarte – zăcea pe pat acoperită cu sânge coagulat şi lichid vâscos. Imposibil de crezut că ar mai putea fi vreodată readusă la viaţă! Părea atât de mutilată şi de plăpândă, iar lucrul care se năştea din ea atât de puternic şi primejdios…

Din tăietură apăru o altă mână şi pielea se despică şi mai mult. Încet, încet, un cap şi nişte umeri unsuroşi se iviră din acel loc şi am simţit cum mă trece un fior pătrunzător prin tot corpul când am dat ochii cu aceeaşi faţă ce se materializase din lemnul de cireş al mesei doamnei Karmann. Era Misquamacus, străvechiul vraci – pe punctul de a renaşte într-o nouă lume!

Părul său lung şi negru era lipit de ţeasta largă cu ulei şi fluid vâscos. Ochii îi erau complet închişi, iar pielea-i arămie strălucea din cauza mucozităţilor puturoase ce atârnau pe ea. Pometii erau ieşiţi în afară,

iar nasul său puternic coroiat – astupat de bucăţi de fetus. Cheaguri de mucus atârnau de buze şi de bărbie.

Singing Rock şi cu mine am urmărit tăcuţi cum Misquamacus îndepărta bucăţile flasce din pielea lui Karen de pe torsul său gol şi unsuros. Apoi vraciul se ridică în mâini şi-şi eliberă şoldurile. Organele sale genitale erau umflate şi inflamate, ca ale unui băiat la naştere, dar avea păr pubian, negru, lipit de pântecele plin de cicatrice.

Misquamacus îşi săltă cu un oarecare efort un picior, producând un sunet greţos de aspiraţie, ca şi cum ar fi tras o cizmă de cauciuc dintr-un noroi gros. Apoi urmă celălalt…

Moment în care ne-am dat seama ce malformaţii îi produseseră expunerea la raze X. În loc de două picioare musculoase, membrele sale inferioare se terminau exact sub genunchi în două bonturi împodobite cu degete pipernicite şi fleşcăite. Tehnologia modernă îl schilodise pe vraci în uterul din care se născuse!

Cu ochii încă bine închişi, Misquamacus se înălţa încet din corpul sfâşiat al lui Karen Tandy. Se apucă de bara patului pentru a-şi susţine propria greutate şi rămase acolo cu picioruşele sale sfrijite, umplându-şi cu aer plămânii plini de lichid şi scuipând din gură flegma groasă.

Tot ce doream în acel moment era să am o armă în mână pentru a spulbera în fărâme, pentru totdeauna, această monstruozitate. Asistasem însă la destule exemplificări ale puterilor sale oculte pentru a şti că n-aş fi avut absolut nimic de câştigat. Misquamacus era capabil de a mă hăitui tot restul vieţii, iar când voi fi murit, manitou-ul său avea să se răzbune pe mine în cel mai oribil mod posibil.

— Am nevoie de ajutorul tău, îmi spuse încet Singing Rock. De fiecare dată când rostesc o nouă incantaţie sau vrajă, trebuie să te concentrezi adânc, gândindu-te doar la succesul ei. Cu puterile noastre concentrate, s-ar putea să-l oprim în extremis.

Ca şi cum ne-ar fi ascultat conversaţia, schilodul Misquamacus deschise încet un ochi galben, apoi pe celălalt şi ne fixă cu o privire în care se amestecau curiozitatea, dispreţul şi ura.

Se uită apoi la podea şi zări cercul magic trasat în jurul patului, acel cerc format din prafuri roşii şi albe şi din oase.

— Gitche Manitou, rosti cu voce tare Singing Rock. Ascultă-mă acum şi trimite-ţi forţele pentru a mă ajuta.

Începu să-şi târşâie picioarele şi să danseze făcând tot felul de semne cabalistice prin aer cu câteva oase. Am încercat să-l ajut aşa cum mă rugase, concentrându-mă asupra vrăjii. Dar era greu să-mi desprind privirea de pe creatura rece şi pasivă de pe pat, ce ne fixa cu o cumplită sete de răzbunare în ochi.

— Gitche Manitou, cânta monoton Singing Rock, trimite-ţi mesagerii cu chei şi lacăte. Trimite-ţi temnicerii şi paznicii. Opreşte-l pe acest spirit, întemniţează-l pe Misquamacus. Ferecă-l cu bare şi lanţuri. Blochează-i mintea şi împiedică-i vrăjitoriile.

Urmă o lungă incantaţie pe care nu prea am putut s-o urmăresc, dar am rămas totuşi nemişcat, rugându-mă ca magia lui să dea roade, iar vraciul de pe pat să fie înlănţuit de forţe spirituale.

Dar o altă senzaţie ciudată începu să-mi pătrundă în minte – era ideea că ceea ce făceam noi era inutil şi fără putere, că lucrul cel mai bun pe care l-am fi putut întreprinde era să-l lăsăm în pace pe Misquamacus, să-l lăsăm să facă orice ar fi dorit. El era mult mai puternic decât noi – şi mult mai înţelept. Mi se părea că era fără rost să continuăm să ne împotrivim lui, pentru că nu avea decât să invoce unul din demonii săi indieni şi noi ne-am fi găsit un sfârşit oribil.

— Harry, gâfâi Singing Rock. Nu-l lăsa să-ţi pătrundă în minte. Ajută-mă – am nevoie de sprijinul tău!

Am făcut un efort pentru a-mi aduna gândurile şi a risipi acea şovăială ce-şi croia drum în creierul meu. M-am întors spre Singing Rock şi am văzut transpiraţia curgându-i pe obraz, cutele adâncindu-i-se din ce în ce pe faţă din cauza oboselii şi încordării nervoase.

— Ajută-mă, Harry, ajută-mă!

M-am holbat la creatura neagră şi hidoasă de pe pat şi mi-am concentrat orişice fărâmă de voinţă pe care o mai aveam pentru a-l paraliza. El îmi întoarse privirea, fixându-mă cu ochii săi galbeni şi sticloşi ca şi cum mă sfida să-l înfrunt. Am încercat să-mi înving groaza şi să-l ţintuiesc locului cu un suprem efort mental. Eşti neputincios, mi-am zis eu în sinea mea, nu poţi să te mişti, nu-ţi poţi duce la bun sfârşit vrăjile.

Şi totuşi, inci după inci, Misquamacus începu să se deplaseze pe pat. Îşi ţinea tot timpul privirea îndreptată asupra noastră. Singing Rock îşi împrăştia în continuare prafurile şi-şi agita oasele lovindu-le unele de altele, dar Misquamacus părea imun la tot ceea ce făceam noi. Vraciul se lăsă să cadă greoi pe podea, unde se ghemui în interiorul cercului magic, trăgându-şi picioruşele diforme sub el. Faţa îi era o mască calmă a urii.

Cu mişcări penibile, folosindu-se de mâini ca o maimuţă, Misquamacus se apropia de marginea cercului. Dacă acesta nu-l poate opri, am gândit eu, atunci voi decola prin uşa rezervei ajungând la jumătatea distanţei dintre New York şi Canada înainte ca cineva să termine de rostit cuvintele „un laş cu mult sânge rece”.

Vocea lui Singing Rock devenea tot mai ascuţită.

— Gitche Manitou, ţine-l pe Misquamacus cât mai departe de mine. Ţine-l în cercul magic! Închide-l şi pune-l în lanţuri!

Misquamacus se opri şi fixă cercul cu o privire distrugătoare. Pentru o clipă am crezut că era pe punctul de a-l traversa, aruncându-se asupra noastră. Dar nu – aşezându-se cât putu mai bine pe podea, îşi închise ochii. Singing Rock şi cu mine am rămas tăcuţi un moment, apoi amicul meu spuse:

— L-am oprit.

— Adică… nu poate ieşi din cerc?

— Ei, nu – bineînţeles că poate. Dar nu chiar acum. Nu are destulă putere. Se odihneşte pentru a-şi recăpăta forţele.

— De cât timp are nevoie? Şi cât timp ne rămâne nouă ca să acţionăm?

Singing Rock aruncă o privire precaută spre corpul gol şi cocoşat al lui Misquamacus.

— Imposibil de precizat. Poate câteva minute, poate câteva ore. Oricum, bănuiesc că am invocat destule forţe spirituale pentru a ne permite treizeci sau patruzeci de minute de linişte.

— Şi acum ce facem?

— Aşteptăm. De îndată ce va ajunge aici doctorul Hughes, cred că va trebui să evacuăm acest etaj al spitalului. Misquamacus se va trezi nu peste mult timp şi atunci va fi atât de furios şi răzbunător, încât este aproape imposibil să-i ţinem piept; nu vreau să-i cadă victimă oameni nevinovaţi.

M-am uitat la ceas.

— Jack trebuie să sosească dintr-un moment într-altul. Ia zi, chiar crezi că nu trebuie să facem rost de nişte arme?

Singing Rock îşi şterse cu mâna transpiraţia de pe faţă.

— Eşti un american alb tipic. Ai fost crescut la umbra serialelor western şi poliţiste şi crezi că un pistol e cheia oricărei probleme. Vrei s-o salvezi pe Karen ori nu?

— Şi tu crezi cu adevărat că mai poate fi salvată? Vreau să spun… uită-te şi tu la ea.

Corpul nemişcat şi lipsit de orice viaţă a lui Karen Tandy zăcea într-o poziţie nefirească pe pat. Aproape că n-o mai recunoşteam pe fata care mă vizitase cu patru zile în urmă, povestindu-mi despre visele ei pline de corăbii şi ţărmuri scăldate de lumina lunii.

Singing Rock rosti cu o voce moale:

— După toate legile magiei indiene, ea mai poate fi încă salvată. Dacă există măcar o singură şansă, trebuie să încercăm.

— Dumneata eşti vrăjitorul!

În acel moment, doctorul Hughes şi Wolf, celălalt infirmier, se apropiară tropăind grăbiţi pe coridor. Aruncară o privire la camera scăldată în sânge şi la forma nemişcată a lui Misquamacus şi, îngroziţi, făcură un pas înapoi.

— Dumnezeule! exclamă Jack Hughes cu o voce tremurată. Ce dracu' s-a întâmplat aici?

L-am tras afară din cameră pe coridor.

— L-a ucis pe Michael, am răspuns eu. Stăteam pe scaunul de acolo când s-a petrecut totul. Prea rapid pentru a putea interveni. Apoi şi-a croit singur drum din corpul lui Karen. Singing Rock crede că-l mai putem ţine pe loc o bucată de vreme cu ajutorul cercului său magic, dar oricum ar fi, avem puţin timp la dispoziţie.

Doctorul Hughes îşi muşcă buzele.

— Sunt de părere să anunţăm poliţia. Nu mă interesează din ce secol vine creatura asta, dar ea a omorât destui oameni.

Singing Rock interveni energic.

— Dacă chemăm poliţiştii, îi va ucide şi pe ei. Doctore Hughes, gloanţele nu vor rezolva nimic în acest caz. Am hotărât să acţionăm într-un anume mod şi aşa vom face. Acum doar magia ne mai poate ajuta.

— Magie, rosti cu amărăciune în glas Jack. Uite unde am ajuns – să folosesc magia!

— Singing Rock e de părere că ar trebui să evacuăm tot etajul, am reluat eu. De îndată ce Misquamacus se va trezi, va face orice îi stă în putinţă pentru a se răzbuna pe noi.

— Nu e nevoie, replică doctorul. La acest etaj se află doar săli de operaţie şi de tratament intensiv. Am adus-o pe Karen aici doar pentru a fi mai uşor de operat în caz de urgenţă. Nu mai există nici un alt pacient. Tot ce trebuie să facem e să anunţăm personalul că accesul le este interzis cu desăvârşire.

Am adus mai multe scaune pe coridor şi ne-am aşezat, având tot timpul sub ochi corpul nemişcat al vrăjitorului. Wolf dădu o fugă până în biroul şefului său şi se întoarse cu câteva sticle de bourbon din care ne-am servit fiecare copios. Era de-abia trei şi patruzeci şi cinci de minute şi ne aştepta o noapte lungă.

— Acum că a renăscut, întrebă doctorul Hughes, cum îi vom veni de hac? Cum îl vom obliga să renunţe la… ah!… manitou-ul lui Karen? Din ezitarea sa mi-am dat seama că se jena să folosească denumirea indiană pentru „spirit".

— Aşa cum văd eu situaţia, zise Singing Rock, trebuie să-l convingem într-un fel sau altul că se află într-o situaţie fără ieşire –

ceea ce de fapt e adevărat. Deşi foarte puternic, el este totuşi un anacronism. Magia şi vrăjitoria pot fi periculoase, dar într-o lume în care oamenii nu cred în aşa ceva, ele au utilizări limitate. Chiar dacă Misquamacus ne ucide pe toţi – chiar dacă-i omoară pe toţi cei aflaţi în acest spital – ce va face el în această lume? Schilodit fizic, e complet neexperimentat în ceea ce priveşte cultura şi ştiinţa contemporană, aşa încât cum-necum va fi învins. Chiar dacă acest lucru nu se va întâmpla imediat, mai devreme sau mai târziu cineva îi va trage un glonţ în cap.

— Şi cum ai de gând să-l convingi de aşa ceva? l-am întrebat eu.

— Bănuiesc că singura modalitate e de a i-o spune pe şleau, replică Singing Rock. Unul din voi va trebui să-şi pună mintea la dispoziţia sa, prezentându-i o imagine mentală a ceea ce înseamnă cu adevărat lumea modernă.

— Dar nu o va considera o capcană magică? O cacialma? nu se putu abţine doctorul Hughes.

— Posibil. Dar nu văd ce am putea face altceva.

— Ei, stai aşa, se repezi Jack, întorcându-se spre mine. Mi-a venit o idee. Harry, îţi aminteşti când mi-ai povestit despre visul lui Karen – acela despre corabie, ţărm şi toate celelalte?

— Bineînţeles că da.

— Păi ceea ce m-a frapat a fost faptul că acest vis degaja din el atâta frică. Misquamacus era înfricoşat de ceva. Şi evident că acel ceva era destul de terifiant ca să-l determine să apeleze la porcăria aceea de truc cu înghiţirea uleiului încins pentru a se reîncarna cine ştie când în viitor. De ce crezi că îi era frică?

— Bună întrebare! Ce părere ai, Singing Rock?

— Nu ştiu, răspunse Sioux-ul. S-ar fi putut pur şi simplu să-i fie frică de moartea venită din mâinile olandezilor. Chiar dacă manitou-ul unui vraci continuă să trăiască în Iad după moarte, acest lucru nu înseamnă că ei nu sunt preocupaţi de moarte. Şi sunt câteva metode de a-i ucide pe vraci astfel ca manitou-urile să nu li se mai poată întoarce niciodată pe pământ. Poate că olandezii le cunoşteau şi l-au ameninţat cu aşa ceva.

— Dar n-are nici un sens, replică doctorul Hughes. Am văzut cu toţii cum se poate apăra Misquamacus. Nici un olandez nu s-ar fi putut apropia atât de mult de el pentru a-i face vreun rău. Şi totuşi el era înfricoşat. De ce? Ce puteau avea olandezii în secolul al şaptesprezecelea care să înspăimânte un vraci de talia lui Misquamacus?

— Ce-aţi spune de puşti? interveni Wolf. Cu siguranţă că indienii nu aveau aşa ceva.

— Nu se potriveşte, răspunse Singing Rick. Misquamacus e destul de puternic pentru a se împotrivi unei arme de foc. Aţi văzut ce le-a făcut prietenilor lui Harry folosindu-se de „trăsnetul-care-vede". Era de ajuns doar să îndrepţi o puşcă spre el, şi ar fi făcut-o să-ţi explodeze în mână.

— Olandezii erau creştini, am sugerat eu. Crezi că există ceva în religia creştină în stare să exorcizeze demonii şi manitou-urile invocate de Misquamacus?

— Nici o şansă. Nimic nu ar fi putut egala puterea străvechilor spirite indiene.

Doctorul Hughes avea o expresie preocupată, de parcă ar fi încercat să-şi amintească un lucru de care auzise cu ani şi ani în urmă. Brusc pocni din degete.

— Acum ştiu. Coloniştii olandezi aveau ceva foarte important, iar băştinaşii indieni nu – ceva care le ameninţa întreaga existenţă, ceva ce nu mai întâlniseră până atunci şi deci nu i se puteau împotrivi.

— Ce anume?

— Bolile, răspunse Jack Hughes. Olandezii au adus cu ei tot felul de viruşi necunoscuţi pe continentul nord-american. În special cei de gripă. Triburi întregi au fost şterse de pe faţa pământului din cauza bolilor europene, deoarece ei neavând anticorpii necesari, nu rezistau nici la cea mai simplă răceală sau guturai. Iar vracii nu-i puteau ajuta, necunoscând nici o vrajă capabilă să funcţioneze împotriva unor lucruri necunoscute. Ceva invizibil, mortal şi cu acţiune rapidă. După părerea mea, de aşa ceva se temea atât de mult Misquamacus. Olandezii îi exterminau tribul cu un virus pe care nu-l putea vedea sau înţelege.

Singing Rock părea extrem de surescitat.

— Ai nimerit-o, doctore. Ai dat lovitura!

— Ar mai fi un lucru, am intervenit eu. Nu s-ar putea întâmpla ca Misquamacus să fie imun astăzi la gripă? Dacă a renăscut în acelaşi mod în care se naşte un copil normal, ar fi trebuit să capete anticorpi din sângele lui Karen.

— Nu, nu cred, replică doctorul Hughes. Sistemul său nervos era împletit cu cel al domnişoarei Tandy, dar vasele lor de sânge nu erau legate aşa cum sunt cele ale unei mame cu ale fetusului. Energia căpătată de la ea era doar de natură electrică, provenind din celulele creierului şi ale sistemului spinal. Aşadar nu se poate pune problema unui amestec real, în sensul fizic al cuvântului.

— Asta înseamnă, spuse Singing Rock, că am putea să-i administrăm vraciului nostru un virus al gripei. Sau să-l ameninţăm că o vom face.

— Bineînţeles, fu de acord doctorul Hughes. Toată treaba nu durează decât o clipă. Îndreptându-se spre telefonul din perete, ridică receptorul. Fă-mi te rog legătura cu doctorul Winsome, se adresă el centralistei.

Singing Rock privea în tăcere forma nemişcată a lui Misquamacus, chircită şi sinistră pe podeaua mânjită de sânge a rezervei lui Karen Tandy. Într-un anume fel, gândul de a-i inocula acestei creaturi un virus de gripă nu i se părea o soluţie prea fericită. Dar în afară de vrăjile sale nu prea mai aveam pe ce să ne bazăm.

— Doctore Winsome? Jack Hughes. Îmi pare rău că a trebuit să te trezesc, dar am o problemă urgentă de rezolvat şi am absolută nevoie de câteva mostre de viruşi.

Urmă o pauză, timp în care doctorul Hughes ascultă ceea ce mormăia vocea de la celălalt capăt al firului.

— Da, ştiu că este patru dimineaţa, doctore Winsome, dar nu te-aş fi deranjat dacă nu aş fi fost într-o situaţie disperată. Ai dreptate. Am nevoie de nişte viruşi de gripă. Ei bine, cât de repede poţi ajunge aici?

Mai ascultă câteva clipe, apoi agăţă receptorul în furcă.

— Doctorul Winsome vine imediat. Are destui viruşi în laboratorul lui pentru a îmbolnăvi toată populaţia din Cleveland.

— Poate că ar trebui să încerce şi asta cândva, remarcă Singing Rock cu un umor neaşteptat.

Era deja patru şi cinci minute şi Misquamacus nu se mişcă de loc. Deşi aproape extenuaţi, stăteam toţi patru în coridor, nepierzând din ochi corpul său întunecat, asemănător cu al unui troll[31]; mirosul ce emana din rămăşiţele pământeşti ale lui Michael devenise de nesuportat.

— Cum e vremea afară? l-am întrebat eu pe Jack.

— Rece. Ninge din nou. Sper că doctorul Winsome nu va întâmpina dificultăţi cu circulaţia.

Se mai scurse o jumătate de oră. Curând aveau să se ivească zorile. Stăteam înghesuiţi unii în alţii, frecându-ne ochii şi fumând ţigară de la ţigară pentru a rămâne treji. Numai tensiunea nervoasă mă împiedica să nu moţăi. Nu dormisem de duminică noaptea – şi atunci doar patru sau cinci ore.

La cinci fără un sfert am auzit un fâsâit în camera lui Karen. Ne-am ridicat repede privirile. Deşi îşi mai ţinea încă ochii închişi, Misquamacus părea să se mişte. Singing Rock se ridică în picioare pregătindu-şi prafurile şi amuletele din oase.

— Am impresia că se trezeşte, zise el. Vocea îi era nesigură. De data aceasta ştia că străvechiul făcător de minuni îşi recăpătase aproape

toate puterile supranaturale.

Amicul meu păşi precaut în rezervă; noi l-am urmat, stând în spatele său pentru a-l sprijini la nevoie.

Încet, Misquamacus îşi întinse braţele sale musculoase, pictate cu semne şi modele magice. Fără a-şi deschide ochii, îşi înălţă capul şi-şi îndreptă faţa spre noi.

— E treaz? întrebă în şoaptă Jack Hughes.

— Nu ştiu, răspunse Singing Rock. Dar va fi în curând.

Brusc, un sunet asemănător cu răsuflarea unei fiinţe vii se auzi dinspre pat. Buzele albastre-vineţii ale lui Karen păreau să se mişte, lăsând aerul să treacă prin ele cu un şuierat sinistru.

— Domnişoara Tandy e încă în viaţă! exclamă Wolf.

— Nu, zise Singing Rock. E Misquamacus. Bănuiesc că are de gând să ne vorbească prin ea, aşa cum a mai procedat o dată. O foloseşte ca un microfon pentru a ni se adresa în limba noastră.

— Dar aşa ceva este imposibil, protestă Jack Hughes. Nu este nici măcar în apropierea ei!

— S-ar putea să fie imposibil din punct de vedere ştiinţific, replică moale Singing Rock. Dar aici n-avem de-a face cu ştiinţă, ci cu magie indiană.

Stăteam „smirnă" în timp ce sunetul care ieşea din gâtlejul lui Karen se amplifica din ce în ce. Apoi ea începu să ne vorbească în şoaptă, cu o voce cavernoasă şi sleită de puteri, o voce care-mi îngheţă tot sângele din vine.

— Aţi… încercat… să… mă… înfruntaţi… hiissss, şuieră vocea. M-aţi… rănit… şi… mă… doare… cumplit… Intenţionez… să… vă… pedepsesc… pentru… ce… mi-aţi… făcut… sssssss.

Plămânii ei fără de viaţă îşi pierdură forţele, iar buzele încetară să-i mai tremure. Ne-am întors să-l privim pe Misquamacus în carne şi oase. Ochii săi galbeni se deschiseră pe neaşteptate, fixându-ne cu o strălucire de rău augur. Pe chip i se aşternu acelaşi zâmbet pe care-l arborase în momentul materializării sale din masa de lemn de cireş.

Singing Rock îşi începu incantaţiile, lovind amuletele din os unele de altele într-un anume ritm. Dar ne-am dat seama că vrăjile lui erau nimic în comparaţie cu cele ale lui Misquamacus de vreme ce lămpile cu neon din rezervă începură să pâlpâie şi să se stingă unele după altele; peste câteva secunde ne aflam în cel mai adânc întuneric.

Mi-am întins mâinile încercând să ating braţul unuia din prietenii mei, dar n-am întâlnit decât vidul. Am îngheţat la gândul că aş fi putut pune mâna pe faţa încă plină de mucozităţi a lui Misquamacus.

— Nu vă mişcaţi, şuieră Singing Rock cu o voce înfricoşată. Nimeni

să nu se mişte.

Dar cineva sau ceva se mişca în cameră, târşâindu-şi picioarele spre noi, încet şi implacabil.

Capitolul 7
Dincolo de crepuscul

Wolf aprinse bricheta şi dând la maxim flacăra galbenă, lumină camera într-un carusel de umbre hidoase.

Misquamacus, cu un rânjet animalic pe faţa-i lucitoare, stătea încă chircit în interiorul cercului magic, dar chiar în faţa lui, pe podea, pulberile roşii şi albe presărate de Singing Rock se învolburau şi-şi schimbau poziţia ca şi cum ar fi fost pilitură de fier atrasă de un magnet.

— Rupe cercul! urlă Jack Hughes. Singing Rock – pentru numele lui Dumnezeu, fă ceva!

Singing Rock făcu un pas înainte, oprindu-se chiar în faţa lui Misquamacus, doar la câteva picioare depărtare de vraciul schilod – de care-l despărţea numai dunga pe cale de dispariţie a cercului magic.

Sioux-ul aruncă încă un pumn de pulbere asupra adversarului său şi făcu câteva pase prin aer cu oasele ţinute în mână, însă Misquamacus se mulţumi să schiţeze doar câteva gesturi de parcă ar fi alungat nişte musculiţe care-l deranjau. Din locul unde zăcea pe pat Karen Tandy se auzi un râs încet şi oribil, terminat într-un sâsâit ca cel al unei foale.

Ultimele urme ale cercului magic dispărură ca prin minune – între noi şi Misquamacus cel zămislit din Iad nu se mai afla acum nimic. Nu ştiam dacă să rămân locului sau s-o iau la goană, dar îmi dădeam seama că Singing Rock avea cumplită nevoie de ajutorul nostru, al tuturor, pentru a-şi duce la bun sfârşit vrăjile, aşa încât am rămas nemişcat, terorizat de frică.

Gol, Misquamacus se ridică cât de mult fu în stare pe pipernicitele sale picioare şi-şi întinse larg braţele. De pe propriile sale buze – cu o voce guturală şi stridentă – izbucni o lungă incantaţie indiană, încâlcită şi reiterată, însoţită apoi de un gest brusc al mâinii sale osoase arătând un anume loc din cameră.

I-am urmărit cu privirea degetul. Era îndreptat spre cadavrul plin de sânge al lui Michael, infirmierul ucis cu puţin timp înainte.

Singing Rock făcu rapid un pas înapoi.

— Ieşiţi afară de aici – acum! urlă el şi ne împinse spre uşă.

Chiar în momentul când ieşeam pe coridor, am văzut ceva care literalmente mi-a făcut să-mi clănţăne toţi dinţii din gură. Rămăşiţele însângerate ale lui Michael se mişcau: arterele dezgolite palpitau, nervii dezgoliţi pulsau, iar în plămânii săi întorşi pe dos ca două baloane de pe care picura apa, aerul începu din nou să pătrundă.

La lumina gălbuie şi slabă a brichetei lui Wolf, am văzut cum bucăţile măcelărite şi pline de sânge închegat ce odinioară constituiseră corpul lui Michael se ridicau tot mai sus. De undeva din interiorul ţesuturilor sfârtecate ale feţei inversate, doi ochi apoşi ne ţintuiră cu privirea – doi ochi de calmar, exemple vii ale unui teribil coşmar submarin.

Apoi, pas cu pas, lăsând după el o urmă zemoasă şi un fel de membrană vâscoasă, cadavrul lui Michael începu să se deplaseze în direcţia noastră, mânjind cu sânge tot ce întâlnea în cale.

— O, Hristoase Dumnezeule, exclamă Jack Hughes cu o voce disperată şi plină de groază.

Dar Singing Rock nu stătea cu mâinile în sân. Scoţând din buzunar sticla sa învelită în piele, o destupă şi-şi turnă o parte a conţinutului în palmă. Cu gesturi largi, semicirculare, aruncă lichidul magic în aer, peste şi dincolo de rămăşiţele leşului lui Michael.

— Gitche Manitou, ia viaţa acestei creaturi, murmură el. Gitche Manitou, răsplăteşte-l pe acest servitor al tău cu moarte.

Cadavrul lui Michael se curbă din mijloc şi căzu în genunchi, muşchii dezgoliţi scurgându-se în jos pe oasele expuse în prezent privirii noastre. În cele din urmă se prăbuşi – o grămadă informă lângă uşă.

În interiorul camerei, Misquamacus se pusese din nou pe lucru. Nu-l mai puteam vedea pentru că flacăra brichetei lui Wolf se stingea treptat, dar îl puteam auzi cântând şi vorbind, aruncând în toate părţile oasele şi şuviţele de păr din care Singing Rock îşi alcătuise cercul magic.

— Wolf, spuse Singing Rock, du-te şi fă rost de câteva lanterne. Trebuie să fim în stare să vedem ce facem. Misquamacus poate vedea pe întuneric şi este mai uşor pentru el să-şi invoce demonii în aceste condiţii. Te rog – grăbeşte-te cât poţi de mult!

Wolf îmi dădu bricheta fierbinte ce mai pâlpâia încă şi o luă la fugă de-a lungul coridorului spre lifturi. Aproape că ajunsese la colţul culoarului când izbucni o dâră de foc alb-albastru, împrăştiind scântei pe podea şi lăsându-mi o imagine portocalie pe retină.

— Wolf, strigă Singing Rock. Eşti teafăr?

— Da, domnule! urlă infirmierul. Mă întorc imediat!

— Ce dracu' a fost asta? întrebă Jack Hughes.

— Trăsnetul-care-vede, răspunse Sioux-ul. Harry, aşa au fost ucişi prietenii tăi. M-am gândit eu că Misquamacus va folosi acelaşi procedeu de îndată ce Wolf se va îndepărta de mine, aşa încât l-am deviat.

— Şi totuşi aproape că l-a nimerit, nu se putu abţine Jack.

— De vreme ce a scăpat, nu mai contează, am filozofat eu. Flacăra

brichetei se micşorase între timp atât de mult încât mi-am încordat ochii pentru a vedea ce se petrece în rezerva lui Karen Tandy. Era însă imposibil de distins ceva – se auzeau doar bufnituri şi sunete înfundate.

Întunericul ne învălui din nou. Ne-am pus fiecare mâna pe umărul vecinului ca să nu ne despărţim şi ca să concentrăm şi mai mult vraja folosită de Singing Rock. Linţoliul negru care ne acoperise ochii şi ne împiedica să ne dăm seama ce se întâmpla în jurul nostru, ne făcu să ne ciulim urechile pentru a prinde şi cel mai uşor sunet din cameră.

După câteva momente, l-am auzit pe Misquamacus cântând monoton.

— Ce face? şopti doctorul Hughes.

— Ceva de care îmi era tare frică, răspunse Singing Rock. Invocă un demon indian.

— Un demon? se miră Jack.

— Nu un demon în sensul european al cuvântului. Dar un echivalent indian. Unul din cei străvechi.

— Ştii care-i acela? am întrebat eu.

Singing Rock ascultă cât putu mai atent incantaţia guturală.

— Nu ştiu. Foloseşte un nume din limbajul tribului său. Deşi demonii sunt aceiaşi pe tot continentul nord-american, fiecare trib are un nume propriu pentru ei. Acesta se numeşte Kahala sau K'malah – nu sunt prea sigur.

— Cum poţi să lupţi cu el dacă nici nu ştii măcar despre cine este vorba?

Îmi imaginam în gând faţa lugubră şi trasă de oboseală a prietenului meu.

— Nu pot. Va trebui să aştept până va apare pentru a-mi da seama.

Ţinându-ne unul de altul, aşteptam ca străvechiul demon să-şi facă simţită prezenţa. Prin întuneric distingeam o serie de luminiţe de un verde pal provenind din rezerva lui Karen, alături de nişte spirale uşoare de fum.

— A luat foc camera? întrebă doctorul Hughes.

— Nu, răspunse Singing Rock. Manitou-ul se formează din fum. E ca o ectoplasmă din spiritismul european.

Lumina verde slăbi şi mai multe zgomote se făcură auzite. Era un sunet asemănător cu cel produs de nişte gheare solzoase zgâriind podeaua. Apoi Misquamacus începu să vorbească. Dură cel puţin câteva minute, după care, spre marea mea groază, cineva îi răspunse. Cineva vorbea cu o voce nepământeană şi scârţâitoare – una guturală şi plină de cruzime.

— Îi cere demonului să ne distrugă, ne lămuri Sioux-ul. Şi acum,

orice aţi face, ţineţi-vă bine unii de alţii şi nu încercaţi să fugiţi. Altfel veţi ieşi de sub protecţia mea şi demonul vă va ucide.

Brusc îmi trecură prin minte două versuri din *The Rime of the Ancient Mariner*{32} referitoare la acel bărbat care, privind o dată înapoi, nu şi-a mai întors apoi niciodată capul ştiind că „un duşman înfricoşător/venea tiptil din spate". Zgomotul de gheare pe podeaua camerei lui Karen începu să se apropie. Prin obscuritate am început să disting o umbră înaltă şi întunecată stând în uşă chiar în faţa noastră, dar de cealaltă parte a coridorului. Era asemănătoare şi totuşi atât de diferită de a unui om. Privind pe furiş, am văzut ceva ce aducea a gheare şi un fel de crustă solzoasă.

— Ce es…., şuieră Jack Hughes.

— E demonul numit de noi Şopârla-Arborilor. E manitou-ul rău al pădurilor, al rezervaţiilor naturale şi al tuturor copacilor. Bănuiesc că Misquamacus l-a ales special, ştiind că, venind din preerie, eu am mai puţin control asupra manitou-urilor pădurii.

Fiinţa întunecată din pragul uşii începu să se deplaseze spre noi scoţând un sunet ascuţit, asemănător cu acela al unei insecte. Singing Rock aruncă imediat asupra ei o serie de prafuri şi lichide, agitându-şi în acelaşi timp şi amuletele magice. Mai erau doar două sau trei picioare între noi şi monstru când acesta rămase nemişcat.

— Ai reuşit, răsuflă uşurat Jack Hughes. L-ai oprit.

— Nu ne va ucide pentru că vraja mea este prea puternică pentru el. Dar refuză să se întoarcă de unde a venit fără un sacrificiu.

— Un sacrificiu? Şi ce dracu' ar dori?

— O mică bucăţică de carne de om – atâta tot.

— Ce? Dar cum putem noi să-i dăm aşa ceva? am exclamat eu uluit.

— Orice bucăţică e bună, răspunse Singing Rock. De exemplu, un deget sau o ureche…

— Doar nu vorbeşti serios, l-am întrerupt eu.

— Nu va pleca de aici fără aşa ceva, replică Sioux-ul. Şi eu nu-i mai pot ţine piept multă vreme. Sau îi dăm ceea ce vrea, sau vom fi cu toţii sfâşiaţi în bucăţi. Vorbesc foarte serios. Această creatură are un cioc cumplit, asemănător cu cel al unui pterodactil sau al unei caracatiţe. Te poate spinteca precum un sac cu fasole.

— Foarte bine, spuse calm Jack Hughes. Rezolv eu problema.

Singing Rock răsuflă uşurat.

— Mulţumesc, doctore. Totul se va petrece foarte repede. Întinde-ţi mâna spre el. Degetul mic. Celelalte strânge-le bine. Voi încerca să-ţi protejez cea mai mare parte a mâinii cu ajutorul unei vrăji speciale. Imediat ce te-a muşcat, retrage-ţi repede braţul, cât de repede poţi.

Altminteri s-ar putea să-l pierzi pe jumătate.

Am simţit cum doctorul Hughes tremura ca varga în timp ce-şi întindea mâna spre făptura mătăhăloasă şi întunecată a Şopârlei-Arborilor. Am auzit scrâşnetul ghearelor tăioase ca briciul pe podea, pe măsură ce monstrul se apropia tot mai mult de noi, răsuflând agitat. Un sunet oribil, de excitare maximă şi ghearele alunecară frenetic pe podea.

Un trosnet de oase frânte cum n-aş mai vrea să aud vreodată.

— Aaaahhhhh, urlă strident doctorul Hughes îndoindu-se brusc din mijloc şi prăbuşindu-se între noi. În timp ce m-am aplecat să-l ajut, am simţit cum mă împroaşcă pe mâini şi pe picioare un şuvoi vâscos de sânge.

— Aaaahh, la naiba, la naiba, aahhh, fir-ar al dracului, zbieră el. Oh, Dumnezeule mi-a mâncat jumătate din nenorocita asta de mână! Oh, Hristoase Dumnezeule!!

Am îngenuncheat lângă el şi scoţându-mi batista din buzunar, i-am legat cât am putut mai bine în întuneric ciotul din care ţâşnea sângele. Din ceea ce simţeam pe pipăite, ciocul monstrului zdrobise cel puţin două sau trei degete şi jumătate din încheietura mâinii. Durerea trebuie să fi fost fără îndoială cumplită şi Jack Hughes se zvârcolea pe podea în agonie.

Singing Rock îngenunche şi el lângă mine.

— Creatura şi-a luat tălpăşiţa. Pur şi simplu şi-a pierdut treptat forma şi a dispărut. Dar habar n-am care va fi următorul spirit invocat de Misquamacus. Acesta a fost doar un monstru minor. Există manitou-uri mult mai cumplite decât Şopârla-Arborilor.

— Singing Rock, să-l scoatem pe doctorul Hughes de aici.

— Dar nu-l putem lăsa singur pe Misquamacus. Nu ştiu ce va face dacă nu rămân lângă el.

— Hughes suferă cumplit. Dacă nu i se acordă de urgenţă îngrijiri, nu ştiu ce se va întâmpla. Mai degrabă am lăsa-o pe Karen Tandy să moară decât să-l pierdem pe doctor.

— Nu asta-i problema, replică indianul. Dacă-l lăsăm singur pe Misquamacus, va distruge tot spitalul. S-ar putea să moară sute de oameni.

— Oh, Dumnezeule, gemu Jack. Oh, Dumnezeule, mâna mea! Sfinte Dumnezeule!

— Singing Rock, m-am răstit eu, trebuie să-l scoatem de aici. Ascultă, crezi că-i poţi face faţă singur lui Misquamacus câteva minute? Ai putea să ne aperi de acel trăsnet – doar până ajungem la capătul coridorului? Îl dau în grija unui medic şi mă întorc imediat

înapoi.

— În regulă. Dar nu întârzia prea mult pentru că am nevoie de cel puţin încă o persoană lângă mine.

L-am ridicat în picioare pe doctorul Hughes şi i-am trecut mâna rănită după umărul meu. Apoi, pas cu pas, ne-am îndreptat pe coridor spre lift. Jack gemea la fiecare mişcare şi auzeam cum picura sângele pe podea. Am simţit cum îmi cresc puterile şi am zorit pasul.

Nu s-a produs nici un trăsnet şi nici o altă încercare de a ne opri. Poate că Misquamacus dorea pur şi simplu ca Singing Rock să rămână singur, ca să se răfuiască numai cu el. Dar din punctul meu de vedere, nu aveam altă alternativă – doctorul Hughes era prea grav rănit pentru a rămâne pe acel coridor, şi cu asta basta!

Am ajuns în cele din urmă la lift. Mica lumină roşie de deasupra uşii licărea în întuneric şi am apăsat butonul care comanda urcarea cabinei. După o pauză interminabilă, liftul se opri la etajul unde ne aflam, uşile se deschiseră şi noi păşirăm înăuntru.

Lumina era atât de puternică după întunericul de pe coridor încât am simţit cum mă dor ochii. L-am aşezat pe doctorul Hughes pe podea, cu mâna mutilată pe stomac şi m-am ghemuit lângă el. Peste câteva clipe am ajuns la etajul optsprezece şi l-am ajutat să iasă din lift.

În faţa biroului său ne aştepta un adevărat „comitet de primire". Printre ei, Wolf şi alţi infirmieri, fiecare cu câte o lanternă în mână. Doi aveau şi arme, ceilalţi răngi şi cuţite. Un doctor cu o faţă roşie şi un început de chelie, cu ochelari şi cu o haină albă, stătea alături. Toţi m-au înconjurat imediat şi ridicându-l uşor pe braţe pe rănit, l-au întins pe o canapea într-un colţ al biroului. Wolf ceru o trusă de prim ajutor şi nişte antibiotice, apoi îi administră o doză masivă de novocaină pentru a-i calma durerile cumplite. Doctorul cu faţa roşie se apropie de mine şi se prezentă.

— Numele meu e Winsome. Tocmai eram pe punctul de a coborî pentru a vă ajuta. Ce naiba se întâmplă acolo? Din câte a povestit Wolf, este vorba de un pacient nebun sau ceva în genul ăsta…

Mi-am şters transpiraţia abundentă de pe frunte. Aici, sub lumina calmă a dimineţii, tot ce se întâmplase în întunericul puturos al etajului al zecelea mi se părea complet ireal. Dar Singing Rock se mai afla încă acolo, singur-singurel, şi eu eram conştient că trebuie să mă întorc cu un anume ajutor.

— Încântat că aţi putut veni, doctore Winsome. Nu vă pot explica acum tot ce s-a întâmplat, dar aşa este: jos se află un pacient foarte periculos. Cu toate acestea nu trebuie să luaţi cu dumneavoastră pe toţi aceşti oameni înarmaţi…

— De ce nu? Dacă e vorba de un pericol, atunci e nevoie să ne apărăm, logic, nu?

— Credeţi-mă, doctore Winsome, am spus eu cu o voce tremurată, dacă coborâţi acolo cu puşti sau alte arme, mulţi oameni nevinovaţi vor fi răniţi. Am nevoie doar de acel virus de gripă.

Doctorul Winsome pufăi pe nas.

— Dar e ridicol! Acolo jos e un pacient care şi-a ieşit din minţi, rănind personalul, şi tot ceea ce vrei dumneata este un virus de gripă?

— Asta-i tot, am replicat eu. Vă rog, doctore Winsome. Cât mai repede posibil.

Se holbă la mine cu nişte ochi gata-gata să iasă din orbite.

— Nu-mi amintesc ca dumneata să ai vreo autoritate în acest spital, domnule. Mi se pare că cea mai bună soluţie pentru mine şi pentru toţi ceilalţi membri ai personalului este să mergem imediat acolo şi să-l facem inofensiv pe acel pacient, înainte ca el să mai muşte şi pe alţii.

— Dar nu înţelegeţi! am urlat eu extenuat. Nu…

— Aici chiar că ai dreptate, mă întrerupse doctorul Winsome. Nu înţeleg absolut nimic. Wolf, eşti gata cu lanternele acelea?

— Imediat, domnule doctor, răspunse infirmierul.

— Wolf, l-am interpelat eu. Dumneata ai văzut ce s-a întâmplat acolo. De ce nu le povesteşti?

Infirmierul ridică din umeri.

— Tot ce ştiu este că doctorul Hughes a fost rănit de acest pacient. Trebuie să mergem şi să rezolvăm problema odată pentru totdeauna.

Nu mai ştiam ce argumente să aduc. M-am întors să văd dacă mai era cineva căruia i-aş fi putut cere ajutorul, dar toţi cei prezenţi erau gata pregătiţi pentru un raid în forţă asupra etajului al zecelea. În acel moment interveni de pe canapea doctorul Hughes.

— Doctore Winsome, zise el răguşit. Doctore, nu trebuie să te duci acolo. Crede-mă, nu trebuie! Dă-i doar virusul. Ştie ce are de făcut cu el. Orice ai face, să nu cobori acolo.

Doctorul Winsome se îndreptă spre locul unde zăcea colegul său.

— Eşti sigur, doctore Hughes? Vreau să spun, toţi suntem înarmaţi şi hotărâţi să mergem…

— Doctore Winsome, nu trebuie să faceţi aşa ceva! Dar grăbeşte-te, te rog. Dă-i virusul şi lasă-l să acţioneze în felul în care crede de cuviinţă.

Winsome îşi scărpină chelia cărămizie, apoi se întoarse şi se adresă celorlalţi:

— Pacientul respectiv se află sub îngrijirea doctorului Hughes şi eu trebuie să ţin seama de părerea lui. Dar vom fi pregătiţi pentru orice

eventualitate.

Îndreptându-se spre birou, scoase dintr-o mică cutiuţă de lemn un flacon subţire de sticlă şi mi-l întinse.

— Această soluţie conţine un virus de gripă extrem de agresiv. Manevrează-l cu mare grijă, altfel ne vom trezi cu o epidemie de toată frumuseţea pe cap.

Am apucat flaconul cu toată gingăşia.

— O.K., doctore Winsome. Am înţeles. Credeţi-mă, aţi făcut exact ce trebuia.

Aproape că eram tentat să iau cu mine şi o armă, deşi ştiam că era periculos şi fără nici un rost. Ceva am luat totuşi – o lanternă. M-am îndreptat în grabă spre lift, am apăsat pe butonul pentru etajul zece şi m-am cufundat din nou în întuneric.

Când uşile s-au deschis, am scrutat cu grijă bezna înconjurătoare.

— Singing Rock? am urlat. Sunt eu, Harry! M-am întors!

Nici un răspuns. Mi-am proptit piciorul în uşa liftului pentru a-l împiedica să se închidă.

— Singing Rock? am urlat încă o dată. Singing Rock, eşti acolo?

Am aprins lanterna îndreptând fascicolul de lumină spre hăul întunecat din faţa mea, dar între locul unde mă aflam eu şi rezerva lui Karen coridorul făcea un cot, aşa încât n-am văzut nimic. M-am gândit că Singing Rock nu mă putea auzi din cauza distanţei relativ mari şi m-am decis să văd eu însumi ce se întâmplă.

Am îngenuncheat şi scoţându-mi pantofii, am blocat cu ei uşa liftului împiedicându-l să-şi ia tălpăşiţa. Ultimul lucru pe care l-aş fi dorit era să aştept sosirea lui simţind în spate paşii uneia din înspăimântătoarele bestii aflate la ordinele lui Misquamacus.

Ţinând lanterna aprinsă în faţa mea, am pornit cu grijă pe coridor spre locul înfruntării dintre cei doi vraci. Era o linişte deplină – nefirească pentru a fi totul în regulă – aşa încât am renunţat la ideea de a-mi striga din nou amicul. Aproape că-mi era teamă că voi obţine un răspuns!

Pe măsură ce mă apropiam de uşa rezervei lui Karen Tandy, mirosul pătrunzător şi greţos de sânge, măruntaie şi moarte îmi pătrundea tot mai puternic în nări. Am îndreptat fascicolul de lumină în profunzimea coridorului, dar nici urmă de Singing Rock. Poate că se afla în cameră, înfruntându-l faţă în faţă pe Misquamacus. Poate că nu mai era acolo câtuşi de puţin.

Ultimii paşi i-am făcut în vârful picioarelor, ţinând lanterna îndreptată spre pragul pătat de sânge închegat al uşii. Auzeam ceva mişcându-se şi agitându-se înăuntru şi nu voiam nici să mă gândesc despre ce ar fi

putut să fie vorba, atât de înspăimântat eram. Mă apropiam tot mai mult, mergând pe lângă peretele opus al coridorului. Apoi, brusc, am făcut un salt înainte şi am îndreptat lanterna înăuntrul camerei.

Era Singing Rock. Stătea în patru labe pe podea. Am crezut la început că totul era în regulă, dar când am îndreptat lumina drept spre el, se întoarse încet spre mine şi astfel am putut să văd cum îl desfigurase Misquamacus.

Simţind furnicături de groază prin tot corpul, am plimbat lumina lanternei prin toată camera, dar nici urmă de Misquamacus. Scăpase şi se afla acum undeva, pe coridoarele cufundate într-un întuneric complet ale etajului zece. Trebuia să-l găsim şi să încercăm să-l distrugem – înarmaţi doar cu o lanternă şi cu un mic flacon de sticlă conţinând un lichid infestat cu virusul de gripă.

— Harry? şopti Singing Rock. M-am apropiat şi am îngenuncheat lângă el. Arăta de parcă cineva l-ar fi plesnit peste faţă cu un bici din şapte fire de sârmă ghimpată. Obrazul îi era despicat de sus până jos, buzele îi erau crăpate – peste tot numai sânge. Mi-am scos batista şi am început să-l tamponez uşor.

— Te doare tare? l-am întrebat eu. Cum s-a întâmplat? Şi unde-i Misquamacus?

Singing Rock îşi şterse sângele de la gură.

— Am încercat să-l opresc. Am făcut tot ce am ştiut.

— Te-a lovit?

— N-a fost nevoie s-o facă. Mi-a aruncat în faţă un mănunchi de instrumente chirurgicale. M-ar fi omorât dacă ar fi putut.

Am scotocit prin sertarul de la dulăpiorul aflat lângă pat şi am găsit câteva pansamente şi bandaje. După ce am şters tot sângele, faţa nu părea prea afectată. Vraja de auto-apărare reuşise să devieze cele mai multe din bisturiele şi sondele pe care Misquamacus le trimisese în zbor în direcţia sa. Câteva dintre ele se înfipseseră până la mâner în perete.

— Ai adus virusul? Imediat ce opresc sângerarea, mergem după el.

— E la mine. Cantitatea nu mi se pare prea mare, dar doctorul Winsome e convins că efectul este de o mie de ori mai puternic decât pare.

Singing Rock ridică flaconul în sus, privindu-l scrutător.

— Să ne rugăm să aibă efect. Nu cred că mai avem mult timp la dispoziţie.

Am ridicat lanterna de jos şi ne-am îndreptat fără zgomot spre uşă, ascultând încordaţi. Nu se auzea nici un sunet cu excepţia respiraţiilor noastre întretăiate. Coridoarele erau întunecate şi pustii, dar existau

mai mult de o sută de camere unde Misquamacus ar fi putut să se ascundă.

— Ai văzut pe unde a luat-o? l-am întrebat eu pe Singing Rock.

— Nu, răspunse acesta. Şi oricum, de atunci au trecut deja cinci minute. Ar putea fi oriunde.

— E prea multă linişte. Ai idee de ce?

— Nu ştiu. Habar n-am ce are de gând să facă în continuare.

Am tuşit.

— Dar ce ai face tu dacă ai fi în locul lui? Vreau să spun – din punct de vedere al magiei?

Singing Rock cugetă o bună bucată de vreme, continuând să-şi tamponeze obrazul desfigurat cu o bucată de pânză pătată de sânge.

— Nu sunt sigur, replică el. Trebuie să priveşti toată afacerea din punctul de vedere al lui Misquamacus. În mintea sa, el a părăsit Manhattan-ul anilor 1600 de-abia cu câteva zile în urmă. Pentru el omul alb este încă un invadator ciudat şi ostil venit de nicăieri. Misquamacus e foarte puternic – dar evident şi foarte înspăimântat. Şi ceea ce-i mai important, suferă din cauza infirmităţii sale fizice, fapt care nu-i ridică moralul câtuşi de puţin. Bănuiesc că va chema în ajutor toate întăririle pe care le poate invoca.

Am măturat coridorul cu fasciculul lanternei.

— Întăriri? Adică demoni?

— Desigur. Ceea ce am văzut a fost doar începutul.

— Şi ce putem face?

În lumina reflectată de o oglindă, am observat cum Singing Rock clatină din cap.

— Doar un singur lucru este de partea noastră. Dacă Misquamacus doreşte să invoce demonii de dincolo, el va trebui să pregătească şi porţile prin care să-i aducă în prezent.

— Ce porţi? Ce tot îndrugi acolo?

— Să-ţi explic pe înţelesul tău. Imaginează-ţi că între lumea spiritelor şi cea fizică există un zid. Dacă Misquamacus vrea ca demonii să ajungă în lumea noastră, el va trebui să scoată câteva cărămizi din acest zid pentru a crea o deschizătură pe unde ei să pătrundă. Apoi trebuie să-i ademenească cu ceva. Întotdeauna demonii cer un preţ pentru serviciile lor. La fel ca Şopârla-Arborilor şi îmbucătura sa de carne umană.

— Îmbucătură! am exclamat eu. Sfinte Dumnezeule, halal îmbucătură!

Singing Rock mă apucă de mână.

— Harry, rosti el simplu, vor fi necesare mult mai multe jertfe decât

astfel de simple îmbucături înainte ca totul să se fi terminat.

M-am răsucit pe călcâie şi l-am privit. Pentru prima dată mi-am dat seama în ce capcană intrasem cu toţii şi care era preţul pe care trebuia să-l plătim pentru a scăpa cu bine din ea.

— În regulă, am zis eu, deşi nu doream deloc să declar aşa ceva. Şi totuşi nu aveam de ales. Haide să-l găsim.

Am păşit pe coridor privind cu atenţie la stânga şi la dreapta. Liniştea era atât de apăsătoare încât puteam să aud propria-mi bătaie a inimii şi afluxul de molecule de aer bombardându-mi timpanele. Frica nedisimulată de a-l întâlni pe Misquamacus sau pe unul din demonii săi ne făcea să transpirăm şi să tremurăm în aşa hal, încât dinţii lui Singing Rock clănţăneau în momentul când am ajuns în primul coridor. Trecând pe lângă fiecare uşă, îndreptam fascicolul de lumină al lanternei prin geamul respectiv să verificăm dacă nu cumva vraciul nostru se ascundea înăuntru.

— Aceste porţi, am şoptit eu adresându-mă lui Singing Rock în timp ce dădeam colţul, aceste porţi… cum arată ele?

Prietenul meu ridică din umeri.

— Sunt de mai multe tipuri. De exemplu, pentru a pătrunde în această lume, un demon precum Şopârla-Arborilor are nevoie doar de un cerc pe podea şi, bineînţeles, de obligatoriile promisiuni şi incantaţii. Dar el nu face parte din categoria celor extrem de puternici, e doar un „protejat" în ierarhia demonilor pieilor roşii. Dacă ai vrea să invoci un demon precum Paznicul-Wigwam{33} -ului sau Şarpele-de-Apă, va trebui să-i asiguri acea răsplată necesară care va face ca lumea fizică să i se pară atractivă.

— Verifică uşa de colo, l-am întrerupt eu. Mi-am îndreptat lanterna spre locul menţionat şi el privi iscoditor prin ferestruică în rezervă. Clătină din cap şi spuse:

— Sper din toată inima să mai fie încă la acest etaj. Dacă ne-a scăpat, suntem într-o mare încurcătură.

— Scările sunt păzite, nu m-am putut eu abţine să-i reamintesc.

Singing Rock zâmbi strâmb.

— Nimic nu poate fi păzit când e vorba de Misquamacus.

Ne-am continuat precaut drumul de-a lungul coridorului, oprindu-ne la fiecare câţiva paşi pentru a cerceta camerele, dulapurile şi ungherele ce ni se păreau dubioase. Nimic însă. Începeam chiar să mă întreb dacă vrăjitorul nostru existase vreodată cu adevărat sau dacă totul nu fusese doar o halucinaţie stranie.

— Ai invocat vreodată un spirit? l-am întrebat eu pe Singing Rock. Vreau să spun… nu putem atrage câţiva de partea noastră? Dacă

Misquamacus recurge la întăriri, de ce n-am face şi noi la fel?

Singing Rock zâmbi din nou.

— Harry, cred că nu ştii ce vorbeşti. Nu se glumeşte cu aceşti demoni. Ei nu sunt ca nişte oameni – îi îmbraci într-o haină şi gata. Cei mai importanţi – ierarhia cea mai de sus a demonilor indieni – pot lua diverse forme. Unii îşi schimbă înfăţişarea şi esenţa în mod continuu. Acum devin nişte bizoni înfricoşători, peste un minut se transformă într-o groapă cu şerpi. Nu au nici un fel de conştiinţă umană şi nici cea mai mică îndurare. Crezi că Şopârlei-Arborilor i-a fost milă de Jack când i-a hăpăit o bucată din mână? Dacă vrei ca aceşti demoni să fie de partea ta, atunci trebuie să nu ai nici o remuşcare pentru grozăviile ce vor urma – şi mai trebuie să ignori orice posibilitate ca ceva să meargă pe dos.

— Adică… toţi sunt răi? l-am întrebat eu în timp ce măturam cu fascicolul de lumină al lanternei o formă suspicioasă ce tocmai ne apăruse în cale, şi care până la urmă se dovedi a fi un simplu coş de hârtii.

— Nici vorbă de aşa ceva. Ei nu sunt răi în sensul înţeles de noi al cuvântul respectiv. Dar tu trebuie să înţelegi că forţele naturale de pe această planetă n-au nici un fel de simpatie pentru oameni. Mama Natură – indiferent ce spunea cartea ta de catehism de la şcoala de duminică – nu este milostivă. Noi doborâm copaci – şi astfel spiritele şi demonii lor sunt izgoniţi. Săpăm mine şi scoatem piatră din cariere şi deranjăm demonii stâncilor şi ai solului. De ce crezi că circulă atât de multe poveşti despre oameni posedaţi de diavol în ferme izolate? Ai umblat vreodată prin Pennsylvania ca să vezi câte amulete şi pentagrame magice poartă la gât fermierii pentru a se proteja contra demonilor? Acei fermieri i-au deranjat pe demonii copacilor şi ai câmpurilor şi acum trebuie să plătească pentru faptele lor.

Am dat colţul coridorului. Brusc, am întrebat:

— Ce-i acolo?

Am scrutat cu privirea întunericul. A trebuit să aşteptăm vreo două sau trei minute până să distingem ceva.

Apoi, din cadrul unei uşi izbucni un fascicol de lumină albăstruie.

Singing Rock spuse:

— Asta-i. Iată-l şi pe Misquamacus. Nu ştiu ce are de gând, dar orice ar face, n-o să ne placă deloc.

Am scos din buzunar fiola cu virusul gripei.

— Şi uite aici antidotul, i-am reamintit eu. Orice surpriză ne-ar rezerva, nu poate fi mai rea decât cea pe care i-o pregătim noi.

Singing Rock pufni pe nas.

— N-aş fi atât de convins Harry. S-ar putea foarte bine ca Misquamacus să fie imun.

L-am plesnit pe umăr, încercând să fac o glumă.

— Dacă-i aşa, atunci trebuie să-mi ridici moralul. Ce zici? Totuşi, în timp ce vorbeam, simţeam cum toţi nervii erau pe punctul de a plesni – şi aş fi dat orice pentru a putea să mă uşurez chiar acolo pe loc.

Am stins lanterna şi ne-am îndreptat încet-încet spre lumina tremurătoare. Era ca şi cum cineva ar fi sudat ceva – sau ca şi cum un fulger îndepărtat s-ar fi reflectat într-o oglindă. Singura diferenţă era că totul avea un aspect nepământesc, o glacialitate stranie ce-mi reamintea de stelele privite într-o seară solitară de iarnă – stele atât de îndepărtate şi distante, dar care scânteiau cu o lumină atât de rece.

Am ajuns la uşă. Era închisă; lumina albăstruie strălucea prin mica ferestruică de sus şi prin spaţiul dintre uşă şi toc. Singing Rock rupse tăcerea:

— Ai de gând să arunci o privire sau vrei s-o fac eu?

M-am cutremurat de parcă cineva ar fi păşit pe propriul meu mormânt.

— Am s-o fac. Tu ai făcut destul până acum.

Am traversat coridorul şi m-am lipit de perete de o parte a uşii. Acea porţiune a zidului era ciudat de rece şi când am aruncat o privire mai atentă în jur, mi-am dat seama că pe geam erau urme de chiciură. Chiciură – într-un spital încălzit? I-am arătat şi lui Singing Rock şi acesta a încuviinţat din cap.

Prudent, mi-am apropiat faţa de sticlă şi am privit în cameră. Şi ceea ce am văzut acolo mi-a făcut pielea ca de găină, iar părul mi s-a ridicat măciucă în cap. Semănam cu un porc ţepos teribil de înspăimântat.

Capitolul 8
Deasupra întunericului

Misquamacus şedea greoi în mijlocul camerei, sprijinindu-şi corpul diform într-o singură mână. Toate echipamentele din acea încăpere – probabil o sală de operaţie – fuseseră azvârlite într-o parte sau în alta de parcă pe acolo ar fi trecut o vijelie foarte puternică. Podeaua era liberă şi Misquamacus o însemnase cu cretă. Se vedea un cerc mare, în interiorul căruia vraciul trăsese duzini de figuri şi simboluri cabalistice. Magicianul reîncarnat îşi ţinea mâna stângă înălţată deasupra cercului şi îngâna o anumită melodie cu o voce şoptită şi hârâită.

Şi totuşi nici cercul şi nici vraja pe care o rostea nu mă înfricoşau. Era conturul greu de desluşit şi pe jumătate transparent care apărea şi dispărea în centrul cercului – un contur format din forme într-o continuă schimbare – totul scăldat într-o lumină scânteietoare albastră. Protejându-mi ochii, am distins o formă ciudată, asemănătoare cu o broască-râioasă, ce părea să se zvârcolească şi să dispară, să se topească şi să-şi schimbe mereu înfăţişarea.

Singing Rock traversă cu un pas uşor coridorul şi mi se alătură la fereastră. Aruncă doar o privire şi începu să mormăie:

— Gitche Manitou, protejează-ne, Gitche Manitou, apără-ne de orice rău, Gitche Manitou, respinge-i pe duşmanii noştri!

— Ce este? am şuierat eu. Ce se întâmplă?

Singing Rock nu-mi răspunse până ce nu-şi termină incantaţia.

— O, Gitche Manitou, acordă-ne ajutor, O, Gitche Manitou, salvează-ne de orice vătămare! Dă-ne ajutor – şi mult noroc!

— Singing Rock – ce dracu' se-ntâmplă aici?

Singing Rock arătă cu degetul spre hidoasa formă a lucrului asemănător cu o broască-râioasă.

— Este Bestia-Stelară, cam aşa ar suna cea mai corectă traducere posibilă. N-am văzut-o niciodată până acum decât în desene, iar despre ea am auzit doar de la vechii făcători-de-minuni. Credeam că nici însuşi Misquamacus nu va avea îndrăzneala s-o invoce.

— De ce? am şoptit eu. Ce-i atât de periculos la ea?

— Bestia-Stelară nu-i prea periculoasă prin ea însăşi. Te poate distruge fără nici cel mai mic efort, dar nu este extrem de puternică. E mai mult un fel de servitor al fiinţelor supreme. Un intermediar.

— Vrei să spui că Misquamacus o foloseşte ca un curier… ca să cheme alţi demoni?

— Cam aşa ceva. Îţi spun mai târziu. Iar acum, cred că cel mai bine e s-o ştergem de aici.

— Dar virusul – ce facem cu el? Singing Rock – trebuie să încercăm să-l folosim!

Indianul se îndepărtă de uşă.

— Lasă-l baltă de virus. Ideea era bună, dar nu mai are nici o şansă de izbândă. Oricum, nu acum. Haide odată – să plecăm de aici!

Am rămas pe loc. Eram îngrozit, dar chiar dacă ar mai fi existat doar o singură şansă pe lumea asta pentru a-l distruge pe Misquamacus, eram hotărât să-mi încerc norocul.

— Singing Rock – îl putem ameninţa cu el! Putem să-i spunem că dacă nu închide poarta de trecere, îl ucidem! Pentru numele lui Dumnezeu – merită să încercăm!

Prietenul meu se apropie din nou de uşă şi încercă să mă tragă din acel loc.

— E prea târziu, şopti el. Nu-ţi dai seama ce sunt de fapt aceşti demoni? Sunt ei înşişi o formă de virus. Bestia-Stelară va râde de virusul tău şi-ţi va pregăti cea mai groaznică moarte la care te-ai putea gândi.

— Dar Misquamacus…

— Harry, Misquamacus poate fi ameninţat, dar odată ce şi-a chemat demonii în ajutor, este prea târziu. E mult mai periculos să-l omori acum ca niciodată. Dacă una din aceste bestii pătrunde prin poartă şi Misquamacus moare, nu mai există nici cea mai mică posibilitate de a o trimite înapoi. Gândeşte-te bine, Harry. Vrei să rişti s-o laşi slobodă să-şi facă mendrele prin Manhattan? O astfel de fiinţă?

Bestia-Stelară şerpuia şi licărea în propria ei fluorescenţă cadaverică. În prezent părea cărnoasă şi vâscoasă – peste un minut părea să nu fi fost alcătuită decât din nori ondulatorii. Totul emana o indescriptibilă atmosferă de teroare glacială – ca cea inspirată de un câine turbat şi rău.

— Singing Rock – n-are nici un rost să insişti. Trebuie să încerc.

— Harry – nu mai am argumente cu care să te conving. Dar înţelege că totul e în zadar.

Hotărârea mea era deja luată. Am pus mâna pe clanţa rece ca gheaţa a uşii şi m-am pregătit s-o apăs cu putere.

— Fă-mi o vrajă sau dă-mi ceva care să mă protejeze, am spus eu.

— Harry – o vrajă nu-i un Colt cu şase focuri. Nu te duce acolo – asta-i tot!

Preţ de două secunde m-am întrebat ce dracu' căutam eu acolo şi ce aveam de gând să fac. Nu sunt modelat din acel material din care

sunt plămădiţi de obicei eroii. Dar aveam atât mijlocul, cât şi prilejul favorabil de a-l distruge pe Misquamacus şi oricum mi se părea mai uşor şi mai logic să încerc să-l ucid decât să-l las să scape. Dacă următoarea arătare ar fi fost mai îngrozitoare decât Bestia-Stelară, nici nu voiam s-o văd, şi singurul mijloc prin care puteam pune punct unor astfel de manifestări demonice era să-l şterg de pe faţa pământului pe acest vraci reîncarnat. Aşa încât am numărat până la trei şi am dat uşa de perete…

Nu eram deloc pregătit pentru ce se întâmpla în acea cameră. Era atât de frig încât am crezut că am intrat într-un frigider. Dar oricum ar fi fost, pe măsură ce încercam să-mi croiesc drum înainte, picioarele mi se mişcau parcă cu încetinitorul şi am avut impresia că trecuseră minute întregi de când înotam prin aerul lipicios, cu ochii, larg deschişi, cu mâna ridicată şi încleştată pe flaconul cu virus.

Şi totuşi cel mai înfiorător lucru era sunetul. Semăna cu cel al unui teribil crivăţ glacial a cărui intensitate scădea mereu, fără a coborî însă sub pragul unei rafale monotone şi surde. Cu toate acestea, nici un fel de vânt nu se simţea în cameră – doar acel uragan impalpabil ce urla şi mugea şi acoperea orice senzaţie de timp sau spaţiu.

Misquamacus se întoarse încet spre mine – o figură pe care o visezi adesea într-un coşmar. Nu făcu nici o încercare de a mă împiedica să mă apropii de el sau de a se apăra. Doar la câţiva paşi distanţă, în mijlocul porţii acoperită de chiciură, Bestia-Stelară îşi schimba forma şi se răsucea încontinuu precum brotacii într-o baltă, ori ca rotocoalele de fum într-un bar.

— Misquamacus! am urlat eu strident. Cuvintele îmi ieşiră din gură sub formă de picături molatice de ceară topită şi părură că îngheaţă în aer. Misquamacus!!

M-am oprit doar la două sau trei picioare depărtare de el. Trebuia să-mi ţin o mână lipită de ureche pentru a încerca să atenuez mugetul asurzitor al unui vânt care nu era acolo. Dar în cealaltă mână strângeam din toate puterile flaconul cu virusul contagios de gripă, ridicându-l deasupra capului de parcă ar fi fost un crucifix sfinţit.

— Misquamacus – iată acel spirit invizibil care ţi-a nimicit poporul! Îl am aici – în această sticluţă! Închide poarta, trimite înapoi Bestia-Stelară, sau dacă nu, îl las liber!

Undeva în subconştient îl auzeam pe Singing Rock:

— Harry, întoarce-te!

Dar bubuitul uraganului era prea puternic, adrenalina îmi pulsa prea repede în urechi iar eu eram conştient de faptul că dacă nu forţam acum lucrurile, împingându-l cu un picior în groapă pe Misquamacus,

s-ar fi putut să nu mai scăpăm vreodată de invocaţiile sale, sau de demoni, sau de orice altă moştenire înfricoşătoare venită dintr-un trecut magic.

Nenorocirea consta în faptul că eu eram doar un clarvăzător, nu şi vraci, iar ceea ce s-a întâmplat în continuare a fost ceva care m-a depăşit cu totul. Am simţit ceva rece zvârcolindu-mi-se în palmă. Ridicându-mi privirea spre flacon, am descoperit că ţineam în mână o lipitoare neagră şi şerpuitoare. Aproape că am aruncat-o cu un gest de dezgust – dar un beculeţ mi se aprinse de îndată: e o iluzie, un alt truc de-al lui Misquamacus! – aşa încât am strâns-o şi mai tare. Chiar în acel moment, făcătorul-de-minuni se arătă a fi mai şmecher. Flaconul păru să explodeze într-un nimb de flăcări, iar creierul meu nu se dovedi la fel de prompt pentru a nu ţine seama de reacţiile mele nervoase şi pentru a mă convinge că de fapt şi aceasta era o iluzie. Instinctiv am dat drumul flaconului şi el căzu încet pe podea – nenatural de încet, exact ca o piatră ce se scufundă într-un strat transparent de ulei.

Înspăimântat, am încercat să mă întorc şi să alerg spre uşă. Aerul, deşi străveziu, era compact, iar fiecare pas mă sleia de puteri. L-am văzut pe Singing Rock cu mâinile întinse spre mine în cadrul uşii… undeva la mile şi mile distanţă, un înger păzitor aflat pe un ţărm intangibil.

Forma şerpuitoare şi fără de culoare a Bestiei-Stelare exercita asupra mea o atracţie irezistibilă. M-am simţit pur şi simplu smuls fizic de lângă uşă şi aspirat spre centrul porţii magice, în ciuda faptului că îmi puneam la bătaie toate forţele ca să încerc să scap. Am văzut cum flaconul cu virus îşi schimbă direcţia în timpul căderii, îndreptându-se prin aer spre Bestia-Stelară, învârtindu-se şi răsucindu-se ca un satelit scăpat de sub control în spaţiu.

Un frig intens se abătu asupră-mi şi în vacarmul tânguitor al acelui uragan fără vânt, mi-am perceput propria-mi respiraţie transformată în nori de vapori ale căror stele de chiciură îmi cădeau ulterior pe haină. Flaconul îngheţă într-o mare de cristale de sticlă şi gheaţă, devenind la fel de nevătămător pentru Misquamacus ca şi un pistol neîncărcat.

M-am întors – nu m-am putut stăpâni să n-o fac – şi am privit Bestia-Stelară aflată în spatele meu. Chiar dacă încercam să traversez camera cât mai departe de poartă, paşii nu mă duseseră nici cu un centimetru mai aproape de uşă. Picioarele îmi erau acum doar la câţiva inchi de cercul trasat cu cretă, din centrul căruia încolăcirea îngrozitoare a curenţilor de aer constituind Bestia-Stelară mă aspira treptat. Misquamacus, cu capul plecat şi cu mâna stângă ridicată, intona o incantaţie lungă şi asurzitoare ce părea să excite din ce în ce mai mult

Bestia-Stelară. Monstrul semăna cu o radiografie neclară a unui stomac surprins în momentul agitaţiilor şi contracţiilor peristaltismului digestiv.

Fizic luptam pentru a scăpa, dar frigul era atât de intens încât era dificil să mă gândesc la altceva decât la modul cum puteam să mă încălzesc. Muşchii îmi înţepeniseră din cauza temperaturii apropiate de zero grade, iar efortul de a străbate şuierătoarea furtună şi aerul compact precum uleiul îmi depăşea puterile. Ştiam că urma probabil să mă predau, acceptând orice ar fi avut de gând Misquamacus să facă cu mine. Îmi aduc aminte că m-am prăbuşit în genunchi.

Din cadrul uşii, Singing Rock urlă din răsputeri:

— Harry! Harry! Nu renunţa!

Am încercat să-mi ridic capul să-l privesc. Muşchii gâtului păreau a-mi fi anchilozaţi, iar chiciura brumată de pe sprâncene era atât de groasă încât de-abia puteam vedea în jur. Părul îmi era plin de promoroacă şi în jurul nasului şi al gurii, unde-mi îngheţase respiraţia, se aşternuse o barbă de ţurţuri. Tot ce simţeam era o a amorţeală vagă caracteristică celor ce cutreieră zonele arctice – şi tot ce auzeam erau doar rafalele terifiante ale acelui vânt.

— Harry! zbieră Singing Rock. Harry – mişcă-te! Harry! Mişcă-te!

Mi-am ridicat mâna, apoi am încercat să-mi mişc picioarele. De bine, de rău, am reuşit să mă îndepărtez cu câţiva inci de poartă, dar Bestia-Stelară era prea puternică pentru mine, iar farmecele magice ale lui Misquamacus mă înlănţuiseră ca pe un peşte ce dădea din ce în ce mai încet din aripioare într-o plasă de pescar.

Pe podea zăcea pe o parte o maşină electrică de scris, cu tastatura acoperită complet cu gheaţă. Mi-a trecut brusc prin minte ideea că dacă aş arunca cu un astfel de obiect în Misquamacus sau chiar în însăşi Bestia-Stelară, aş putea crea o diversiune de câteva secunde, îndeajuns pentru a mă elibera. Iată cât de puţin ştiam despre puterile fiinţelor oculte – încă mai consideram situaţia drept un joc de-a cowboy-ii şi indienii! Mi-am întins mâinile degerate şi cu un efort imens am ridicat maşina de scris. Era aproape de două ori mai grea, atât de multă gheaţă avea pe ea.

M-am întors şi răsucindu-mă, am azvârlit-o spre poarta magică, în direcţia conturului nedesluşit al Bestiei Stelare. Ca orice alt obiect în ambianţa aceea ocultă, zborul ei se transformă într-o mişcare înceată şi prelungă, o răsucire continuă de pe o parte pe alta, una care nu se mai termina, părând să dureze secole întregi.

Nu ştiam ce urma să se întâmple. Pur şi simplu zăceam acolo, îngheţat bocnă şi încovrigat precum un fetus, aşteptând momentul când căzătoarea maşină de scris avea să atingă Bestia. Cred că am

închis şi ochii; se prea poate să fi aţipit câteva momente. Când eşti aproape congelat, nu te poţi gândi decât la somn, căldură şi renunţare…

Maşina de scris atinse silueta într-o continuă mişcare a Bestiei-Stelare – şi în acel moment se întâmplă ceva extraordinar. Maşina explodă într-un nor strălucitor de bucăţi de metal şi plastic – şi preţ de o întreagă secundă am văzut ceva în interiorul acelei explozii. Ceva ce dispăru fără vreo urmă – ceva ce semăna cu un rânjet provocator – dar imaterial. Nu avea nici un fel de formă precisă şi totuşi îmi lăsă pe retină o imagine ştearsă asemănătoare cu cea a unei fotografii făcută pe întuneric şi fără bliţ.

Bestia-Stelară se făcea tot mai mică. Spiralele sale unduitoare şi ceţoase se strângeau singure precum cele ale unei anemone fantomatice. Mugetul vântului crescu brusc, transformându-se apoi într-un şuierat straniu şi în acea clipă am ştiut că acela era singurul moment în care aş mai fi putut să scap de acolo – dacă acest lucru s-ar fi întâmplat vreodată. M-am ridicat din nou cu greu în picioare, îndreptându-mă împleticit spre uşă. N-am privit înapoi, dar aproape că m-am ciocnit de Singing Rock. Următorul lucru de care am fost conştient era că stăteam ca un prost în mijlocul coridorului, iar uşa din spatele meu fusese bine închisă. Singing Rock făcea nişte semne cabalistice pe uşă pentru a-l ţine câteva minute prizonier în cameră pe Misquamacus.

— Eşti nebun! exclamă prietenul meu. Eşti nebun de legat!

Mi-am îndepărtat din păr promoroaca ce începea să se topească.

— Şi totuşi sunt încă în viaţă. Şi mi-am încercat puterile cu Misquamacus.

Singing Rock clătină din cap.

— N-aveai nici o şansă. Dacă nu l-aş fi bombardat pe Misquamacus cu tot felul de vrăji protectoare, ai fi fost pus la frigare până acum.

Am tuşit şi mi-am ridicat privirea.

— Ştiu asta, Singing Rock; şi-ţi mulţumesc. Dar a trebuit să încerc. Sfinte Dumnezeule, Bestia aia era atât de rece. Mă simt de parcă aş fi mers douăzeci de mile printr-o furtună de zăpadă.

Indianul se apropie de uşă şi privi prin ferestruică.

— Misquamacus nu pare să se mişte. Bestia a dispărut. Aşa încât cred că-i momentul să ne luăm şi noi tălpăşiţa.

— Ce vom face? l-am întrebat eu în timp ce Singing Rock mă ajuta să mă ridic în picioare. Sau mai precis, ce crezi că va face Misquamacus?

Singing Rock plimbă câteva clipe lumina lanternei în spatele nostru

pentru a se asigura că nu eram urmăriţi.

— Am o bănuială despre ce are el de gând, şi de aceea cel mai bun lucru e să plecăm odată de aici. Dacă va face ceea ce cred eu, atmosfera va deveni extrem de nesănătoasă prin împrejurimi.

— Dar nu-l putem lăsa aşa pur şi simplu…

— Nu ştiu ce am putea face altceva. Puterile sale magice nu sunt atât de mari şi persistente cum ar trebui, dar oricum el rămâne prea puternic pentru a-l înfrunta.

Ne-am îndreptat cu un pas alert de-a lungul coridorului spre ascensor. Era întuneric şi linişte la acel etaj, iar paşii noştri erau amortizaţi de parcă am fi mers pe un covor de iarbă moale. Gâfâiam în momentul când am dat ultimul cot şi am văzut uşa primitoare şi încă deschisă a liftului. Mi-am recuperat pantofii cu care o împiedicasem să se închidă şi am apăsat pe butonul salvator. Ne-am rezemat uşuraţi de perete, simţindu-ne transportaţi spre un loc sigur.

Când am ajuns la etajul al optsprezecelea – scăldat într-o lumină strălucitoare – am dat cu ochii de un adevărat furnicar de oameni. Doctorul Winsome chemase poliţia, aşa încât printre toţi doctorii şi infirmierele care se înghesuiau pe coridor se aflau opt sau nouă poliţişti înarmaţi. Era prezentă şi presa, iar tehnicienii de la CBS{34} tocmai îşi instalau camerele de luat vederi. În momentul când am ieşit din lift, toţi ne-au înconjurat potopindu-ne cu întrebări şi tot felul exclamaţii, aşa încât am reuşit cu greu să-mi croiesc drum printre ei.

Jack Hughes stătea într-un colţ, protejându-şi mâna învelită în multe bandaje. Era palid şi era evident că nu se simţea bine, dar refuzase cu înverşunare să părăsească câmpul de luptă. Lângă el se afla un infirmier.

— Care-i situaţia? mă întrebă el. Ce se întâmplă acolo jos?

Doctorul Winsome, mai roşu la faţă ca niciodată, se îndreptă spre mine şi spuse:

— Domnule Erskine, am fost nevoit să chem poliţia. Am avut impresia că era în joc viaţa câtorva persoane, aşa încât a trebuit s-o fac spre binele lor. Iată-l pe locotenentul Marino care bănuiesc că vrea să-ţi pună câteva întrebări.

În spatele lui Winsome se distingea faţa – familiară de acum – a locotenentului Marino cu zâmbetul lui îngheţat pe buze şi cu părul tuns perie. I-am făcut din mână şi el mi-a răspuns.

— Domnule Erskine, mă salută el apropiindu-se şi mai mult. În jurul nostru se înghesuiau cinci sau şase reporteri de la diverse ziare, fiecare agitându-şi carneţelul gata pregătit, în timp ce tehnicienii de la televiziune tocmai îşi aprindeau reflectoarele orbitoare. Domnule

Erskine, aş vrea să cunosc doar câteva mici detalii.

— Putem vorbi undeva între patru ochi? l-am întrebat eu. Aici nu-i locul cel mai potrivit.

Locotenentul ridică din umeri.

— Presa va afla oricum mai devreme sau mai târziu. Spune-ne doar ce se întâmplă. Doctorul Winsome declară că aveţi pe aici un pacient violent. După câte s-ar părea, a ucis deja un om, a rănit un doctor şi are de gând să mai ucidă încă câţiva.

Am aprobat din cap.

— E adevărat… într-un anume fel.

— Într-un anume fel? Ce ar trebui să însemne asta?

— Tipul nu-i exact un pacient. Şi nu l-a omorât pe acel om în sensul obişnuit al cuvântului. Ascultă-mă, e imposibil să-ţi spun acum. Haide să intrăm într-un birou sau altundeva.

Marino aruncă o privire împrejur spre toţi acei ziarişti, operatori TV, poliţişti şi doctori, apoi se hotărî brusc:

— În regulă, dacă aşa îţi este mai uşor. Doctore Winsome, este pe undeva un birou pe care să-l putem folosi?

Ziariştii bombăniră dezamăgiţi argumentându-şi drepturile de a cunoaşte întregul adevăr, dar locotenentul se dovedi ferm pe poziţie. L-am strigat pe Singing Rock şi împreună cu Marino şi cu adjunctul său, detectivul Narro, ne-am închis în cămăruţa unui infirmier. Presa se îngrămădi lângă uşă aşa încât a trebuit să vorbim în şoaptă şi cât mai rapid posibil ca să nu fim auziţi.

— Locotenente, am început eu, avem de-a face cu o situaţie dificilă şi nu ştiu cum să ţi-o explic.

Marino îşi ridică picioarele pe birou şi-şi scoase un Lark dintr-un pachet.

— Încearcă totuşi, declară el, aprinzându-şi ţigara.

— Ei bine, iată despre ce-i vorba. Individul de la etajul zece e un maniac ucigaş. O piele roşie ce caută să se răzbune pe albi.

Locotenentul tuşi.

— Spune mai departe, zise el răbdător.

— Singura problemă este că nu-i un om normal. Are anumite puteri şi aptitudini pe care nu le au oamenii obişnuiţi.

— E capabil să sară peste o clădire dintr-un singur salt? Fuge mai repede decât un glonţ?

Singing Rock râse fără nici un fel de plăcere.

— Locotenente, eşti mai aproape de adevăr decât îţi închipui.

— Dar cine e – Superman, mai bine zis Superpiele Roşie?

M-am ridicat… şi al naibii să fiu dacă n-am încercat să par cât mai

sincer şi credibil.

— Sună ridicol, locotenente, e tocmai ce avem acolo. Indianul ăla e un vraci care-şi foloseşte puterile-i magice pentru a se răzbuna. Singing Rock, aici prezent, e şi el un vraci – unul Sioux – care încearcă să-l înfrunte. A salvat deja câteva vieţi şi cred că ar trebui cu adevărat să asculţi ce are de spus.

Marino îşi coborî picioarele de pe birou şi se răsuci pentru a-l privi. Trase câteva clipe din ţigară apoi declară:

— Unor detectivi le plac cazurile ieşite din comun, vreau să spun că unii din noi fac pe dracu-n patru pentru a rezolva astfel de mistere excentrice. Ştiţi însă ce-mi plac mie? Crimele clare. Victimă – motiv – armă – condamnare. Şi cu ce mă procopsesc întotdeauna? Cu tot felul de chestii ţicnite.

Singing Rock îi arătă obrazul sfâşiat.

— Arată ele cam aşa? rosti el liniştit. Locotenentul nu spuse nimic dar ridică din umeri.

Indianul continuă:

— O să v-o spun pe şleau deoarece nu avem prea mult timp la dispoziţie, şi chiar dacă nu mă credeţi acum, o veţi face când se vor precipita lucrurile. Prietenul meu alb are dreptate. Omul de jos e un vraci al unui trib de piei roşii. N-o să vă pun prea mult la încercare imaginaţia povestindu-vă cum a ajuns până aici, sau ce face la etajul zece al unui spital particular, dar pot să vă confirm că puterile sale sunt extrem de reale şi periculoase.

— E înarmat? întrebă detectivul Narro, un poliţist tânăr şi îngrijit îmbrăcat într-un costum bleumarin şi o cămaşă albastră în carouri.

— Nu cu arme obişnuite, replică Singing Rock. N-are nevoie de aşa ceva. Puterile sale magice sunt mult mai eficace decât orice armă. Ba mai mult, pistoalele voastre vor fi întru totul nefolositoare împotriva sa, dar potenţial periculoase pentru voi înşivă. Dacă nu vă pot convinge de altceva, vă asigur că acesta-i adevărul-adevărat. Vă rog, fără nici un fel de arme!

Locotenentul Marino ridică din sprâncene.

— Şi ce-ai sugera să folosim în locul lor – arcuri şi săgeţi?

Singing Rock se încruntă.

— Umorul dumitale e puţin cam deplasat, locotenente. Nu-i nimic caraghios în ceea ce se întâmplă la celălalt etaj şi vei avea nevoie de tot ajutorul şi de orice crâmpeie de informaţie pe care le vei putea obţine.

— Ei bine, atunci spune-mi dumneata ce se întâmplă acolo.

— Nu-i uşor de înţeles. Nici chiar eu nu sunt destul de sigur, dar

lucrurile stau cam aşa. Misquamacus – vraciul cu pricină – pregăteşte o poartă magică pentru a invoca în ajutorul său demonii şi spiritele pieilor roşii din cealaltă parte.

— Din cealaltă parte a cui?

— Cealaltă parte a existenţei fizice. Lumea spiritelor. A reuşit deja să materializeze Bestia-Stelară, servitorul şi mesagerul celor din ierarhia superioară a demonilor. Domnul Erskine… ei bine, a văzut Bestia cu proprii săi ochi şi n-a lipsit mult să fie omorât.

Marino mă întrebă:

— E adevărat, domnule Erskine?

Am încuviinţat din cap.

— E adevărat, jur. Uită-te în ce stare îmi sunt mâinile.

Locotenentul privi cu atenţie petele albastre, pline de bubuliţe, de pe degetele mele degerate şi nu comentă câtuşi de puţin.

Singing Rock îşi continuă expunerea.

— Nu e uşor pentru nici un vraci să invoce demoni de dincolo pentru că ei sunt fără de milă, periculoşi şi puternici. Cele mai multe astfel de fiinţe din istoria indienilor sunt ferecate sub vrăji şi descântece străvechi care au fost aruncate asupra lor înainte chiar ca omul alb să pună piciorul pe continentul nostru. Vracii care i-au zăvorât în lumea spiritelor erau mari meşteri în aşa ceva, iar astăzi nu mai există nici măcar un singur făcător-de-minuni care să se poată măsura cu ei. De aceea sunt atât de periculoase aceste manitou-uri. Dacă Misquamacus le dă drumul, nu mai există nimeni altcineva capabil să le trimită înapoi. Şi nu sunt prea sigur dacă însuşi Misquamacus ar mai fi în stare să o facă.

Detectivul Narro era buimăcit, însă reuşi totuşi să îngăime:

— Aceste fiinţe… vreţi să spuneţi că se ascund în clădire?

Singing Rock clătină din cap.

— Ele sunt peste tot în jurul nostru. În aerul pe care-l respirăm. În păduri, în stânci, în copaci. Orice lucru are spiritul său – manitou-ul său. Există manitou-uri naturale – ale cerului, pământului şi ploilor; există manitou-uri în orice lucru creat sau făcut de om. Fiecare indian îşi are manitou-ul său, fiecare armă aşijderea. De ce unele săgeţi nimeresc drept în ţintă iar altele o ratează? Pentru că aceasta depinde de credinţa celui care ţine în mână arcul şi de simpatia nutrită pentru manitou-ul armei sale. Iată de ce pistoalele voastre vor fi periculoase – pentru voi! Un pistol are şi el un manitou potrivit cu orice credinţă ori putere investită în el; dar oamenii dumneavoastră nu cred în aşa ceva şi deci manitou-urile propriilor lor arme pot fi cu uşurinţă întoarse împotriva lor.

Locotenentul Marino continua să asculte, dar arăta din ce în ce mai nenorocit cu fiecare cuvânt pe care-l rostea Singing Rock. Narro încerca să priceapă ceva însă era evident că îl considera pe Misquamacus un fel de criminal maniac aparţinând de cine ştie ce organizaţie interlopă. În concepţia de viaţă a detectivului Narro, spiritele sau formele imateriale din alte lumi, pur şi simplu nu existau. Mă rugam la Dumnezeu ca ele să nu fi existat nici într-a mea.

Singing Rock continuă:

— Prin poarta pe care tocmai o pregăteşte, bănuiesc că Misquamacus invocă spiritul cel mai teribil din câte există – Marele Bătrân.

Locotenentul Marino întrebă:

— Marele Bătrân? Cine-i tipul?

— E echivalentul Diavolului, al Satanei în persoană. Gitche Manitou este marele spirit al vieţii şi al creaţiei în mitologia indiană, iar Marele Bătrân este duşmanul său dintotdeauna. Există multe descrieri ale acestuia în vechile documente indiene, deşi nici una nu concordă cu alta în ceea ce priveşte înfăţişarea sa sau modul în care ar putea fi invocat. Unele îl descriu ca pe o uriaşă broască râioasă, de dimensiunea câtorva porci, altele susţin că seamănă cu un nor a cărui faţă este în întregime alcătuită din şerpi.

Marino pufni pe nas.

— Greu să trimiţi un APB{35} după aşa o descriere.

Singing Rock încuviinţă din cap.

— Nici n-ai mai apuca s-o faci, locotenente. Marele Bătrân e cel mai hidos şi nesăţios dintre toţi demonii. L-am asemănat cu Satana, dar prin comparaţie, diavolul vostru e un gentleman. Marele Bătrân e o fiinţă de o infinită cruzime şi răutate.

Se lăsă o tăcere prelungită. În cele din urmă, locotenentul Marino se ridică, potrivindu-şi mai bine pistolul în toc. Detectivul Narro îşi închise carneţelul şi-şi încheie haina.

— Mulţumim pentru informaţii şi pentru ajutorul dat, zise Marino. Dar acum cred că trebuie să mergem şi să capturăm noi înşine un ucigaş.

Narro se mulţumi să zâmbească.

— Poveştile dumitale despre demoni şi alte fiinţe d-astea sunt pline de fantezie, dar eu am de condus o grupă operativă. Spitalul ne-a cerut să punem mâna pe un pacient nebun care a ucis deja un infirmier şi a rănit un doctor, aşa încât este de datoria noastră să mergem şi să-l capturăm. Viu sau mort depinde numai şi numai de el. Cum ai zis că-l cheamă? Mickey şi mai cum?

— Misquamacus, îl corectă calm Singing Rock. Locotenente, te

previn…

— Nu mă previi de loc, replică acesta. De când tot lucrez în poliţie sunt trecut prin ciur şi prin dârmon, aşa încât ştiu cum trebuie să procedez în astfel de cazuri. Nu vor fi probleme şi nici un fel de tărăboi. Trebuie doar să vă ţineţi capetele puţin mai jos până se va termina totul.

Deschise uşa cămăruţei, iar presa şi reporterii TV dădură năvală înăuntru. Singing Rock şi cu mine am rămas printre ei, tăcuţi, deprimaţi şi înfricoşaţi, în vreme ce Marino le prezentă în două minute un rezumat a ceea ce intenţiona să facă.

— Vom închide complet pentru personalul medical întregul etaj, apoi vom curăţa toate coridoarele cu ajutorul trăgătorilor de elită şi a grenadelor lacrimogene. O vom face sistematic, prevenindu-l din când în când pe acest nebun că dacă nu se va preda de bună voie, va avea necazuri. Voi trimite trei oameni la lift pentru a-i tăia orice posibilitate de deplasare în acea direcţie.

Reporterii notau cu înverşunare datele planului lui Marino; după ce acesta termină, îl bombardară cu întrebări. Locotenentul ridică mâna.

— Nu mai spun nimic altceva pentru moment. Urmăriţi-ne doar cum îl terminăm pe acest tip şi puteţi să mă pisaţi cu întrebări după aceea. Oamenii sunt pregătiţi, detective?

— Da, domnule, răspunse Narro.

Disperaţi, am urmărit cum o echipă de opt poliţişti înarmaţi se îndreptă spre scări şi dispare pe uşă. Locotenentul Marino se postă lângă lift ţinând în mână aparatul portativ de emisie-recepţie, urmărind înaintarea forţei sale de şoc către etajul al zecelea. Trei oameni – doi ofiţeri în uniformă şi detectivul Narro – aşteptau lângă lift cu pistoalele pregătite, gata să deschidă focul în orice clipă. După vreo zece minute de aşteptare încordată, se auzi un bâzâit în radio-telefon.

— Care-i mişcarea pe-acolo? întrebă Marino.

O pârâitură statică, apoi o voce răspunse:

— *E întuneric. Nu reuşim să aprindem luminile. Ne-ar trebui nişte reflectoare.*

— Aţi ajuns în coridor? Vedeţi ceva?

— *Tocmai am trecut de uşă şi suntem gata să ne desfăşurăm. Nici o problemă până acum.*

Locotenentul ridică degetul şi Narro împreună cu cei doi colegi intrară în lift şi apăsară pe butonul numerotat cu 10. Nici eu, nici Singing Rock nu am îndrăznit să ne uităm unul la altul în timp ce indicatorul de etaj al liftului clipea… 17-16-15-14… La 10 se stinse.

— Cum o duceţi, băieţi?

— *Bine,* răspunse vocea şefului comandoului. *Nimic de raportat. Intrăm în fiecare cameră, una după alta, şi verificăm totul.*

— Fiţi cu ochii-n patru!

Se auzi vocea lui Narro, deformată de aparat:

— *Foarte întuneric într-adevăr. Nici lanternele nu funcţionează ca lumea. Ştie cineva ce s-a întâmplat cu nenorocitele astea de neoane?*

— Am verificat deja, interveni doctorul Winsome. Nici un deranjament pe care să-l putem detecta.

Locotenentul Marino transmise:

— Mi s-a spus că iluminatul a fost verificat şi că nu se mai poate face nimic. Nu rămâne deci decât să fiţi atenţi. Ţineţi lanternele depărtate de corp aşa încât să nu deveniţi o ţintă prea vizibilă.

— Hristoase, am şoptit eu la urechea lui Singing Rock, clătinând din cap. Ăştia încă mai cred că au de-a face cu un terorist nebun.

Amicul meu era grozav de palid.

— Vor afla în curând despre ce-i vorba, rânji el sumbru. Dar sper să nu fie prea groaznic momentul.

Vocea din radio-telefon se făcu iar auzită:

— *Avem o problemă. Dispunerea reală a acestor coridoare nu pare să fie în concordanţă cu planurile pe care le avem noi. Ne-am învârtit deja de două ori până acum într-un cerc şi suntem pe cale s-o mai facem încă o dată.*

— Iluzii, mormăi încet Singing Rock. Un reporter cu părul roşcat ridică brusc privirea şi întrebă:

— Ce-ai zis?

— Care-i poziţia acum? se răsti Marino. Care-i camera cea mai apropiată de voi?

— *Camera zece-zero-cinci, domnule.*

Locotenentul consultă în grabă harta-i proprie, apoi comunică:

— În acest caz, trebuie să fie o cotitură chiar la stânga ta, apoi una la dreapta, după care ai ajuns în cealaltă aripă.

O scurtă tăcere apoi vocea răspunse:

— *Domnule,… nu există nici o cotitură; vreau să spun, nu-i nici măcar o deschizătură. Doar un perete gol. Nu văd altceva nimic.*

— Prostii, Petersen. Există o cotitură chiar în faţa ta.

— Nu-i nici una, domnule. Trebuie să se fi făcut nişte modificări pe aici după ce au fost desenate planurile.

Locotenentul se răsuci spre doctorul Winsome, dar acesta clătină pur şi simplu din cap. Marino vorbi în microfon:

— Cei de la spital susţin că nu. Eşti sigur că-i zece-zero-cinci?

— *Afirmativ, domnule.*

— Ei bine, atunci mai caută. Pe undeva trebuie să se fi strecurat vreo greşeală. Poate că suspectul a schimbat tăbliţele cu numerele camerelor.

— *Domnule…?*

— Ei bine, nu ştiu! Cercetează în continuare terenul.

În acel moment interveni pe circuit detectivul Narro.

Vocea îi era ciudat de răguşită şi încordată.

— *Mi se pare că am dat de dracu', domnule.*

— De ce…?! aproape că urlă Marino. Aţi localizat suspectul?

— *Domnule,… avem un fel de…*

— Narro? Ai un fel de ce?

— *Domnule,… avem…*

Un pocnet şi vocea amuţi. Pentru câteva clipe am auzit şuieratul monoton al vântului care suflă şi nu există. Apoi o tăcere completă.

Locotenentul apăsă butonul de apel.

— Narro? Detective Narro – mă auzi? Narro, ce se întâmplă acolo?

Nici un răspuns, în schimb se auzi în loc vocea şefului grupei de şoc:

— *Domnule, mi se pare că am dat de un indiciu. E extrem de frig aici. Nu cred să mai fi întâlnit pe undeva un frig atât de intens.*

— Frig? Despre ce mama dracului vorbeşti?

— *E frig, domnule. Atât de frig! Bănuiesc că va trebui să ne întoarcem. Lanternele nu mai funcţionează. E o beznă completă şi extrem de frig. Nu cred să mai rezistăm mult.*

Locotenentul îşi înfipse realmente degetul în butonul de apel şi urlă:

— Staţi acolo! Ce naiba se-ntâmplă cu voi, nenorociţilor? Şi ce naiba se petrece acolo?

Tăcere deplină. Şi, pentru prima dată, aceeaşi tăcere se lăsă şi în camera plină de reporteri, operatori şi medici. Apoi, aproape imperceptibil, am simţit cum podeaua se ridică şi revine la loc ca şi cum ar fi trecut un val; luminile clipiră scurt. Ne cuprinse o senzaţie ciudată, de parcă un nor ar fi acoperit soarele, şi de undeva am auzit sunetul înfundat şi enervant al unui vânt funebru.

Marino se apropie de poliţistul în uniformă postat lângă uşa liftului.

— Adu-l sus, ordonă el încordat. Cobor eu însumi să arunc o privire.

Subordonatul său apăsă butonul de comandă şi indicatorul se lumină 10-11-12-13-14. Locotenentul îşi scoase din toc Coltul şi se rezemă de perete, gata să păşească în cabină de îndată ce aceasta s-ar fi oprit.

Indicatorul arătă 18. Un bâzâit şi uşile se dădură în lături. Un gâfâit oribil se auzi din gâtlejurile celor prezenţi…

Interiorul liftului semăna cu un abator. Rămăşiţele hăcuite şi mutilate

ale fiecărui poliţist din echipa de şoc zăceau într-o grămadă informă şi roşie, acoperite cu brumă. Torsuri, braţe, picioare, feţe sfârtecate – toate acoperite cu un strat gros de cristale albe!

Singing Rock se întoarse cu spatele, simţindu-se la fel de neputincios şi chinuit de remuşcări ca şi mine.

Capitolul 9
Sub nori

O jumătate de oră mai târziu stăteam în biroul lui Jack Hughes împreună cu locotenentul Marino şi doctorul Winsome, fumând ţigară de la ţigară şi bând vârtos, încercând să punem la punct un plan de bătaie pentru a ieşi din acea încurcătură. De data aceasta, Singing Rock, Jack Hughes şi cu mine nu mai eram priviţi cu un dezinteres sceptic şi aşa am putut povesti poliţiştilor şi doctorilor tot ce ştiam despre Misquamacus şi despre straniile vise ale lui Karen Tandy. Tot nu eram sigur dacă locotenentul Marino era pregătit să creadă toate faptele cu care-l bombardam, dar având de rezolvat măcelărirea unei întregi echipe de poliţişti nu prea se afla în situaţia de a discuta în contradictoriu.

Luminile pâlpâiau din ce în ce mai des, iar acea mişcare ciudat de unduitoare a podelei era din ce în ce mai obişnuită. Marino ceruse de urgenţă întăriri prin radio, dar indiferent de unde urmau ele să sosească, nu se prea grăbeau să ajungă aici. Raza de acţiune a radio-telefonului locotenentului se micşorase vizibil în timp ce toate legăturile telefonice ale spitalului prezentau pârâituri persistente. Un tânăr poliţist în uniformă fusese trimis pe jos după ajutor, însă nici de la acesta nu se mai primise vreo veste.

— În regulă, mormăi acru Marino. Să presupunem că este vorba de magie. Să presupunem că toată această aiureală e adevărată. Noi ce facem? Cum arestăm un manitou?

Singing Rock tuşi. Arăta obosit şi încordat şi nu-mi dădeam seama cât de mult avea să mai reziste. Podeaua se ridica şi cobora sub noi, iar luminile pâlpâiau cu o stranie culoare albăstruie. Era ca şi cum ai fi călătorit cu un vapor în timpul unei hule puternice. La toate acestea se adăuga sunetul monoton şi îndepărtat al vântului puternic produs de Bestia-Stelară, ceea ce accentua impresia de călătorie dezolantă pe mări necunoscute.

— Nu ştiu cum îl vom mai putea opri acum pe Misquamacus, declară Singing Rock. Cu toţii simţiţi aceste vibraţii. Ele pregătesc apariţia Marelui Bătrân. Conform cu legendele păstrate până astăzi, el este întotdeauna precedat de furtuni şi de creaturi hidoase. Doctorul Hughes vă poate spune totul despre acestea din urmă.

Fără un cuvânt, acesta făcu să circule o fotografie alb-negru a mâinii sale mutilate. Sculase din somn fotograful spitalului pentru a i-o developa de urgenţă. Marino o examină fără pic de emoţie, apoi o dădu

mai departe.

— Ce credeţi că ar fi putut cauza astfel de leziuni? întrebă Jack Hughes. Sunt urme de dinţi ascuţiţi şi înguşti. Un leu? Leopard? Un aligator?

Locotenentul îşi ridică privirea, dar doctorul continuă:

— Ar fi putut să fie oricare din aceste animale. Dar câţi lei şi aligatori aţi întâlnit în mijlocul Manhattan-ului?

Marino clătină din cap.

— Nu ştiu şi la urma urmei nici nu-mi pasă. Îmi pare foarte rău pentru mâna dumneavoastră. Credeţi-mă, regret sincer, dar îmi pare şi mai rău pentru cei unsprezece poliţişti morţi şi vreau să-i răzbun pe măsura puterilor mele – prinzând criminalul. Redfern!

Un tânăr zvelt şi cu ochii vioi îşi băgă capul pe uşă.

— Da, domnule?

— Noutăţi despre ajutoarele cerute?

— Am primit un apel prin radio-telefon. Au transmis că au dificultăţi cu pătrunderea în clădire.

— Au ce?

— Era locotenentul Geoghegan, domnule, de la secţia 17. A comunicat că va trebui probabil să spargă uşile pentru că nu le pot deschide.

Am schimbat o privire cu Singing Rock. Era limpede că Misquamacus izolase complet spitalul de lumea exterioară. Şi dacă era un lucru pe care nu-l doream câtuşi de puţin, era de a fi prins ca într-o capcană într-un spital tocmai în momentul când Marele Bătrân urma să-şi facă apariţia. Ar fi fost de preferat să fiu în New Jersey sau şi mai bine în Ohio. Mi-am scos ultima ţigară din pachet şi am aprins-o cu mâini tremurătoare. Podeaua se ridică din nou, iar luminile se micşorară într-atât încât se văzură filamentele înroşite.

— Cheamă-i din nou, se răsti Marino. Spune-le că suntem într-o situaţie disperată şi că ar fi mai bine să-şi mişte fundurile încoace înainte ca întreaga şandrama să sară-n aer.

— ’nţeles, domnule.

Locotenentul se întoarse cu spatele la ceilalţi. Nu-i plăcea deloc această însărcinare şi nici nu pretindea aşa ceva. Apucă sticla de bourbon, îşi turnă o porţie serioasă şi o dădu sfidător de duşcă – doar în scopuri pur medicale! Se şterse la gură cu dosul palmei şi declară:

— În regulă. Acum vreau să cunosc orice mijloc posibil pentru a-l distruge pe Marele Bătrân. Toate legendele, toate pălăvrăgelile legate de el – absolut totul.

Singing Rock clătină din cap.

— Nu vă pot spune aşa ceva.

— Şi de ce nu?

— Pentru că nu-i nimic de spus. Nu există mijloc pentru a-l distruge pe Marele Bătrân. Dacă ar fi fost unul, ar fi fost anihilat cu multe secole în urmă de către acei făcători-de-minuni care erau mult mai pricepuţi în astfel de treburi decât noi. Singurul lucru pe care l-au reuşit a fost să închidă poarta pe unde pătrundea în lumea fizică.

— Şi dumneata susţii în continuare că acest individ – Misquamacus – deschide din nou poarta respectivă?

Singing Rock se mulţumi doar să ridice din umeri.

— Nu simţiţi aceste vibraţii? Ştiţi ce sunt ele de fapt?

— Cutremur? sugeră Marino.

— Nu, locotenente. Nu-i cutremur. E începutul unei uriaşe acumulări de energie astrală. Presupun că până acum Bestia-Stelară a negociat termenii înţelegerii dintre Misquamacus şi Marele Bătrân, şi astfel „legătura" – poarta – este pregătită. Ea e formată dintr-o cantitate extraordinară de energie şi rămâne deschisă doar pentru o scurtă perioadă de timp. Şi este necesară o acumulare echivalentă de energie pentru a-l trimite pe Marele Bătrân înapoi de unde a venit. De fapt, una şi mai mare pentru că s-ar putea să nu mai aibă chef să plece.

— Sună încurajator, zise sarcastic Marino.

— Dar n-are rost să renunţăm încă. Trebuie să existe o modalitate de a stăpâni situaţia chiar dacă nu-l putem distruge complet pe Misquamacus.

Mi-am strivit brusc ţigara într-o scrumieră. Îmi trecuse prin minte un gând năstruşnic.

— Maşina de scris pe care am aruncat-o în Bestia-Stelară – îţi mai aduci aminte?

— Bineînţeles, făcu Singing Rock. Ţi-a salvat viaţa.

— Ei bine, atunci când a explodat, când a atins realmente silueta Beştiei-Stelare… sunt sigur că atunci am perceput ceva. Nu o faţă adevărată sau o imagine clară a unui astfel de lucru. Era mai mult un fel de fiinţă fără trup.

Singing Rock încuviinţă din cap.

— Ceea ce ai crezut că ai văzut era spiritul maşinii – propriul manitou al maşinii de scris. În ciocnirea cu manitou-ul Bestiei-Stelare el a devenit vizibil momentan, pe măsură ce-şi amplifica energia conţinută în el. Poţi să fii încredinţat pe deplin că Bestia-Stelară l-a distrus în întregime.

M-am încruntat.

— Maşina de scris avea un manitou?

— Bineînţeles. Orice lucru are. Un stilou, o ceaşcă, o bucată de hârtie. Există un spirit mai mare sau mai mic în orice obiect.

— Sunt de părere că ne îndepărtăm de esenţa problemei, interveni morocănos Marino. Ceea ce vrem să ştim este cum să scăpăm de Marele Bătrân, aşa-i?

— Aşteaptă o clipă, nu m-am lăsat eu. S-ar putea să fie ceva relevant aici. De ce manitou-ul maşinii de scris a intrat în conflict cu Bestia-Stelară? Ce aveau ei de împărţit?

Singing Rock se strâmbă.

— Nu prea ştiu. Spiritele sunt în conflict unele cu altele, la fel ca şi oamenii. Spiritele stâncilor sunt în conflict cu cele ale vânturilor şi copacilor. Bănuiesc că s-ar fi putut să fie ceva legat de vreo vrăjitorie străveche opusă tehnologiei moderne.

— Ce vrei să insinuezi? întrebă Jack Hughes aplecându-se brusc în faţă.

— Doar faptul că Bestia-Stelară este un manitou străvechi – din timpuri imemoriale. Manitou-ul maşinii de scris face parte din manitou-urile tehnologiei electrice ale omului. Sunt obligate să intre în conflict. Lumea spiritelor reflectă lumea fizică într-o măsură remarcabilă.

Am cugetat profund câteva minute, apoi am spus:

— Presupunând că avem manitou-urile tehnologiei de partea noastră? Nu ne-ar ajuta… adică, vor fi mai predispuse să ne ajute pe noi şi nu pe Misquamacus, nu-i aşa?

— Bănuiesc că da, răspunse Singing Rock. Dar unde vrei să ajungi?

— Ascultă-mă, dacă există câte un manitou în fiecare maşină şi în fiecare creaţie a tehnologiei umane, s-ar putea să fim capabili a găsi un manitou care să ne ajute. Manitou-ul maşinii de scris era mic şi slab, să presupunem însă că descoperim unul mare şi puternic…? Oare nu l-ar putea acesta învinge pe Marele Bătrân?

Locotenentul îşi frecă ochii.

— M-am săturat până peste cap de toată această aiureală, declară el obosit. Dacă nu i-aş fi văzut cu ochii mei pe cei unsprezece oameni ai mei măcelăriţi şi îngheţaţi bocnă, v-aş fi săltat pe toţi şi v-aş fi dus direct la balamuc.

Jack Hughes nu-l luă în seamă.

— Ceea ce vrei tu e o maşină cu o putere imensă. Ceva copleşitor, nu?

— O centrală electrică hidraulică? am sugerat eu.

Singing Rock clătină din cap.

— Prea riscant. Spiritele apei ar putea să asculte ordinele Marelui Bătrân şi să întrerupă alimentarea.

— Ce-aţi zice de un avion? Sau un vapor?

— Aceeaşi problemă, replică Singing Rock.

Am reflectat preţ de încă câteva minute. Podeaua începu să vibreze mult mai violent, iar creioanele şi agrafele de prins hârtii o luară la plimbare de pe biroul lui Jack, împrăştiindu-se pe covor. Luminile se micşorară, se stinseră şi se aprinseră din nou. Podeaua se ridică încă o dată, prilej cu care singurul răvaş de ziua sfântului Valentin existent pe birou îşi luă zborul de acolo şi ateriză sub scaunul pe care şedea locotenentul Marino. Am început iarăşi să aud acel şuierat monoton al vântului – mult mai distinct de astă dată – iar aerul deveni atât de dens şi lipicios încât am avut impresia că ne vom sufoca cu toţii. Era foarte posibil ca instalaţia de aer condiţionat să nu fi funcţionat prea bine nici înainte în acest birou, dar acum atmosfera devenea insuportabil de fierbinte.

Redfern băgă iar capul pe uşă:

— Încă mai încearcă să pătrundă în clădire, domnule. Am luat legătura prin radio, încearcă din toate puterile. Locotenentul Geoghegan spune că întregul spital arată ca şi cum s-ar legăna încoace şi încolo… sau cam aşa ceva. La etajul nouă sau zece se văd tot felul de luminiţe stranii, albastre. Să dau ordinul de evacuare?

— Evacuare? mârâi Marino. Pentru ce?

— Păi, domnule, e cutremur, nu-i aşa? În instrucţiunile referitoare la astfel de dezastre, se menţionează că orice clădire înaltă trebuie evacuată de urgenţă.

Marino trânti un pumn în birou.

— Cutremur? zise el cu amărăciune în glas. Pe toţi dracii dacă n-aş prefera mai bine aşa ceva. Ia doi sau trei băieţi şi vezi dacă nu-l poţi ajuta pe idiotul ăla de Geoghegan să pătrundă înăuntru. Coborâţi pe scări şi fiţi atenţi când ajungeţi la etajul zece.

— ’nţeles. Oh… şi domnule?

— Ce mai vrei, Redfern?

— Detectivul Wisbech mi-a spus să vă anunţ că a rulat prin Unitrak m.o{36}-ul pe care i l-aţi trimis şi că n-a obţinut nimic până acum. Nici un ucigaş cunoscut de noi nu omoară astfel, domnule. Nu prin îngheţare.

Locotenentul oftă.

— În regulă, Redfern. Întorcându-se apoi spre noi, comentă: Halal eficacitate poliţienească! Unsprezece oameni ciopârţiţi şi congelaţi şi noi trebuie să apelăm la un computer pentru a vedea dacă cineva a mai procedat la fel cine ştie când. Ce dracu’ se întâmplă cu memoria noastră astăzi?

Redfern salută rapid şi ieşi din cameră. Podeaua se mişca din nou şi

tipul părea extrem de mulţumit să fie trimis undeva mai aproape de nivelul străzii. Mai mult decât atât, şuieratul vântului se înteţise şi cum naiba să-i explici unui om normal că ceea ce auzea el acolo nu era un vânt adevărat de furtună, ci unul produs de o rea-voinţă ocultă?

— Numai o clipă, interveni Jack Hughes, cum a intrat detectivul dumitale în legătură cu ordinatorul?

— Prin telefon, veni răspunsul lui Marino. E disponibil tuturor forţelor de poliţie din statul New York. Dacă vrei să ştii orice despre automobile furate, persoane dispărute, modul de petrecere al crimelor – orice de genul ăsta – poţi afla doar în câteva secunde.

— E un computer puternic?

— Normal. Unitrak e unui din cele mai puternice de pe toată coasta estică.

Jack se întoarse spre Singing Rock.

— Cred că am găsit manitou-ul nostru tehnologic. Computerul Unitrak.

Indianul încuviinţă din cap.

— S-ar putea să meargă. Ai numărul de telefon, locotenente?

Acesta păru stânjenit.

— Ei, aşteaptă o clipă. Computerul respectiv e strict numai pentru personal autorizat al poliţiei. Ai nevoie de un cod pentru a pătrunde în el.

— Şi ai codul? nu se lăsă Singing Rock.

— Bineînţeles că da, numai că…

— Nici un „numai că", i-o reteză amicul meu. Dacă vrei să pui mâna pe lucrul care ţi-a ucis unsprezece oameni, ăsta-i singurul mijloc de a o face.

— Despre ce tot vorbeşti acolo? se răsti locotenentul Marino. Încerci să mă faci să cred că poţi izgoni un nenorocit de spirit utilizând un computer al poliţiei?

— De ce nu? Nu pretind că va fi uşor, dar manitou-ul lui Unitrak trebuie să fie unul creştin, cu frică de Dumnezeu şi dedicat cauzei legii şi ordinii publice. Unitrak a fost făcut pentru aşa ceva. Manitou-ul unei maşini nu se poate opune intenţiei declarate pentru care a fost concepută aceasta. Dacă-l pot invoca, va fi o chestie perfectă. Istoria se va repeta din nou.

— Adică cum, istoria se va repeta din nou?

Singing Rock îşi frecă ceafa cu o mişcare obosită.

— Acest continent şi spiritele lui indiene au fost înfrânte odinioară de manitou-urile albe ale legii şi ale creştinătăţii. Bănuiesc că vor putea fi învinse încă o dată.

Locotenentul tocmai îşi băgase mâna în buzunar ca să scoată cartela cu codul respectiv când aerul păru să încremenească brusc. Ne-am uitat unii la alţii plini de nesiguranţă. Podeaua încetase câteva clipe să se mai mişte dar acum vibra, extrem de uşor, de parcă cineva şi-ar fi croit drum străpungând betonul şi pardoseala atâtor etaje. În stradă, undeva departe, am distins sunetul sirenelor şi al claxoanelor maşinilor de pompieri, însă şi urletul trist al vântului magic.

Luminile s-au stins dintr-o dată. Marino urlă:

— Nu mişca! Nimeni nu mişcă! Cine o face, e împuşcat pe loc! Am rămas nemişcaţi precum statuile, ascultând încordaţi şi aşteptând să fim atacaţi. Simţeam cum broboane de sudoare mi se scurg de pe faţă sub gulerul cămăşii. Atmosfera din cameră devenise înăbuşitoare, de nerespirat şi era evident că instalaţia de aer condiţionat nu mai funcţiona.

Am fost primul care i-am auzit. Precipitându-se şi scurgându-se în jos pe pereţi – un râu fantomatic. Locotenentul îşi ridică Coltul dar nu apăsă pe trăgaci. Încremeniţi de frică, am scrutat întunecimea – fosforescentă acum – a biroului… şi i-am văzut. Erau ca nişte şobolani spectrali – valuri şi valuri de şobolani spectrali fugari – ce curgeau de pe fiecare perete. Apăreau de nicăieri şi dispăreau în podea ca şi cum aceasta n-ar fi fost câtuşi de puţin construită dintr-un material solid şi compact. Trebuie să fi fost milioane de astfel de lighioane – foşnind, zvârcolindu-se şi zbenguindu-se peste tot într-un flux hidos de corpuri îmblănite.

— Ce-i asta? articulă răguşit Marino. Cine-s ăştia?

— Exact ce par a fi, răspunse Singing Rock. Sunt paraziţii care-l însoţesc pe Marele Bătrân. Într-un sens spiritual, e şi el un fel de parazit şi aceştia sunt slujitorii săi. Se pare că Misquamacus foloseşte însăşi clădirea spitalului drept poartă pentru aducerea pe această lume a Marelui Bătrân – şi de aceea se scurg ăştia pe pereţi în aşa fel. Bănuiesc că se îndreaptă toţi spre etajul zece. Apoi – ei bine, cine ştie ce se va mai întâmpla?

Locotenentul nu scoase nici un cuvânt. Pur şi simplu înmână cartela cu codul lui Singing Rock, arătându-i cu degetul numărul respectiv. Părea într-o stare de şoc – dar cine dintre noi nu era în acele momente? Chiar şi reporterii şi tehnicienii TV erau tăcuţi şi înfricoşaţi! Ne uitam unii la alţii cu ochii bântuiţi de vedenii ai unor oameni prinşi în capcană într-un submarin pe cale să se scufunde.

Singing Rock intră într-un oficiu micuţ şi ridică receptorul. Am rămas lângă el în timp ce forma numărul şi am auzit clar semnalul de apel urmat de declanşarea automată a robotului. Privind cu coada ochiului

la cartela locotenentului, Singing Rock citi o înşiruire de numere, apoi aşteptă să fie conectat la Unitrak.

— Ce ai de gând să faci? l-am întrebat eu. Cum poţi să-i spui unui computer că ai nevoie de ajutorul manitou-ului său?

Singing Rock îşi aprinse o ţigară scurtă şi trase câteva fumuri.

— Bănuiesc că singura problemă este aceea a găsirii unui limbaj adecvat. Şi bineînţeles cea a convingerii programatorilor că nu sunt nebun de legat.

Un alt declic şi o voce seacă tipică pentru un WASP{37} răspunse:

— Unitrak. Indicaţi, vă rog, natura intervenţiei dumneavoastră?

Singing Rock îşi drese glasul.

— Vorbesc în numele locotenentului Marino, Departamentul de poliţie New York. Locotenentul ar dori să ştie dacă Unitrak are o existenţă spirituală.

O lungă tăcere, apoi vocea se auzi din nou:

— Ce anume? Vreţi să repetaţi, vă rog?

— Locotenentul Marino ar dori să cunoască dacă Unitrak are o existenţă spirituală?

Altă tăcere şi vocea se răsti:

— Ascultă aici – ce-i asta? O glumă sau ce?

— Vă rog, răspundeţi la întrebare!

Urmă un oftat:

— Unitrak nu este programat să răspundă la astfel de întrebări. Unitrak e un computer cu o capacitate normală de lucru şi nu poate fi folosit pentru tot felul de programe universitare aiurite precum cele de compunere automată a poeziilor. Dacă nu mai aveţi alte probleme…?

— Un moment, interveni rapid Singing Rock. Întrebaţi-l pe Unitrak ceva foarte important. Întrebaţi-l dacă deţine vreo informaţie referitoare la Marele Bătrân.

— Marele cum?

— Marele Bătrân. E un… fel de şef de bandă criminală.

— Ce divizie? Fraudă, omucidere, incendiere? Care din ele?

Singing Rock reflectă o clipă şi se decise:

— Omucidere.

Din nou tăcere. Vocea reveni:

— Cum scrieţi Marele? Exact ca-n Marele Canion{38}?

— Corect.

— O.K., nu închideţi, vă rog.

Prin receptor am putut auzi declicuri şi zbârnâituri îndepărtate în timp ce întrebarea lui Singing Rock era introdusă pe cartele. Amicul meu fuma, nemaigăsindu-şi nici o clipă de astâmpăr din cauza

zgomotului infernal de fundal, produs de vântul supranatural. Podeaua se mişcă din nou şi Singing Rock îmi şopti, acoperind receptorul cu mâna:

— Nu cred că va merge. Nu va mai trece mult şi Marele Bătrân va pătrunde prin poartă.

— Şi ce altceva am putea face? am şuierat eu. Există vreun alt mijloc de a-l opri?

— Trebuie să existe o altă modalitate. La urma urmei, străvechii făcători-de-minuni au fost în stare să-l închidă în propria sa sferă. Dar chiar dacă aş cunoaşte această metodă, nu cred să fiu capabil de a o pune în practică.

În timp ce aşteptam răspunsul lui Unitrak, am simţit cum mă încearcă o senzaţie ciudată de ameţeală. Am crezut la început că era vorba de o nouă ridicare şi coborâre a pardoselii, dar mi-am dat seama imediat că era vorba de un miros. Unul puturos şi greţos – de lucru stricat – ce-mi amintea de un iepure congelat cumpărat de mine odată şi care s-a dovedit a fi intrat în putrefacţie. Am tras adânc aerul pe nări, m-am strâmbat şi i-am aruncat o privire amicului meu.

— Vine, declară acesta fără nici un fel de emoţie evidentă. Marele Bătrân se apropie.

Am distins nişte strigăte în faţa uşii şi lăsându-l singur la telefon pe Singing Rock am ieşit să văd despre ce era vorba. O grămadă de doctori şi infirmieri erau strânşi în jurul unei camere TV. Mi-am croit drum până la Jack Hughes şi m-am interesat ce se întâmplase. Doctorul era palid şi părea bolnav – probabil că mâna îl durea îngrozitor.

Unul din operatori s-a sprijinit brusc de camera sa fiind pe punctul de a leşina. Tremura de parcă ar fi suportat un şoc electric, dar nici vorbă de aşa ceva.

M-am îndreptat spre tipul cu pricina. Era tânăr, cu părul blond-roşcat, îmbrăcat cu o pereche de blugi şi cu un tricou roşu. Ochii îi erau închişi iar faţa îi era congestionată şi albă. Buza inferioară îi tremura fără încetare, schimonosindu-i gura într-un rânjet straniu. Unul din interni îi ridicase mâneca şi se pregătea să-i administreze un tranchilizant.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu. Are un acces de epilepsie?

Internul introduse cu grijă acul în braţul operatorului şi apăsă încet pistonul. După câteva momente, spasmele faciale şi tremuratul dispărură şi cu excepţia unor convulsii izolate, tehnicianul începu să se liniştească.

— Nu ştiu ce-i cu el, recunoscu internul, clătinând din cap. Se vedea

că era tânăr şi fără experienţă, cu o faţă rotundă, proaspăt rasă şi cu părul bine pieptănat. După mine, a suferit un fel de şoc psihologic puternic. Probabil o reacţie întârziată la ceea ce am asistat până acum.

— Haideţi să-l scoatem de aici şi să-l instalăm mai confortabil altundeva, hotărî Winsome.

Trei sau patru doctori plecară după un cărucior, ceilalţi – frustraţi şi înspăimântaţi – se dispersară într-o tăcere penibilă, fiecare aşteptând următoarea manifestare supranaturală ce urma să se abată asupra noastră. L-am auzit pe locotenentul Marino răstindu-se furios la telefon şi mi-am dat seama că întăririle promise aveau încă probleme cu accesul în clădire. Amestecate cu gemetele vântului lui Misquamacus, am auzit sunetele a şi mai multor sirene departe în stradă şi am distins luminile unor reflectoare portabile licărind prin ferestre. Peste o oră sau două urma să se lumineze de ziuă – asta dacă mai trăiam atât pentru a o mai apuca. Duhoarea de putrefacţie emanată de Marele Bătrân infestase aerul şi doi sau trei oameni începuseră deja să vomite. Temperatura varia de la o căldură înăbuşitoare la un frig intens, de parcă întreaga clădire ar fi fost un pacient suferind de o febră necontrolată şi pustiitoare.

M-am întors la Singing Rock. Acesta mâzgălea o serie de numere pe colţul unei reviste şi părea pradă unei emoţii puternice. Am aşteptat până ce a terminat de scris, apoi l-am întrebat:

— Crezi că ai să reuşeşti?

— Nu-s sigur, dar se pare că am dat peste ceva interesant, răspunse el pe măsură ce studia cu atenţie şirul de cifre. Programatorul mi-a comunicat că nu există nici un document referitor la existenţa cuiva numit Marele Bătrân – şi asta după ce a verificat orice nume fals, adevărat sau orice poreclă a tuturor criminalilor cunoscuţi din ultimii zece ani. Dar, cu toate acestea, Unitrak a răspuns cu un mesaj şi o serie de numere.

— Şi ce-nseamnă ele?

— Păi, tehnicianul mi-a tradus mesajul… „Urmează Imediat Procedura de Chemare" – apoi am obţinut numerele respective.

Mi-am şters fruntea cu o batistă deja pătată.

— Ne ajută cu ceva? Înseamnă ceva pentru tine?

— Aşa cred. Cel puţin Unitrak a răspuns. Şi dacă a făcut-o – ei bine, poate că ştie ce vrem noi.

I-am arătat numerele cu degetul.

— Vrei să spui că aceste cifre îţi arată cum să invoci manitou-ul său?

— Foarte posibil. Foarte posibil. Nu vom şti precis până ce nu vom încerca.

M-am aşezat pe un scaun cu un aer plictisit.

— Singing Rock, mi se pare o cacialma. Ştiu ce am făcut şi ştiu ce am văzut, dar să nu-mi spui acum că vreun computer construit cu fonduri publice are de gând să ne indice cum să-i găsim propriul manitou. Nu e ceva raţional, tu nu te gândeşti?

— Sunt de acord, Harry, spuse el aprobând din cap, şi să nu ai impresia că eu cred în aşa ceva mai mult decât tine. Tot ce pot să-ţi confirm e că mesajul de la Unitrak este chiar aici şi că aceste numere concordă cu ritualul adecvat pentru invocarea manitou-urilor obiectelor făcute de om. De fapt, e unul din cele mai uşoare ritualuri. Eu l-am învăţat când aveam vreo doisprezece ani de la vraciul Sarara din tribul Paiute. Am fost deprins să chem manitou-urile pantofilor, mănuşilor, cărţilor şi a tot felul de alte lucruri. Puteam să întorc paginile unei cărţi fără ca măcar să le ating.

— Ei, o carte e o carte, am filozofat eu, pe când ăsta-i un computer ce valorează mai multe milioane. E puternic şi deci s-ar putea dovedi periculos.

Singing Rock aspiră pe nări duhoarea Marelui Bătrân ce invadase aproape în întregime camera.

— Nimic nu poate fi mai periculos decât ceea ce suntem pe punctul de a urmări chiar acum. Dacă tot va trebui să murim, cel puţin s-o facem ca nişte eroi.

— Nu mă interesează câtuşi de puţin să mor ca un erou!

Singing Rock mă apucă de mână.

— Nu prea ai gândit astfel când ai înfruntat Bestia-Stelară de unul singur.

— Nu, dar o fac acum. De două ori în aceeaşi noapte e prea mult pentru oricine are capul pe umeri, nu crezi?

— Ce era toată gălăgia de pe culoar? A fost cineva rănit? schimbă vorba Sioux-ul.

M-am întins să iau o ţigară din pachetul de pe masă.

— Nu cred. Un operator de la CBS. Se pregătea de filmare şi s-a prăbuşit brusc. Bănuiesc că o fi fost vreo criză de epilepsie sau ceva asemănător.

Singing Rock se încruntă.

— Filma?

— Exact. Părerea mea e că tocmai filma pe cei aflaţi prin preajmă. A căzut grămadă de parcă l-ar fi lovit cineva în cap. Dar n-am asistat la scenă!

Indianul reflectă câteva clipe apoi ieşi glonţ din încăpere îndreptându-se spre reporterii de la CBS. Toţi – vreo cinci sau şase –

stăteau stingheriţi într-un cerc, fumând şi încercând să-şi închipuie ce avea să mai urmeze în continuare.

Singing Rock întrebă:

— Prietenul vostru se simte bine?

Unul din reporteri, un tip scund şi îndesat, într-o cămaşă de culoarea prunei şi cu nişte ochelari enormi răspunse:

— Desigur. Doctorii mai stau încă lângă el, dar părerea este că se va face bine. Ia ascultă, ştii ce naiba se petrece aici? E adevărată treaba asta cu spiritele rele?

Singing Rock îi ignoră întrebarea şi puse şi el una:

— Prietenul vostru e predispus cumva la crize de epilepsie?

Reporterul clătină încet din cap.

— Nu l-am văzut să aibă vreodată aşa ceva. Din câte cunosc, e prima dată când i se întâmplă. N-a spus niciodată că ar fi epileptic sau ceva de genul ăsta.

Înfăţişarea lui Singing Rock deveni gravă.

— Mai privea cineva prin obiectiv în acelaşi timp cu el?

— Nu, domnule. N-avem decât o singură cameră. Şi, zi-mi şi mie – de unde provine mirosul ăsta îngrozitor?

Singing Rock zise:

— Se poate? Şi ridică camera portabilă din caseta ei. Avea nişte zgârieturi produse la căderea din mâna operatorului leşinat, dar încă mai funcţiona. Unul din tehnicieni – un tip ursuz într-o haină albastră de doc – îi arătă cum s-o fixeze pe umăr şi cum să privească prin dispozitivul de vizare.

Podeaua începu să vibreze şi să pulseze ca cineva cuprins de o frică puternică sau ca un câine ajuns la orgasm. Luminile se micşorară din nou, iar sunetul înfiorătorului vânt se intensifica din ce în ce. Un murmur de panică se ridică din rândurile celor douăzeci sau treizeci de doctori, poliţişti şi reporteri îngrămădiţi în cameră, motiv pentru care doctorul Winsome, de o paloare cadaverică şi scăldat în sudoare de sus până jos, fu obligat să scoată din funcţiune toate telefoanele interioare. Nici nu îndrăzneam să ne gândim ce se întâmpla în celelalte secţii şi oficii, şi chiar dacă am fi vrut să-i contactăm, nici o şansă să mai facem acest lucru acum. Locotenentul Marino continua să ţină în mână radiotelefonul sperând să audă noutăţi despre întăririle cerute, dar figura lui indica clar că îl părăsise orice umbră de optimism. Fuma ţigară de la ţigară, iar faţa îi era trasă şi împietrită.

În momentul când spasmul podelei trecu, Singing Rock îşi apropie ochiul de manşonul de cauciuc negru al dispozitivului de vizare al camerei TV, îl cuplă şi începu încet să examineze încăperea, cu mişcări

sistematice, neomiţând nici ungherele cele mai depărtate sau porţiunile din spatele uşilor. Tehnicienii CBS-ului îl urmăreau neliniştiţi în timp ce el dădea ocol pereţilor, cu corpul aplecat înainte şi cu toţi muşchii feţei încordaţi.

— Ce dracu' face tipul ăsta? întrebă cu suspiciune în glas unul din tehnicieni.

— Sssstttt, făcu unul din colegii săi. Poate că încearcă să determine de unde vine mirosul ăsta groaznic!

După câteva minute de cercetare amănunţită, Singing Rock puse camera în caseta ei, îmi făcu un semn din deget şi mă trase într-un colţ, vorbindu-mi grăbit şi pe un ton scăzut ca să nu fie auzit şi de alţii.

— Bănuiesc că ştiu ce s-a întâmplat. Demonii care-l însoţesc întotdeauna pe Marele Bătrân au trecut pe aici, îndreptându-se probabil spre etajul zece pentru a se aduna în jurul lui Misquamacus. Dar cred că operatorul i-a văzut.

— I-a văzut? Cum aşa?

— Cunoşti vechea legendă despre credinţa indienilor că ei nu trebuie să se lase niciodată fotografiaţi deoarece astfel de aparate le fură propriile spirite? Ei bine, ca să spunem aşa… e ceva corect în această treabă. Obiectivul camerei – deşi nu poate niciodată fura manitou-ul unui om – îl poate percepe. De aceea există atât de multe fotografii stranii în care fantomele – nevăzute în momentul când a fost făcută fotografia – au apărut în chip misterios după developare.

Mi-am dres glasul.

— Vrei să spui că operatorul i-a văzut pe aceşti demoni prin vizor? De aceea a leşinat?

— Aşa cred. Cel mai bine ar fi să mergem să stăm de vorbă cu el, cu condiţia să mai fie conştient. Dacă ne-ar spune ce demoni a văzut, s-ar putea să fim în stare să întreprindem ceva în momentul când îşi va face apariţia Marele Bătrân.

L-am chemat pe Jack Hughes şi i-am explicat despre ce era vorba. Nu făcu nici un comentariu, dar aprobă din cap când Singing Rock îi sugeră să stea de vorbă cu operatorul. Schimbă câteva cuvinte cu doctorul Winsome, apoi ne făcu semn să intrăm în salonul de prim ajutor.

Aici era linişte deplină. Palid şi scuturat parcă de convulsii, operatorul zăcea pe un pat în timp ce trei doctori îi supravegheau cu atenţie evoluţia pulsului şi a altor semne vitale. Salutându-l pe Jack, cei trei s-au dat deoparte, lăsându-ne să ne îngrămădim în jurul pacientului.

— Nu-l luaţi prea tare, ne sfătui unul din ei. A suferit un şoc puternic

şi nu şi-a revenit aproape deloc.

Singing Rock nu răspunse. Aplecându-se asupra operatorului, alb încă la faţă, şopti:

— Mă auzi? Auzi ce-ţi spun?

Bolnavul se cutremură. Singing Rock reluă:

— Auzi ce-ţi spun? Îţi dai seama unde eşti?

Nici un răspuns. Internii ridicară din umeri, iar unul din ei declară:

— Mă tem că e complet inconştient. Ceea ce i s-a întâmplat a dus la o blocare a minţii şi deocamdată nu reacţionează la întrebările nimănui. E ceva obişnuit în cazurile grave de şoc. Doar timpul va rezolva problema…

Singing Rock şopti ca pentru sine:

— N-avem timp. Pescui din buzunar un colan făcut din mărgele pictate într-un mod straniu şi-l aşeză uşor pe capul operatorului, de parcă ar fi fost un nimb. Unul din interni încercă să protesteze, însă Jack Hughes îl opri cu o mişcare scurtă a mâinii.

Ţinându-şi ochii închişi, Singing Rock începu o incantaţie. Nu puteam distinge toate cuvintele, dar cele pe care le-am auzit erau în dialectul Sioux. Cel puţin aşa am presupus. Nefiind lingvist, dinspre partea mea ar fi putut foarte bine să fie şi-n franceză!

Vraja nu păru să aibă vreun efect la început. Operatorul rămase tot palid şi nemişcat, degetele-i tresărindu-i din când în când iar buzele mişcându-i-se fără a scoate vreun sunet. Dar în momentul când Singing Rock trasă o formă magică în aer deasupra capului său, ochii i se deschiseră fără nici un fel de avertisment. Erau sticloşi şi nefocalizaţi, dar erau totuşi deschişi.

— Şi acum, rosti blând indianul, ce ai văzut prin obiectivul camerei, prietene?

Operatorul se cutremură din tot corpul în timp ce picături de salivă îi apărură la colţurile gurii. Părea un om atins de turbare sau în ultimul stadiu de sifilis. Probabil că în memorie i se impregnase o imagine atât de teribilă încât nimic din ce ar fi încercat să facă nu i-ar fi exorcizat-o de acolo! Tipul nu putea nici măcar să moară!!!

— E…, e…, bolborosi el.

— Haide, prietene. Îţi poruncesc să vorbeşti. El nu-ţi va face nimic pentru că te va proteja Gitche Manitou!

Operatorul îşi închise ochii. Pentru un moment am crezut că devenise iarăşi inconştient. Dar după câteva secunde, începu să vorbească – foarte rapid şi aproape neinteligibil – însă cu un extraordinar debit verbal:

— *Înota, înota, venea înot de-a curmezişul camerei şi prin cameră în*

acelaşi timp şi am întrezărit ceva doar o clipă, numai o părticică din el ca un fel de sepie – ca o sepie – cu braţe unduitoare, unduiau toate, dar era mare, nu-mi dau seama cât de mare, eram atât de înfricoşat că era ceva înăuntrul capului meu ca şi cum tot creierul mi-ar fi fost furat. Numai preţ de o clipă, doar o clipă.

Singing Rock continuă să asculte dar pacientul nu mai spuse nimic. Scoase cu grijă colanul de pe capul celuilalt apoi declară:

— Ei bine, se pare că asta-i tot.

— Totul e bine? l-am întrebat eu. Vreau să spun, e cumva…

— Nu, nu-i mort. Nu cred că va mai fi vreodată normal, dar cel puţin nu-i mort.

— Sepia… ştii ce era…?

— Da. Acest om a avut privilegiul de a vedea ceva ce a fost expulzat de pe pământ cu secole în urmă. N-a mai apucat să vadă şi restul, ceea ce de fapt e mai bine pentru el. Marele Bătrân s-a întors din nou printre noi.

Capitolul 10
La lumină

L-am însoţit pe Singing Rock pe coridor. Ochii săi negri scânteiau cu un pic din ardoarea pe care o văzusem stingându-se treptat în acea lungă şi îngrozitoare noapte.

— Asta-i, Harry. Vii să mă ajuţi?

— Asta-i ce? Ce naiba are să se întâmple?

Singing Rock îşi linse buzele. Vocea îi era întretăiată şi el arăta de parcă ar fi fost pradă unei cumplite febre.

— Marele Bătrân este aici. O luptă cu Marele Bătrân în persoană – nu-ţi dai seama ce înseamnă acest lucru pentru un vraci? E ca şi cum un simplu creştin ar avea şansa să se înfrunte cu însuşi Satana.

— Singing Rock…

— Trebuie s-o facem. Nu ne-a mai rămas nici un pic de timp. Trebuie să coborâm acolo jos şi s-o facem.

— Să coborâm unde? Doar nu vrei să spui… înapoi la etajul zece?

Statura prietenului meu părea să crească treptat de parcă ar fi fost umflată de un vânt magic. Tremura de emoţie şi anticipare, dar şi de patima teribilă de a-şi risca viaţa înfruntându-l pe demonul cel mai neiertător din toată mitologia americană. Văzând că nu mai scot nici un cuvânt, făcu stânga-mprejur şi se îndreptă cu un pas atât de vioi spre scări, încât de-abia mă mai puteam ţine după el.

L-am înşfăcat de mânecă şi s-a întors spre mine.

— Singing Rock, l-am implorat eu. Pentru numele lui Dumnezeu, acolo jos au fost ucişi unsprezece oameni! Ai văzut şi tu ce s-a întâmplat.

— E prea târziu. Marele Bătrân este aici şi ce se va întâmpla în curând va fi mult mai cumplit…

— Dar, Singing Rock…

Se smuci din strânsoarea mea, deschise uşa ce ducea spre scările scufundate în întuneric şi mă-ntrebă:

— Vii? Sau dai bir cu fugiţii?

Răsunând de-a lungul şirurilor de scări, am auzit urletul dezgustător al acelui vânt-fără-de-vânt şi părul mi se zbârli pe ceafă. Duhoarea fetidă a Marelui Bătrân mă lovi în faţă şi de undeva de jos auzeam zgomote care-mi reaminteau de gravurile lui Dore[39] înfăţişând iadul. Demoni, fiare şi lucruri fără de nume ce bântuie prin noapte. Animale care te fac să înnebuneşti privindu-le numai o dată. Lucruri care ţopăie şi se strecoară prin întunericul unei imaginaţii terifiante.

Am înghiţit în sec. Indiferent cât de înfricoşat eram, nu-l puteam lăsa singur pe Singing Rock.

— Vin şi eu! Am pus un picior pe treapta de beton. „Acum ori niciodată”, mi-am zis în sinea mea.

Uşa se închise în urma noastră şi ne-am trezit într-o beznă sufocantă. Ne ţineam de balustradă, croindu-ne drum pe pipăite. Fiecare pas îmi dădea fiori reci pe şira spinării şi fiecare târşâit de picioare sau ecou făcea să-mi sară inima din piept. Puteam să jur că auzeam paşi nevăzuţi coborând scările chiar în faţa noastră dar nu mai era timp să ne oprim şi să ascultăm.

— Singing Rock, am şoptit eu. Ce vom face?

— Încerc să chibzuiesc, răspunse acesta calm. Dar nu pot evalua situaţia până ce nu văd cu ochii mei. Sper doar să pot invoca spiritul lui Unitrak la momentul potrivit şi în felul potrivit. Şi mai sper că Unitrak nu ni se va arăta la fel de ostil nouă precum Marele Bătrân. Există întotdeauna un astfel de risc.

Am tuşit.

— Presupunând că ne predăm pur şi simplu? N-am salva oare mai multe vieţi? Dacă luptăm… Dumnezeu ştie câţi oameni vor fi cel puţin răniţi.

Singing Rock clătină din cap.

— Aceasta nu-i o luptă în sensul obişnuit al cuvântului. E un act de răzbunare al unui vrăjitor al pieilor roşii pentru toată durerea la care a fost supus poporul său din partea oamenilor albi. Nu te poţi preda unuia ce caută răzbunare. Misquamacus va fi satisfăcut doar în momentul când vom fi morţi cu toţii, cât dinspre partea Marelui Bătrân…

— Ce-i cu Marele Bătrân?

Amicul meu se cutremură.

— Habar n-am ce învoială a făcut Misquamacus cu el, însă Marele Bătrân este cunoscut în cultura indienilor Pueblo drept Marele Devorator, iar în cea a Paiuţilor ca Cel-care-se-hrăneşte-din-Iad. Concluziile le poţi trage şi singur…

Pe măsură ce coboram prin întuneric, geamătul şi tânguirea vântului care nu era vânt devenea din ce în ce mai puternică şi mai deprimantă. Începeam să sufăr de o atât de chinuitoare durere de cap încât de-abia mai puteam vedea clar în faţa ochilor. Simţeam o mâncărime peste tot şi aveam senzaţia că prin haine colcăiau păduchii. Dacă aş mai fi avut încă o dată de ales, aş fi renunţat şi l-aş fi lăsat dracului pe Marele Bătrân, Cel-care-se-hrăneşte-din-Iad, să-şi facă plinul.

— Ne apropiem. De aceea te simţi atât de rău. Uite – ia acest colan

de mărgele. Nu e prea puternic, dar ar trebui să te protejeze împotriva trucurilor şi iluziilor.

Aproape surzi din cauza urletului vântului, am ajuns la etajul al zecelea. Scoţând din buzunar bucata de hârtie pe care notase numerele date de Unitrak, Singing Rock le studie cu atenţie, în ciuda întunericului înconjurător. Ridică apoi degetul mare în sus{40} şi împinse uşor uşa ce ducea spre culoarele unde pândea Misquamacus şi unde Marele Bătrân, teribilul şi răuvoitorul manitou venit din secole imemoriale, revenea hidos la viaţă în prezent.

Duhoarea era cumplită. Deşi coridoarele erau pustii, de pretutindeni se auzea un foşnet precum cel produs de deplasarea a sute de şobolani – un zgomot pe care nu-l putea acoperi nici chiar şuieratul vântului. Era ca şi cum tot spaţiul ar fi fost invadat de rozători invizibili, mişunând şi colcăind la adăpostul mirosului de putrefacţie emanat de Marele Bătrân. Singing Rock întoarse capul o clipă să se asigure că mai eram lângă el, apoi se îndreptă spre rezerva lui Karen Tandy – camera în care îşi făcuse pentru prima dată obscena sa apariţie Misquamacus.

Tânguitul jalnic al vântului astral produs de Bestia-Stelară mă irita şi mă storcea de puteri. Pe măsură ce ne apropiam de camera cu pricina, zgomotul devenea din ce în ce mai puternic, până ce intensitatea sa ajunse să-mi pătrundă în simţuri cu durerea ascuţită produsă de o lamă ruginită. De jur împrejurul nostru se auzea foşnetul şobolanilor spectrali – o escortă scârboasă de creaturi parazite. Preţ de o clipă am avut chiar impresia că unul din ei mi-a sărit în spate, drept pentru care m-am trezit trăgând cu putere de propria-mi cămaşă, dezgustat şi înfricoşat.

Singing Rock îşi începu incantaţiile. Invoca spiritele poporului Sioux pentru a ne proteja de răul devorator al Marelui Bătrân: manitou-urile aerului, rocilor şi solului – ale demonilor, bolilor şi molimelor pentru a-l doborî pe Misquamacus. De-abia distingeam ce spune din cauza asurzitorului vânt nepământean, dar am simţit o oarecare schimbare de atmosferă: escorta noastră de şobolani părea să ne trateze cu o oarecare doză de respect neliniştit.

Am dat colţul şi brusc… coridorul fu inundat de străfulgerări orbitoare de lumină ce trosneau şi pocneau în jurul nostru. Singing Rock îşi ridică mâinile cu palmele înspre exterior şi fascicolele se prelinseră pe lângă ele, sfârşindu-şi drumul undeva pe podea. Trăsnetul-care-vede – prima indicaţie că Misquamacus ştia că eram acolo.

Am ajuns într-un punct al coridorului în imediata apropiere a destinaţiei noastre. Trăsnetul părea să fi dispersat cea mai mare parte a

şobolanilor fantomatici dar urletul vântului continua – numai că era un vânt adevărat, zgâriindu-ne feţele precum nisipul mascat. Singing Rock îmi făcu semn să înaintez şi amândoi ne-am croit drum cu greu, mai aproape, tot mai aproape de inevitabila confruntare cu Misquamacus şi cu Marele Bătrân. Urletul de nedescris al vântului ne punea în imposibilitatea de a comunica între noi; prin uşa rezervei lui Karen vedeam sfârâitoarele izbucniri de lumină astrală – albastra şi recea energie răspunzătoare de poarta pentru cea mai puternică şi mai teribilă fiinţă legendară din câte au existat vreodată.

În cele din urmă – şi în ciuda uraganului hărţuitor – am ajuns la uşă. Singing Rock aruncă primul o privire înăuntru şi brusc îşi întoarse capul cu o teroare desăvârşită întipărită pe chip, în timp ce-şi mişca convulsiv mâna pe faţă exact ca un om scuturat de spasmele electrocutării. Mi-am băgat şi eu capul pe uşă… şi am rămas atât de năucit de groază şi de frică încât simţeam că nu mă voi mai putea desprinde din acel loc niciodată.

Camera era plină de un fum gros aducător de rele ce se ridica neîncetat din cele două focuri aprinse de Misquamacus în două pocale de metal plasate de o parte şi de alta a porţii astrale. Pe podea era trasat cel mai sinistru şi bizar cerc de figuri ce mi-a fost dat să-l văd vreodată, toate desenate şi colorate cu ceea ce părea să fi fost sângele închegat, scurs din cadavrele membrilor echipei de şoc a locotenentului Marino. Erau reprezentaţi ţapi stranii şi creaturi hidoase ca nişte enormi melci fără cochilie, dar şi femei goale cu monştri respingători ieşind direct din utere. Şi peste tot acest cerc prezida însuşi Misquamacus cu corpu-i întunecat, deformat şi ghebos învăluit în fum. Dar nu figura sa oarecum estompată ne-a produs cea mai teribilă teroare ce se putea imagina… ci ceea ce se zărea prin norii denşi de fum – o turbulenţă în plină fierbere, o umbră sinistră părând să crească neîncetat prin acea obscuritate – ceva asemănător cu o sepie sau cu o adunătură compactă, deşi imprecisă ca formă, de şerpi, fiare şi monştri.

Ceea ce era şi mai terifiant era faptul că l-am recunoscut pe Marele Bătrân – şi mi-am dat brusc seama cât de aproape fusese întotdeauna de mine. El era teama întrupată în formele stranii şi diverse ale tapetului şi draperiilor; era teroarea feţelor îngropate în fibrele de lemn ale şifonierelor; era frica ce te cuprindea în timp ce urcai scările întunecate ale caselor; şi era groaza reflecţiilor curioase văzute doar pe jumătate în oglinzi şi ferestre. Aici, în forma aflată într-o continuă zvârcolire a Marelui Bătrân, am descoperit de unde proveneau spaimele şi frământările îngropate de ani de zile în propriul meu subconştient. De

fiecare dată când auzi noaptea respiraţii fără de trup în dormitor; de fiecare dată când hainele neglijent aruncate pe vreun scaun par să ia forma unei sinistre şi monahale figuri; de fiecare dată când crezi că auzi paşi în spatele tău pe măsură ce urci vreo scară… de fiecare dată se află lângă tine prezenţa nefastă a Marelui Bătrân, strecurându-se cu rea-voinţă prin încuietorile şi sigiliile care-l înlănţuiesc de cealaltă parte a lumii!

Misquamacus îşi ridică mâna şi scoase un urlet de triumf – un urlet prelung şi dătător de fiori de gheaţă. Ochii săi satanici, ca de ţap, păreau luminaţi pe dinăuntru, iar corpul a cărui greutate era suportată doar de acele picioare pipernicite, strălucea de sudoare. Degetele – adevărate mănuşi de sânge cu care sfâşiase corpurile celor unsprezece poliţişti şi trasase cercul şi figurile de pe podea – îi erau acum nemişcate. În spatele său, aproape invizibilă prin fumul des, se răsucea şi se zvârcolea hidoasa şi înfricoşătoarea siluetă a Marelui Bătrân.

— Acum, Harry! urlă Singing Rock. Ajută-mă acum… acum! Acum!

Îngropându-şi faţa în palme, începu să recite numere şi cuvinte, invocaţii fără sfârşit adresate atât manitou-urilor şi spiritelor indiene cât şi marelui spirit al tehnologici albilor. M-am agăţat de el cu toate puterile, comutându-mi mintea asupra lui Unitrak, Unitrak. Unitrak. Vântul asurzitor mă împiedica să aud ce spunea Singing Rock, dar mi-am forţat mintea încercând să-l sprijin – să îmi arăt dragostea pe care i-o purtam – să-l protejez în cât de mică măsură, în vreme ce el încerca din răsputeri să-l învingă pe Misquamacus şi să contracareze prezenţa întunecată a Celui-care-se-hrăneşte-din-Iad.

Pentru un moment am crezut că Singing Rock va reuşi. Vorbea cu o viteză anormală, recitând, psalmodind şi dând mereu din cap, din ce în ce mai repede, de parcă înmagazina în sine o cât mai mare putere pentru a fi capabil să invoce marele manitou tehnologic al lui Unitrak. Dar în tot acest timp Misquamacus cânta şi el agitându-şi cu violenţă mâna în direcţia noastră, încurajându-l pe Marele Bătrân să ne devoreze. Prin norul de fum am văzut mişcându-se lucruri – lucruri peste măsură de înfricoşătoare – forme mult mai oribile şi terifiante decât îmi închipuisem vreodată chiar în cel mai cumplit coşmar. Vârtejurile de fum începură să prindă conturul unei caracatiţe ce-şi întindea tentaculele din forma întunecată a Marelui Bătrân. Mi-am dat seama că mai aveam doar câteva minute de trăit. Eram atât de încordat încât muşchii mi se blocaseră, iar limba pe care mi-o muşcasem începuse să sângereze.

Şi brusc, Singing Rock îşi îndoi genunchii apoi căzu grămadă. Aplecându-mă spre el şi dându-i deoparte părul zburlit de vânt care-i

căzuse în ochi, am urlat la el, implorându-l să nu se dea bătut. Ridicându-şi privirea spre mine, am citit pe faţa sa o groază nemărginită.

— Nu pot, ţipă el. Nu-l pot invoca pe Unitrak! N-o pot face! E manitou-ul unui lucru făcut de albi! Nu vrea să mă asculte!

Nu-mi puteam crede urechilor. Am privit peste umăr şi am văzut cum Misquamacus ne arăta cu amândouă mâinile în timp ce şerpi întunecaţi desprinşi din silueta Marelui Bătrân i se încolăceau în jurul capului… şi mi-am dat seama că venise sfârşitul. Am smuls bucata mototolită de hârtie din mâna lui Singing Rock şi am ridicat-o spre pâlpâitoarea lumină astrală venită din nepământeana şi îngrozitoarea poartă.

— Unitrak, salvează-mă! am ţipat eu. Unitrak, salvează-mă!! Şi am început să rostesc, urlând cât mă ţinea gura, numerele salvatoare… o dată… şi încă o dată… şi încă… UNITRAAAKKK! PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU-UNIIITRAAKKKK!!!

Încă agăţat de braţul meu, Singing Rock gemea înfricoşat. Misquamacus, cu un rânjet de lup întipărit pe chip, realmente plutea în aer deasupra mea, cu braţele larg deschise şi cu picioarele-i deformate bine strânse sub el. De jur împrejur, formele într-o continuă mişcare ale Marelui Bătrân se apropiau din ce în ce.

Frica m-a îngheţat pentru o clipă, paralizându-mi orice mişcare. Apoi – şi asta era tot la ce mă puteam gândi – mi-am ridicat şi eu mâinile – copiindu-l pe Misquamacus – şi am încercat, după capul meu, să fac şi eu vrajă.

— Unitrak, trimite-ţi manitou-ul pentru a-l distruge pe acest făcător-de-minuni. Unitrak, protejează-mă de orice vătămare. Unitrak, sigilează poarta spre marea lume de dincolo şi trimite-l înapoi pe acest spirit hidos!

Ca o măsură represivă, Misquamacus, continuând să plutească cu un aer sinistru prin aer, începu din nou să-l invoce pe Marele Bătrân. Dar cuvintele îi sunau stângace şi confuze – ca urletele unei fiare răzbunătoare estompate de mugetul uraganului.

— Unitrak! am zbierat eu ca un apucat. Unitrak, vino la mine! Vino!

Şi chiar în acel moment Misquamacus aproape că se năpusti asupra mea. Ochii diavoleşti scânteiau lugubru din mijlocul feţei sale întunecate şi înecate în sudoare, colţurile gurii îi erau trase înapoi, dezgolindu-i dinţii într-un rânjet de durere, de efort şi de răzbunare, în timp ce mâinile trasau diagrame invizibile în jurul meu pentru a-mi abate asupra capului puterea necurată a Marelui Bătrân şi a mă supune – prin intermediul vrăjitoriei – la cea mai hidoasă moarte pe care i-o putea născoci mintea.

— Unitrak, am şoptit eu, aproape neauzit din vuietul furtunii din cameră. Oh, Dumnezeule, Unitrak!

Se întâmplă atât de violent şi brusc încât nici nu mi-am dat seama la început. Am crezut că Misquamacus mă ţintise cu trăsnetul-care-vede sau că întreaga clădire se dezmembrase în jurul nostru. Un sunet asurzitor se prăbuşi asupra noastră estompând însuşi vuietul uraganului o pârâitură electrică de parcă s-ar fi descărcat de undeva din neant milioane şi milioane de volţi – un bubuit asemănător cu o mie de scurtcircuite. Camera fu inundată de orbitoare arcuri incandescente îmbinate în formă de reţea, şiruri după şiruri de „circuite" strălucitoare formate din scântei albe şi albastre licărind într-o simetrie perfectă.

Carbonizat, înnegrit şi însângerat, corpul lui Misquamacus se prăbuşi pe podea precum stârvul unui bou, cu ochii complet închişi şi cu mâinile încleştate sub el.

Radiind şi pulsând, arcurile de lumină formară un fel de gard viu între mine şi forma întunecată a Marelui Bătrân. Vedeam cum demonica fiinţă se răsucea şi se contracta de parcă ar fi fost derutată sau frustrată. Voltajul dezvoltat de reţeaua de arcuri era atât de enorm încât îl puteam privi doar cu ochii pe jumătate închişi, ceea ce nu-mi permitea să disting prea bine ce se întâmpla cu silueta cuprinsă de spasme a Marelui Bătrân.

În prezent nu mai încăpea nici o îndoială în mintea mea – această apariţie orbitoare era manitou-ul, spiritul, esenţa interioară a computerului Unitrak. Vraja pe care o rostisem, invocarea rostită de mine, un alb! – adusese pe această lume un demon al unei feţe palide.

Marele Bătrân fierbea şi se rostogolea în valuri de întuneric. Lăsă să-i scape un geamăt torturat care se transformă într-un urlet de mânie – tot mai puternic şi mai puternic până ce am simţit cum sunt înghiţit de adâncimile sale asurzitoare şi vibrante. Era pur şi simplu un tunel de furie pătrunzătoare care făcea ca pereţii să se zguduie şi podeaua să trepideze.

Reţeaua strălucitoare a manitou-ului lui Unitrak îşi reduse intensitatea şi clipi pentru câteva momente pentru ca apoi să devină şi mai orbitoare, aproape arzătoare. Era o explozie cauterizatoare de putere tehnologică, ştergând complet orice altă imagine sau sunet. Am simţit cum mă cufund într-un recipient cu oţel topit, inundat în lumină şi înecat în zgomot.

Am mai auzit un singur lucru. Un sunet pe care nu-l voi uita niciodată. Unul scos de ceva, sau de cineva, pradă unei cumplite agonii – un sunet ce se menţinea şi se menţinea pe o durată atât de mare de timp încât nu-l mai puteam îndura. Era sunetul unor nervi pe

cale de dezgolire, a unor sensibilităţi despicate până-n străfunduri, a unor suflete dezmembrate fără nici un fel de menajamente. Sunetul scos de Marele Bătrân! Existenţa sa în lumea materială era distrusă treptat de puterile nelimitate şi sofisticate ale lui Unitrak. Teribilul demon era împins înapoi spre tărâmurile întunecate şi sinistre ale străvechilor plaiuri astrale de către focul sacru al tehnologiei moderne.

Se auzi un clipocit şi un bolborosit – un zgomot de lichid pe cale de fierbere – şi marginile porţii pe care Misquamacus o trasase pe podea începură să se retragă încet, aspirând spre centrul ei forma întunecată a Marelui Bătrân. Ca şi cum un aspirator gigant ar fi absorbit fumul! Urmă o bruscă izbucnire de lumină ce mă lăsă ameţit şi temporar orbit, apoi camera deveni complet liniştită.

Am rămas locului cinci sau zece minute – incapabil să mă mişc sau să văd. Când am reuşit, în sfârşit, să mă ridic în picioare, mai aveam încă întipărite pe retină reţele orbitoare de lumină şi a trebuit să bâjbâi ca un bătrân, lovindu-mă de pereţi şi mobilier, până mi-am recăpătat forţele.

În cele din urmă privirea mi s-a limpezit. Nu departe de mine, Singing Rock zăcea pe podea în mijlocul unor bucăţi de pat şi a altor mobile sfărâmate; începu să clipească tot mai des pe măsură ce-şi revenea în simţiri. Corpul lui Misquamacus se afla acolo unde se prăbuşise, calcinat şi încovrigat. Pereţii camerei arătau de parcă ar fi fost arşi cu aruncătorul de flăcări, iar jaluzelele de plastic, topite acum, atârnau în şuviţe prelungi.

Şi totuşi nici unul din aceste lucruri nu mă lăsă încremenit locului cum o făcu acea creatură palidă şi subţirică ce stătea nemişcată într-un colţ al camerei – o fiinţă trasă la faţă şi albă ca un linţoliu. O fantomă a unei persoane pe care o cunoscusem cândva! N-am putut scoate nici un cuvânt, am întins doar braţele spre ea pentru a-i ura bun venit într-o existenţă pe care aproape că o pierduse pentru totdeauna.

— Harry, şopti ea. *Trăiesc, Harry!* Şi locotenentul Marino îşi găsi tocmai acel moment pentru a năvăli ca un apucat pe uşă cu pistolul în poziţie de tragere!

Stăteam cu Singing Rock sub statuia de bronz a lui însuşi LaGuardia{41} din aeroportul care-i poartă numele, delectându-ne cu o ultimă ţigară înainte ca prietenul meu să urce în avion. Acest vraci modern arăta la fel de elegant şi fercheş ca şi în momentul când îl întâlnisem pentru prima dată – cu costumul său lucios şi ochelarii cu ramă de baga – şi nimic în afară de bandajul de pe obraz nu lăsa să se ghicească toate peripeţiile prin care trecuse.

Auzeam avioanele rulând încet pe pistele exterioare şi murmurul vocilor din sălile de aşteptare, în timp ce soarele târziu de după amiază strălucea portocaliu pe cerul hibernal.

— Mă simt trist într-un anume fel, zise el.

— Trist? De ce?

— Din cauza lui Misquamacus. Dacă am fi avut măcar şansa de a-i explica ce s-a întâmplat atunci de mult. Dacă am fi putut comunica în orice fel cu el…

Am tras un fum prelung din ţigară.

— E cam târziu să ne facem probleme de conştiinţă. Şi adu-ţi aminte că ne-ar fi ucis la fel de repede şi fără să se gândească prea mult, aşa cum am fost obligaţi şi noi s-o facem.

Singing Rock aprobă din cap.

— S-ar putea să-l mai întâlnim, în condiţii mai prielnice. Poate că atunci vom avea prilejul să-i vorbim.

— Dar e mort. E mort, nu-i aşa? Adică cum… să-l mai întâlnim?

Sioux-ul îşi scoase ochelarii de pe nas şi-i şterse cu o batistă albă şi curată.

— Corpul său a murit, dar nu putem fi siguri dacă şi manitou-ul său a fost distrus. Poate că a fost transferat pe un plan superior şi este acum gata să se alăture acelora existente fără nici un fel de prezenţă fizică. Poate că se va întoarce din nou pe pământ şi va trăi iarăşi în corpul unui muritor…

M-am încruntat.

— Doar nu vrei să spui că s-ar mai putea întâmpla acest lucru…

Singing Rock ridică din umeri.

— Cine ştie? Sunt multe mistere în univers despre care noi habar n-avem. Ceea ce vedem în timpul existenţei noastre fizice pe pământ este doar un fragment din tot ce se întâmplă… Există lumi stranii în interiorul lumilor şi lumi şi mai stranii în interiorul acestora. N-ar trebui să uităm toate acestea, altfel s-ar putea s-o păţim.

— Şi Marele Bătrân?

Singing Rock îşi apucă bagajul şi se ridică în picioare.

— Marele Bătrân va fi întotdeauna printre noi. Atâta timp cât vor exista nopţi întunecoase şi terori inexplicabile, Marele Bătrân va fi întotdeauna acolo.

Atât a spus. Mi-a luat mâna, mi-a strâns-o cu putere şi a plecat spre avion.

De-abia după vreo trei săptămâni am reuşit să fac un drum spre New England. Şoseaua, casele de lângă ea şi câmpurile învecinate erau

încă acoperite cu o mantie albă de zăpadă. Cerul avea culoarea gumei de mestecat, iar soarele portocaliu se ascundea trist în spatele copacilor.

Am ajuns pe înserat şi mi-am parcat Cougar-ul în faţa casei în stil colonial ai cărei pereţi fuseseră vopsiţi în alb. Uşa se deschise şi apăru Jeremy Tandy, la fel de băţos şi sprinten, gata să mă întâmpine şi să-mi ia bagajele.

— Suntem aşa de bucuroşi că aţi reuşit să veniţi, domnule Erskine, mi se adresă el cât putu mai cordial. Destul de rece vremea pentru o călătorie cu maşina.

Mi-am şters picioarele pe rogojina de la intrare.

— N-a fost chiar aşa de rău. Ador condiţiile vitrege.

Înăuntru era cald, atmosfera era plăcută şi focul ardea viu în cămin. Salonul era prelung şi înţesat de mobile antice: fotolii adânci şi canapele în stil colonial, lampioane de bronz, o mulţime de ornamente şi tablouri cu scene rurale.

— Ce-aţi zice de o budincă fierbinte de peşte? mă întrebă doamna Tandy.

Mai-mai că mi-a venit s-o sărut. M-am aşezat în faţa focului şi Jeremy Tandy îmi turnă o cantitate apreciabilă de whisky în timp ce soţia lui se îndreptă spre bucătărie.

— Cum se simte Karen? Starea ei se îmbunătăţeşte?

Jeremy Tandy aprobă din cap.

— Nu poate merge încă pe propriile ei picioare, dar a câştigat în greutate şi e mult mai voioasă. Puteţi să urcaţi şi s-o vedeţi mai târziu. Toată săptămâna a aşteptat acest moment…

Am sorbit o înghiţitură din pahar.

— Şi eu la fel, am răspuns, puţin obosit. Nu prea dorm bine de când cu toate aceste întâmplări.

Jeremy Tandy îşi plecă capul.

— Ei bine… nu… nici noi nu reuşim.

Am mai vorbit vrute şi nevrute pentru o oarecare vreme, apoi doamna Tandy îmi aduse plăcinta. Era gustoasă, fierbinte şi săţioasă şi am mâncat-o cu poftă stând chiar lângă foc.

Mai târziu, am urcat la etaj s-o văd pe Karen. Era palidă şi trasă la faţă, dar tatăl ei avea dreptate. Se mai întremase puţin şi urma să se facă complet sănătoasă.

M-am aşezat pe marginea patului din lemn de nuc capitonat în stil colonial şi am pălăvrăgit despre pasiunile şi despre viitorul ei – despre orice prostie care ne trecea prin cap, despre orice în afară de Misquamacus.

— Doctorul Hughes mi-a spus între patru ochi că ai fost foarte curajos, abordă ea problema după o bucată de vreme. Mi-a spus că ceea ce s-a întâmplat cu adevărat acolo nu e nici pe departe ce s-a scris în ziare, pentru bunul motiv că nimeni nu i-ar fi crezut dacă ar fi relatat adevărul-adevărat.

I-am luat mâna.

— Adevărul n-are nici o importanţă. Nici chiar eu însumi nu-l pot crede în totalitate.

Îmi zâmbi timid.

— Oricum ar fi, trebuie să-ţi mulţumesc. Îţi datorez viaţa.

— Să nu mai vorbim de acest lucru. S-ar putea ca şi dumneata să faci acelaşi lucru pentru mine odată şi-o-dată.

M-am ridicat.

— Acum trebuie să cobor. Mama ta mi-a spus să nu te obosesc prea mult. Cred că vei avea nevoie de foarte multă linişte şi odihnă pentru a te face bine cât mai repede.

— O.K., râse ea. Mă cam plictisesc toate aceste cocoloşeli la care sunt supusă, dar bănuiesc că va trebui să mă obişnuiesc cu gândul, cel puţin pentru o vreme.

— Dacă ai nevoie de ceva, e de ajuns doar să mă anunţi, am declarat eu. Cărţi, reviste, fructe. E de ajuns să spui doar un cuvânt.

Am deschis uşa ca să plec dar Karen rosti brusc:

— De boot, mijnheer.

Am îngheţat, simţind cum două mâini reci mi-au cuprins ceafa. M-am întors şi am întrebat:

— Ce-ai spus?

Karen continua încă să zâmbească.

— Fii bun, dragul meu. Asta am spus. Fii bun, dragul meu.

Am închis uşa. Pe scări era întuneric şi o tăcere deplină. Vechea casă colonială scârţâia din toate încheieturile sub apăsarea zăpezii.

— Aşa mi s-a părut şi mie c-ai spus, mi-am şoptit eu în barbă şi am coborât la parter.

Addenda

Literatura horror este încă foarte puţin cunoscută – şi implicit apreciată – în România, colecţiile specializate sunt abia la început de drum, informaţiile, chiar şi cele mai importante, lipsesc marelui public. De aceea încercăm să suplinim aceste carenţe prin DOSAR DAEMON, o addendă în care vom prezenta – printr-o serie de recenzii – atât activitatea literară a autorului pe care-l traducem în româneşte cât şi o serie de opere literare apropiate ca tematică, mai vechi sau mai noi, datorate unor edituri specializate din Anglia şi Statele Unite.

Graham Masterton – Charnel House

(Osuarul), Tor Books, New York, 1988, 241 pg.

În multe privinţe, acest roman este o recreare a lui **Manitou,** dar teroarea este mai acută şi mai explicit sugerată. Având drept motto un vechi cântec al indienilor Navaho, acţiunea se concentrează în jurul reîncarnării unui străvechi demon amerindian – Coyote – teribila şi nesătula fiară cu chip de lup. Reîntors în epoca modernă prin „casa care răsuflă" – „acea poartă" către lumea de dincolo similară cu oglinda din **Mirror** sau cu spitalul din **Manitou** – şi prin intermediul corpurilor lui Dan Machin, Bryan Corder şi Seymour Wallis, Coyote este distrus de John Hyatt, angajat al Serviciului de salubritate din San Francisco, care la sfaturile vraciului George-O-Mie-De-Nume foloseşte în acest scop însuşi scalpul Marelui Monstru, eternul rival al sângerosului demon. Una din cele mai bune cărţi ale lui Masterton inspirate din vechile legende ale pieilor roşii.

Stephen Jones,
editor – The Mammoth Book Of Terror
(O antologie a terorii), Robinson Publishing,
London, 1991, 587 pg.

Născut în 1953, câştigător al premiilor ***World Fantasy*** şi ***Bram Stoker,*** Stephen Jones este unul din cei mai cunoscuţi critici ai genului, producător şi comentator de film (***Hellraiser*** 1-3, ***Nightbreed, Night Life, Split Second),*** editor de antologii **(Gaslight & Ghosts, Now We Are Sick, The Best Horror From Fantasy Tales, Best New Horror** 1-4 etc.). Volumul de faţă – alcătuit pe baza implicaţiilor cuvântului „horror" care oferă „un mai pur frison al fricii" decât cuvântul „horror" ce invocă

„imaginile unor corpuri în putrefacţie, ale unor maniaci în mânuirea cuţitului şi ale unor obiecte de pe care se scurge lichid vâscos” – cuprinde nume de marcă ale genului precum Clive Barker **(The Last Illusion),** Ramsey Campbell **(Out Of Copyright),** Robert Bloch **(The Yugoslaves),** F. Paul Wilson (Buckets), Brian Lumiey **(The House** Of **The Temple)** şi bineînţeles Graham Masterton, a cărui nuvelă, **Pig's Dinner** (Ospăţul vierului), a fost scrisă în 1991 special pentru această antologie. Descrisă de însuşi autorul ei drept o povestire care după ce o citeşti te determină să nu mai „pui niciodată în gură un sandwich cu şuncă”, **Pig's Dinner** relevă un Masterton de un terifiant umor macabru. Acţiunea se desfăşoară la crescătoria de porci din Derbyshire a fraţilor Malcolm şi David Bryce. Ajuns din „pură plăcere” între dinţii maşinii de tocat nutreţuri, Malcolm devine o delicatesă pentru Old Jeffries, un enorm vier, al cărui singur ochi galben pare să-l hipnotizeze (să ne reamintim de simbolul nefast al ochiului din poemele **Christabel** şi **The Rhyme Of The Ancient Mariner** scrise de cel care poate fi considerat un precursor în poezie al horror-ului, S. T. Coleridge) pe celălalt frate, determinându-l să încerce şi el „deliciile” unei călătorii printre dinţii ascuţiţi de oţel. E ca şi cum sufletul răzbunător al lui Malcolm s-ar fi reîncarnat în bătrânul său „prieten” pentru a-i veni de hac propriului frate cu care avusese nesfârşite certuri de afaceri. O foarte bună povestire caracteristică pentru stilul alert al autorului, într-o antologie de excepţie datorată unei edituri specializate.

Stephen Jones,
editor – The Mammoth Book Of Vampires
(Vampirii în literatură, O antologie),
Robinson Publishing, London, 1992, 553 pg.

Volumul ne aduce în faţa ochilor – prin intermediul a douăzeci şi nouă de povestiri dar şi a unui poem, **Vampire Sestina** de Neil Gaiman – o întreagă panoplie a acelora pe care Bram Stoker îi numeşte „copiii nopţii” („the children of the night”). Deşi în ultimii ani, vampirul este considerat de scriitori o victimă a propriilor „slăbiciuni” sau o creatură ce se hrăneşte cu inteligenţa omenească mai degrabă decât cu sângele victimelor (deşi aceasta este „viaţă” pentru el), Stephen Jones selectează în special nuvele clasice şi moderne, dar şi câteva scurte romane precum **Strangella** (Hugh B. Cave), **Midnight Mass** (F. Paul Wilson) sau **Yellow Fog** (Les Daniels), una din primele apariţii ale lui Don Sebastian of Villanueva, eroul ce bântuie de secole lumea în care trăim. Graham Masterton este inclus în această antologie cu **Laird of**

Dunair (Moşierul din Dunair). Stăpânul castelului Dunair – de fapt un vampir bătrân de vreo două sute de ani îi cere lui Claire, pictoriţă în devenire, să-i facă portretul. Primul semn că se întâmplă ceva ciudat pe domeniul Dunair este faptul că faţa nobilului scoţian rămâne pe pânză tot de aceeaşi paloare cadaverică indiferent cât roşu ar amesteca Claire în culorile folosite. Până în clipa în care, tăindu-se la deget din greşeală, sângele tânăr al fetei se amestecă cu culorile de pe paletă; de-abia acum şi nu pentru multă vreme – obrajii portretului încep să semene cu cei ai unei fiinţe umane. Claire se va „sinucide" zilnic, donându-şi de bună voie sângele „portretului". Este răzbunată de prietena ei Margot care, sfâşiind în două tabloul, determină moartea vampirului.

Stephen Jones,
editor – The Mammoth Book Of Zombies
(Zombi: O antologie a groazei),
Robinson Publishing, London, 1993, 518 pg.

Deşi „domeniul" de predilecţie al zombilor este filmul, aceşti „îngeri ai Morţii" cum îi numeşte Bela Lugosi într-o peliculă din 1932, sunt din plin prezenţi şi în literatura secolului nostru. Monştri ideali pe care nu-i învingi deloc uşor în comparaţie cu vampirii, de exemplu, zombii rămân elementul de bază al ceremoniilor voodoo din Haiti sau alte insule caraibiene. În literatură ei se „simt" cel mai bine în nuvele, fapt relevat şi de această cuprinzătoare antologie de douăzeci şi şase de povestiri ce descriu o mare varietate de metode de reînviere a morţilor de la tradiţionalele ritualuri caraibiene la procedeele ştiinţei moderne. Sunt incluse povestiri clasice precum **The Facts în The Case Of Mr. Valdemar** (Edgar Allan Poe), **Schalken The Painter** (J. Sheridan Le Fanu), povestiri ce au văzut prima dată lumina tiparului în aşa numitele „pulp magazines" şi care au avut apoi un mare succes pe ecrane precum **Herbert West – Reanimator** (Howard P. Lovecraft), **The Dead Don't Die** (Robert Bloch) dar şi lucrări datorate unor maeştri moderni ai terorii: Clive Barker **(Sex, Death and Starshine),** Ramsey Campbell **(Rising Generation),** Brian Lumley **(The Disapproval of Jeremy Cleave),** Dennis Etchison **(The Blood Kiss),** David Sutton **(Clinically Dead)** sau Charles L. Grant **(Quietly Now).** Graham Masterton este prezent cu o povestire scrisă special pentru această antologie: **The Taking Of Mr. Bill** (Cooptarea domnului Bill). În această combinaţie de mit străvechi şi fantasy pentru copii, micuţul William este răpit din Kensington Gardens în timpul unei ploi torenţiale de un bărbat cu o

înfăţişare cadaverică ce emana un miros straniu, bărbat care în prealabil îi violase mama. Deşi este găsit într-un canal după şase săptămâni, corpul arăta de parcă ar fi fost mort doar de o singură zi. Soluţia misterului este oferită de povestirea unchiului Michael referitoare la crimele unui anume Piotr (Pan), condamnat la moarte şi spânzurat cu vreo sută de ani în urmă pentru răpirea şi uciderea unor copii. Aceştia puteau fi aduşi din nou la viaţă – conform unei credinţe existente în Haiti – numai prin rugăminţile mamelor lor. Ceea ce face şi mama micuţului Bill.

David Sutton, Stephen Jones,
editori – Dark Voices 3, 4, 5 The Pan Book Of Horror
(Vocile întunericului, vol. 3, 4, 5),
Pan Books, London, 1991, 317 pg.; 1992, 317 pg.; 1993, 381 pg.

Cea mai celebră antologie atât prin longevitatea ei – apare anual începând din 1959, editată succesiv de Herbert van Thal, Clarence Paget, seria nouă de David Sutton şi Stephen Jones – cât şi prin selecţia riguroasă a autorilor şi nuvelelor prezentate. Aceste ultime trei volume cuprind nume reprezentative pentru noul şi vechiul val al horror-ului contemporan, precum Ramsey Campbell **(The Pattern,** 3), Brian Lumley **(The Picknickers,** 3, **Back Row,** 5), Stephen Laws **(He Who Laughs,** 3), David J. Schow **(Not From Around Here,** 3, **Pick Me Up,** 4, **Life Partner,** 5), John Brunner **(They Take,** 4), Nicholas Royle **(The Last Drop,** 4, **The Editor,** 5), Les Daniels **(The Little Green Ones,** 4, **Loser,** 5), Kim Newman **(Week Woman,** 4, **Where The Bodies Are Buried,** 5) sau Ronald Chetwynd-Hayes **(The Frankenstein Syndrome,** 4). Graham Masterton este prezent în volumele 3 şi 4. Povestirea **5A Bedford Row** (Casa din Bedford Row nr. 5A) este de un insolit aparte, cu puternice accente erotice, prezentându-ne – prin viziunea eroului David Moore – pe înspăimântătorul Bristow, prestidigitatorul cu o mie de chipuri, omul care devenise nemuritor „absorbind" pur şi simplu vieţile şi caracterele nenumăratelor sale iubite. Un Don Juan al Apocalipsului! **Absence Of Beast** (Absenţa fiarei) este tipică pentru proza lui Masterton, o nuvelă în care „readucerea la viaţă" a unui personaj are un rol esenţial. Micuţul Robert locuieşte cu bunicul său într-un vechi conac înconjurat de un tăcut şi sinistru parc ai cărui copaci par a ascunde printre ramuri monştri şi spiriduşi, mistreţi şi feline însetate de sânge. Sunt oare toate acestea închipuiri ale minţii unui copil sau adevărate încarnări, pentru că fiecare fiinţă sau lucru prezintă şi o „faţă nevăzută" – o formă negativă (exact ca o fotografie) –

sau „absenţa oricărei forme”? O extrem de inteligentă povestire în care voinţa şi dorinţa subconştientă de răzbunare a lui Robert pe amantul mamei sale îl reînvie pe Woolrabunning, teribila creatură aborigenă de care-i vorbise bunicul său.

Stephen Jones, Kim Newman,
editori – Horror: 100 Best Books
(Cele mai bune o sută cărţi horror), New English Library, Hodder & Stoughton, London, 1992, 368 pg.

Ediţia revizuită a uneia din cele mai importante cărţi de critică a fenomenului horror, apărută iniţial în 1988 şi distinsă cu premiul ***Brom Stoker*** acordat de ***Horror Writers of America*** în 1989. Beneficiind de o prefaţă a lui Ramsey Campbell, multiplu laureat al lui ***British Fantasy*** şi ***World Fantasy Associations***, de o pertinentă introducere a celor doi editori, lucrarea cuprinde eseurile a o sută de reprezentanţi de marcă ai genurilor science fiction, fantasy şi horror. Datorită viziunilor proprii ale autorilor, multe lucrări importante nu sunt discutate, fapt pentru care Stephen Jones şi Kim Newman completează selecţia cu o listă amănunţită pe ani (perioada 458 î.e.n. – 1991) dar şi cu o succintă biografie a tuturor colaboratorilor volumului. La această fascinantă şi unică trecere în revistă a fenomenului horror, îşi aduc contribuţia scriitori precum Clive Barker (despre **Tragica istorie a doctorului Faust, Christopher Harlowe),** Jack Williamson (despre **Dr. Jekyll şi Mr.Hyde,** R. L. Stevenson), Colin Wilson (despre **Dracula,** Bram Stoker), Peter Straub (despre **Shining,** Stephen King), E P. Wilson (despre **Exorcistul,** W. Peter Blatty) sau Stephen King (despre **Burnt Offerings,** Robert Marasco). Graham Masterton discută – nici nu se putea altfel! – **The Lurker At The Threshold** (Iscoada din pridvor) de Howard P. Lovecraft şi August Derleth. Admirator declarat al lui Lovecraft din opera căruia foloseşte adesea motto-uri pentru propriile sale romane, Masterton nu putea rămâne nepăsător faţă de un volum în care o casă, un turn şi o stranie fereastră din sticlă colorată (să ne gândim la casa din **Charnel House,** la spitalul din **Manitou,** turnul gotic din **Djin,** oglinda din **Mirror)** sunt doar porţi spre o altă dimensiune, o altă lume din care apar monstruozităţi de nedescris. De fapt – în afară de vreo 1200 de cuvinte – această lucrare apărută în 1945 (Lovecraft murise în 1937) este în întregime opera lui August Derleth, prietenul şi editorul autorizat al autorului **Culorii căzute din cer.** Plină de momente şi idei memorabile – documente, scrieri şi jurnale ce descriu renaşterea Demonilor lipsiţi de formă umană, printre care se remarcă

Misquamacus, făcătorul-de-minuni indian ale cărui ambiguităţi în relaţiile cu Cei-Mari-De-Odinioară (Azothoth, Yog-Sothoth, Shub-Niggurath etc.) constituie una din plăcerile înspăimântătoare ale cărţii – **The Lurker At The Threshold** rămâne una din etapele de bază pe care trebuie să le parcurgă cel ce doreşte să cunoască opera creatorului lui **Herbert West: Reanimator**.

F. Paul Wilson – The Keep (Fortul),
New English Library, Hodder & Stoughton,
London, 1992, 379 pg.

Născut în 1946, medicul american F. Paul Wilson este autorul unor romane de succes precum ciclul **Nightworld (The Keep,** 1981, **The Tomb,** 1984, **The Touch,** 1986, **Reborn,** 1990, **Reprisal,** 1991, **Nightworld,** 1992), **Black Wind, The Tery.** Acţiunea romanului **The Keep** se desfăşoară în primăvara anului 1941 în România, într-un vechi fort ce domină trecătoarea transilvăneană Dinu, vitală pentru accesul naziştilor spre câmpurile petrolifere de lângă Ploieşti. Soldaţii din compania căpitanului Klaus Woerman sunt ucişi într-un chip misterios în timpul nopţii; nici un fel de urmă sau zgomot. În ajutorul lor vine comandoul SS comandat de maiorul Erich Kaempffer dar ucigaşul invizibil nu poate fi oprit. Legendele Transilvaniei (în special cele referitoare la reîncarnare şi la mitul lui Dracula) nu însemnau nimic pentru germanii ce invadaseră teritoriul celui care intrase în pielea vicontelui Radu Molasar, unul din boierii de încredere al lui Vlad Ţepeş, de fapt Rusalom, întruchiparea Răului primordial, Satana în persoană. Acestuia i se opune vechiul său duşman Claeken care, ajutat de Magda Cuza şi de tatăl ei, un fost profesor evreu de la Universitatea din Bucureşti, reuşeşte să-l distrugă. Pentru moment doar, deoarece Rusalom se va reîncarna din nou în următoarele volume ale ciclului.

James Herbert – Creed
New English Library, Hodder & Stoughton,
London, 1991, 364 pg.

Englezul James Herbert este unul din cei mai cunoscuţi scriitori contemporani, tirajele celor şaptesprezece cărţi ale sale (ultima, **The City,** apărută în martie 1994) depăşeşte 30 milioane exemplare. Inaugurată în 1974 cu **The Rats,** cariera sa a cunoscut o ascensiune continuă, marcată de mari succese precum **Lair, Domain, The Dark, The Fog** sau **Sepulchre.** Cel de-al cincisprezecelea roman al său,

Creed, îmbină teroarea cu umorul fin, atât de britanic, dar şi cu un erotism accentuat. Joseph Creed, un fotograf întotdeauna în căutare de imagini senzaţionale din viaţa vedetelor, un tip impulsiv şi fără prea multe scrupule, surprinde după înmormântarea unei foste stele de cinema, Lily Neverless, un bărbat care-i profanează mormântul. Acest tip semăna izbitor cu un oarecare Nicholas Mallik, poreclit „contele Nikolai" sau „fiara din Belgravia", un ucigaş de copii spânzurat prin 1939. Terifiantele întâmplări ce se derulează în continuare pun în evidenţă existenţa unei străvechi secte adoratoare a demonului Belial – reîncarnat succesiv sub trăsăturile lui Mallik şi ale lui Parmount (să ne reamintim că şi Masterton îl reîncarnează pe acest zeu palestinian arhaic în ucigaşul sadic din **Black Angel)** – ale cărei membri se autointitulau „Îngerii căzuţi ai Europei". Un roman caracteristic pentru stilul alert al lui Herbert.

Florin Mircea Tudor

{1} 14 februarie, sărbătoare închinată memoriei martirului creştin Sf. Valentin, decapitat de romani în anul 270 d.Chr. şi celebrată astăzi prin schimburi de scrisori romantice şi comice, adesea anonime, între persoane de sex opus (n.tr.)

{2} Grade Fahrenheit (aproximativ 8° Celsius) (n.tr.)

{3} Unitate de lungime anglo-saxonă, egală cu 2,54 cm (n.tr.)

{4} Goana după aur, film scris, regizat şi interpretat de C. Chaplin în 1925 (n.tr.)

{5} Regiune din nord-estul Statelor Unite cuprinzând Maine, New Hampshire, Vermont, Massachusetts, Rhode Island, Connecticut (n.tr.)

{6} Fiinţă supranaturală având în general înfăţişare umană, dar statură extrem de mică şi fire perfidă (în folclorul european) (n.tr.)

{7} Echipă de fotbal american (n.tr.)

{8} Joc de cărţi care cuprinde, în afara celor patru serii obişnuite, o suită de figuri, douăzeci şi două în total; acest joc foloseşte ca semn patru simboluri arhetipale importante: sceptrul-baston, spada, cupa şi roata-dinar, toate reprezentând punctele cardinale ale spaţiului arhetipologic (n.tr.)

{9} Cruce latină având cele două braţe plasate pe un disc gol în mijloc (n.tr.)

{10} Este vorba de Greenwich Village, cartier din Manhattan (n.tr.)

{11} Navă cu pânze folosită de spanioli, portughezi şi englezi pentru transport de mărfuri şi pentru război; dimensiunile ei variau în general între 28-48 m lungime, 9-12 m lăţime, velatură mixtă (pătrată şi triunghiulară), 3-5 catarge, 2-3 punţi pentru o mai bună amplasare a tunurilor (n.tr.)

{12} Miliardari americani cunoscuţi prin donaţiile lor (spitale, universităţi, biserici) (n.tr.)

{13} Joc de cuvinte în original: spirit = 1. spirit, duh; 2. băutură spirtoasă (n.tr.)

{14} Dans cubanez în care protagoniştii evoluează în sir indian (n.tr.)

{15} Joc de cuvinte în original: boot = gheată, cizmă, botină (n.tr.)

{16} The Exorcist, 1973, regia William Friedkin (cu Linda Blair, Max von Sydow), The Exorcist II: The Heretic, 1977, regia John Boorman (cu Linda Blair, Richard Burton), The Exorcist: The Legion, 1990, regia William Pater Blatty (cu George C. Scott, Ed Flanders, Brad Dourif) (n.tr.)

{17} Cruce cu braţe inegale (n.tr.)

{18} Compania olandeză a Indiilor de Vest (n.tr)

{19} Referire la faptul că Peter Minuit (1580-1638), primul director general al New Netherland-ului – teritoriu american oferit de Olanda Companiei olandeze a Indiilor de Vest – a cumpărat în 1626 de la indieni teritoriul pe care se află astăzi Manhattan-ul, pentru o serie de obiecte de sticlă şi alte fleacuri

fără nici o valoare reală, obiecte estimate ca valorând 24 de dolari (n.tr.)

{20} Pasăre cântătoare cu pene roşii pe cap, pe gât şi pe laturile pieptului, cafenii pe spate şi albe pe aripi şi pe abdomen (n.tr.)

{21} Portret ţesut în mătase (după numele inventatorului, englezul T. Stevens (n.tr.)

{22} Adepţii doctrinei protestante întemeiată în sec. al XVI-lea de John Calvin (1509-1564), teolog reformator francez (n.tr.)

{23} Unitate de măsură pentru greutăţi, egală cu 28,35 grame (n.tr.)

{24} Act adoptat la 4 iulie 1776 de delegaţii celor 13 colonii americane prin care se anunţă separarea de Anglia şi crearea Statelor Unite (n.tr.)

{25} Om politic american (1743-1826), principalul artizan al Declaraţiei de Independenţă, al treilea preşedinte (1801-1809) al S.U.A. (n.tr.)

{26} Localitate în Dakota de Sud în care trupele americane au măcelărit aproape două sute de indieni Sioux (29 decembrie 1890) (n.tr.)

{27} Zonă militară din Kentucky unde se află rezervele de aur ale S.U.A. (n.tr.)

{28} Zeul suprem în mitologia triburilor băştinaşe nord-americane, creator al lumii (n.tr.)

{29} Cunoscut autor de romane poliţiste, născut în 1918, creatorul detectivului particular Mike Hammer; romanele sale se caracterizează prin violenţă, sadism şi sex (n.tr.)

{30} Unitate de lungime echivalentă cu 30,48 cm (n.tr.)

{31} Spiriduş sau pitic înzestrat cu puteri supranaturale în mitologia scandinavă (n.tr.)

{32} Povestea bătrânului marinar (1798), celebru poem romantic al lui S. T. Coleridge (1772-1834), w. 450-451, ediţia Oxford, 1980, p. 203 (n.tr.)

{33} Cort al pieilor roşii (n.tr.)

{34} Columbia Broadcasting System – importantă reţea americană de televiziune (n.tr.)

{35} All points bulletin – alertă declanşată de poliţie pe o rază largă a teritoriului, însoţită de descrierea amănunţită a unui criminal pus sub urmărire (n.tr.)

{36} Modus operandi – modul de lucru specific unui anume criminal (n.tr.)

{37} White Anglo-Saxon Protestant – protestant anglo-saxon (n.tr.)

{38} Joc de cuvinte intraductibil în original (n.tr.)

{39} Gustave Dore (1832-1883), ilustrator, gravor, pictor şi sculptor francez, renumit în special pentru gravurile sale fantastice, pline de imaginaţie, realizate pentru aproximativ 120 de cărţi, printre care Infernul lui Dante,

Paradisul pierdut al lui Milton, Don Quijote al lui Cervantes şi Gargantua şi Pantagruel al lui Rabelais (n.tr.)

{40} Semn ce indică dorinţa sau speranţa în succes (n.tr.)

{41} Fiorello Henry LaGuardia (1882-1947), primar al New York-ului între 1934-1945, fost congresman republican, iniţiatorul a numeroase reforme municipale datorate în special energiei şi curajului său (n.tr.)